

မိမိ

စိုးနွဲ့မြင့်

E-iNk
မြန်မာ
စာအုပ်များ

Red Star

မိုးနဲမြို့
မင်းသိင်္ခ

Read Me

“ This book is a fan-made, and it is totally free of charge.

If someone sell this book to you, remember you are being ripped off.”

“ဤစာအုပ်ကိုအခကြေးငွေဖြင့်ရောင်းချပါကဂျင်းထည့်ခံရပြီဟုမှတ်ပါလေ။”

မူရင်းစာအုပ်ကိုဝယ်ဖတ်နိုင်ပါက၊ဝယ်ဖတ်ခြင်းအားဖြင့် စာရေးသူ(ဝါ)ဘာသာပြန်သူ၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကိုချီးမြှောက်ပါလေ။”

အခန်း (၁)

အခန်း (၂)

အခန်း (၃)

အခန်း (၄)

အခန်း (၅)

အခန်း (၆)

အခန်း (၇)

အခန်း (၈)

အခန်း (၉)

အခန်း (၁၀)

အခန်း (၁၁)

အခန်း (၁၂)

အခန်း (၁) မိုးနဲ့မြေ

တစ်နေ့သည့် မန္တလေးမူရန်ကုန်သို့ ခုတ်မောင်းလာသော မီးရထားပေါ်၌ သက်တောအားဖြင့် နှစ်ဆယ့်ထက်များစွာ မကျော် သေးသော ဦးဇင်းလေးတစ်ပါးသည် စီးနင်းလိုက်ပါလာလေ၏။ ထိုဦးဇင်းလေး၏ အသားရောင်မှာ လွန်စွာမှ ဝင်းဝါ၍ပြည် လှ၏။ မျက်လုံးမျက်တောင်တို့မှာလည်း နက်မှောင်၍ လှပလှ၏။ နှာတံပေါ၏။ သွားများမှာလည်း လွန်စွာမှ ဖြူဖွေးညီညာလှ၏။ နှုတ်ခမ်းမှာ လှ၍ နီမြန်း၏။ ရိပ်ထားသောဦးပြည်းမှာ စမ်း၍နေ၏။ လက်ချောင်းများမှာ သွယ်၏။ လက်ဝါးပြင်မှာ ပန်းနုရောင်ပြေးနေ၏။ အရပ်အမောင်းမှာ ခပ်သွယ်သွယ် ခပ်မြင့်မြင့်ရှိ၏။ ဆင်မြန်းထားသော သင်္ကန်းမှာ သစ်ခေါက် ဆုံးရောင်ဖြစ်သောကြောင့် ငှင်းဦးဇင်း၏ အသားအရေနှင့် လွန်စွာမှ လိုက်ဖက်လေ၏။ ထို ဦးဇင်းလေးကို မြင်ရသူအပေါင်းတို့သည် ငှင်း၏ ရွှပ်နီကာယကို အကြောင်းပြု၍ လွန်စွာမှ ကြည်ညိုသွား တတ်ကြကုန်၏။ ငှင်း ဦးဇင်းလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံတွင် အသက်(၅၀) ကျော် အရွယ် လူကြီးတစ်ဦးရှိလေ၏။ ထိုလူကြီးက ဦးဇင်းလေးအား ဘွဲ့တော်ကိုသိလို၍ မေးမြန်းလျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအခါ ဦးဇင်းလေးက ၎င်း၏ဘွဲ့မှာ မေ့သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားတော်မူလေ၏။ တစ်ဖန် လူကြီးက သက်တော်ကို မေးမြန်း ပြန်ရာ (၂၃) နှစ်ဖြစ်ကြောင်း ဦးဇင်းလေးက ကြားရပြန်လေ၏။ ရန်ကုန်ကို မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကြွမြန်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိ လို၍ ထိုလူကြီးက မေးမြန်းရာ ဦးဇင်းလေးက တစ်ခေါက်တလေမျှ ရန်ကုန်သို့ မရောက်ဖူးသေးသောကြောင့် ဆရာတော်က ရွှေတိဂုံ ဘုရားဖူးရန် လွတ်လိုက်ကြောင်း ဖြေကြားတော်မူပြန်လေ၏။ ဦးဇင်းလေးသည် ထိုလူကြီးမေးသမျှကို ဖြေကြားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများသည် ဦးဇင်းလေး၏ အသံတော်ကို ကြားကြရလေ၏။ ရပ်ရည်ကိုမြင်၍ ကြည်ညိုသွားကြ သူတို့သည် အသံတော်ကို ကြားသွားသောအခါ ပုံ၍ပင် ကြည်ညို သွားကြကုန်၏။ မလှမ်းမကမ်း ထိုင်ခုံတွင်ရှိသော လူတစ်ယောက်ကမူ... “တော်တော်ချောတဲ့ ကိုယ်တော်လေးပဲ၊ ဘုန်းကြီးမလုပ်ဘဲ ရပ်ရှင်မင်းသား လွှပ်မယ်ဆိုရင် မြန်မာ့ရပ်ရှင်လောကမှာ အချောဆုံး ရပ်ရှင်မင်းသားလို့ ဆရာမှာပဲ.....” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ၎င်း၏အနီးမှလူက... “ကျုပ်လည်း အဲဒီအတွက် စိတ်ပိုမိုသေးတယ်ဗျာ၊ ဦးဇင်းလေးရဲ့ ချောမောလှပခြင်းဟာ တစ်နေ့မှာ ဦးဇင်းလေးကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ် ထင်တယ်...၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်က ဖိတ်ခံရတဲ့ ဒေါင်းဖိတ်စာထဲက ဦးချိုလှတဲ့ သမင်ကြောင်းကို မှတ်မိ သေးလား၊ လှပသော ဦးချိုနဲ့ ငြိတဲ့အတွက် သမင်ဟာ ဒုက္ခရောက် သွားတယ်လေဗျာ...၊ ကျုပ်တို့ ယောက်ျားတွေ အလှူကြိုက်တယ် ဆိုတာ မိန်းမတွေကို မမိဘူးဗျ။ လူတာကိုမှ လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမရိုင်းတစ်ဦးနဲ့ တွေ့ပြီး ဒုက္ခရောက်မှာကို ရင်လေးမိတော့တယ် ဗျာ...” ဟု ပြောရာ ကျန်လူက ထိုစကားသည် ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာရှိ သည် ဟူသော သဘောဖြင့် ခေါင်းကို ကြိတ်၍ သဘောတူကြောင်း ပြလေ၏။ ဦးဇင်းလေးသည် ... စကားကြေကိုချ၍ ပရိတ်တော်များကို တိုးတိုးကလေး ရွတ်ဆိုစီးဖြန်းလာလေ၏။ ဘူတာရုံကြီး တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ရထားသည် အချိန်အတော်ကြာ ရွပ်နားလေ၏။ ရထားဘေး စင်္ကြန်ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ဖြတ်၍ လျှောက်သွားသော မိန်းကလေး နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သောမိန်းကလေးမှာ ဦးဇင်းလေး၏ မျက်နှာတော်ကို ငေး၍ကြည့်သွားရာ ပြုတင်းပေါက် ကျော်သည့် တိုင် သမင်လည်ပြန်

လှည့်၍ကြည့်သွားသော ကြောင့် အဒေါ်ကြီးတစ်ဦး ချထားသောတောင်းကို ခလုတ်တိုက်၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ ရှေ့သို့ ကုန်းကုန်းကြီးဖြစ်ကာ လဲမည် ကဲ့သို့ဖြစ်သွား၏။ တောင်းပိုင်းရှင် အဒေါ်ကြီးက... “အမလေးတော် ... ဒီလောက်ကြီးတဲ့ တောင်းကြီး ကို ခလုတ်တိုက်ရသတဲ့တော် ...” ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်မြည်လေရာ မိန်းကလေး လည်း အရှက်ရသွားသောကြောင့် မျက်နှာနီမြန်းသွားလေ၏။ ၎င်း၏အဖော် မိန်းကလေးကလည်း “ငမ်းတာကိုး.. ဟိုရထားပေါ်က ဘုန်းကြီးကို ငမ်းလို့ တောင်းကြီးကို မမြင်ဘူး၊ အဲဒါ ငွေကြီးတာလို့ ခေါ်တယ် ဒေစီ ရဲ့... ဟု ပြောရာ ခလုတ်တိုက်သော ဒေစီဆိုသည့် မိန်းကလေးက “ကြည့်ညီတယ် လို့ပြောစမ်းပါ ခုဇန့်ရယ်...” ဟု ပြန်၍ ပြော၏။ ထိုစဉ်က “ကြည့်ညီတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါမျိုးကို ... မာမိတို့က ငွေအိုး ဇောက်ထိုးကျမယ့် ကျောင်းကြီးဖျက်မလို့ ခေါ်တယ်တဲ့၊ နင်တို့လို မိန်းမတွေကြောင့် လူထွက်သွားရတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေရှိတယ်.... ဘုန်းကြီးလူထွက်သွားရလို့ ကျောင်းကြီး မှာ ဘုန်းကြီး မရှိလို့ ကျောင်းကြီးပျက်သွားသတဲ့ ငွေအိုးချိုးကပ်မ ရဲ့... နင်တော့ ငွေအိုးချိုးကပ်ပြီ” ဟုပြော၍ တစ်ခါခါရယ်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေစီက... “အတော်ချောတဲ့ ဦးဇင်းလေးဟဲ့” ဟုပြောပြန်ရာ ခုဇန့်က “ဘုန်းကြီးကို ချောတယ်လို့ မပြောရဘူး၊ သပ္ပာယ်တယ်လို့ ပြောရတယ်” ဟုပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဒေစီက “အဲဒီလို မပြောတတ်ပါဘူး.. သပ္ပာယ်တယ်၊ ဟုတ်လား “ဟင်းစန်း”... အင်္ဂလိပ်လို “ဟင်းစန်း” လို့ ပြောရင်ရမလား” ဟု ပြောပြန်ရာ ခုဇန့်က - “အင်္ဂလိပ်လိုလည်း ပြောခွင့်မရှိဘူး၊ မြန်မာလို သပ္ပာယ် တယ်ပဲ ပြောရမယ်၊ မပြောရင် ငွေအိုးပဲ...” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ ဒေစီက “အဲဒီလောက် သပ္ပာယ်တဲ့ ဦးဇင်းလေးမျိုးကို ရမယ်ဆို ရင်တော့ ငွေအိုးမှာ ဆီမရှိရင် ဆီတစ်ဝုံးတောင်သွားဝယ်လိုက် ချင်သေးတယ်” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် ခုဇန့်က “တော်တော့ ... ကျောင်းကြီးဖျက်မ၊ နင်ကို ဒီနေ့ကစပြီး အဲဒီလိုပဲခေါ်မယ်” ။ ဟု ပြောလေ၏။ တိုးရစ်အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဦးဇင်းလေး အား ဓာတ်ပုံရှိကလို့ကြောင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် လာရောက်၍ ခွင့်တောင်းရာ အနီးရှိ လူတစ်ဦးက ဦးဇင်းလေးအား ဓာတ်ပုံရိုက် လို့ကြောင်း ဘာသာပြန်၍လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအခါ ဦးဇင်း လေးက “တကာကြီးရယ်... အဲဒီတကာမကြီးကို ပြောလိုက်ပါ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိက္ခာမီးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ မရိုက် ပါနဲ့လို့ပြောပါ...” ဟု ပြန်ပြောလျှင် ထိုလူကြီးက နှင်ငံခြားသူ မိန်းကလေး အား ဦးဇင်းလေးက ဓာတ်ပုံအရိုက် မခံလို့ကြောင်း အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ထိုအမျိုးသမီးက ဦးခေါင်းကို ညှပ်၍ ကန်တော့သွားလေ၏။ နောက်တွင်လည်း ... စောစောက ဒေစီဆိုသော မိန်းက လေးကဲ့သို့ တောင်းကြီးကို မမြင်ဘဲ ခလုတ်တိုက်ခြင်း မဖြစ်သည့် တိုင်အောင် ဦးဇင်းလေးကို မြင်တွေ့ သွားကြကုန်သော မိန်းမ တော်တော်များများသည်လည်း ဦးဇင်းလေး၏ မျက်နှာတော် ချော မောပြေဖြစ်ခြင်း၊ အသားတော် ဝင်းဝါစိပြည့်ခြင်းကို ဂရုစိုက်သွား ကြသည်ချည်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှ လူကြီးက ... ။ “ဦးဇင်းက ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဘယ်ကျောင်းမှာ တည်း မှာလဲ၊ ဘုရားဖူးဆိုတော့ တပည့်တော်က ကားနဲ့လိုက်ပြီး ပို့ချင် ပါတယ် ... တည်းမယ့်နေရာကို ပြောခိုပါ...” ဟု လျှောက်ထားရာ... ဦးပဉ္စဇင်းက - “ဒီကွဲများပါတယ် ဒကာကြီးရာ၊ ကားနဲ့ မပို့ပါနဲ့။ ဦးပဉ္စဇင်းဟာ ဦးပဉ္စဇင်း ဖြစ်သလိုပဲ ကြာပါမယ်၊ တည်းမယ့်နေရာက လည်း ရွှေတိဂုံဘုရားနဲ့ နီးပါတယ်၊ ဗဟန်းမှာပဲ။ အဲဒီကျောင်း ကလည်း သေးသေးပါ။ ဆရာတော်တစ်ပါးနဲ့ ကိုရင်တစ်ပါးပဲရှိ တယ်။ အဲဒီဆရာတော်နဲ့ ဦးပဉ္စဇင်းနဲ့ ဆရာတော်နဲ့က ငယ်ငယ်က စာသင်ဖက်ပြောတယ်၊ ဆရာတော်က

စာတစ်စောင်ရေးပေး လိုက်ပါတယ်..." ဟု ပြန်လည်၍ ဖြေကြားတော်မူလေ၏။
ဦးပဉ္စင်း၏ အသံ၌ ဩဇာခါတ်ပါလေ၏။ ထိုအတူ သလိုက်ဇာတ်လည်း
ပါလေ၏။ စကားပြောရာ၌ အပြတ်အတောက် လေယူလေသိမ်း အပေါ့အပြင်း
မွန်ကန်သောကြောင့် မည်သည့်အကြောင်းအရာကို ပြောသည်ဖြစ်စေ
ဦးပဉ္စင်းလေးပြောလျှင် နားထောင်၍ ကောင်းတော့၏။ “နားစွဲ” သွားသည်ဟု
ဆိုနိုင်၏။ ထိုအခါ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှ လူကြီးက “တပည့်တော်ကိုလည်း
မှတ်ထားတော်မူပါဘုရား ...။ တပည့်တော်နာမည်က ဦးလူဖေတဲ့ ...
ကျောက်ကုန်းမှာ နေပါတယ်။ အိမ်သူ ဆုံးသွားတော့ ဆယ်နှစ်ခွဲပါးရှိပါပြီ။
တပည့်တော်ကတော့ အလုပ်မလုပ်တော့ပါဘူး။ ဘုရားသွားလို့က
ရိပ်သာသွားလို့က ဆိုပါတော့။ ဦးပဉ္စင်းရယ်...။ တပည့်တော်သမီးကတော့ ရတနာ
ကုန်သည်ပါ။ အိမ်မှာကလည်း သားအဖနှစ်ယောက်နဲ့ လက်တို
လက်တောင်းခိုင်းဖို့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ တပည့်တော်က
အလုပ်မလုပ်တော့ လူမသိပါဘူး။ တပည့်တော် သမီးကတော့ အရင်က မဂိုလမ်း၊
အခုအခေါ် ရွှေဘုံသာလမ်း၊ အဲဒီမှာ ရှိတဲ့ စိန်ကုန်သည် ကျောက်ပွဲစား
လောကမှာတော့ မူယာဆိုရင် လူတိုင်းသိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ နာမည်အရှည်ကတော့
ပတ္တမြားမူယာတဲ့။ တပည့်တော်ခယ်မက ကျောင်းဆရာမလည်းဖြစ်ပြန်၊ ကဗျာတွေ
ဘာတွေလည်း ရေးတယ်ဆိုတော့ သူတို့မကို ကဗျာဆန်ဆန် မှည့် ပေးထားတာ၊
အမေဆုံးသွားတော့ သမီးလေးက ဆယ်လေးငါးနှစ် ကျော်ကျော်လောက်ပဲ
ရှိသေးတာ၊ အဲဒီ အဒေါ်ကပဲ ထိန်းလာတာ၊ အခု အဒေါ်လုပ်တဲ့သူကလည်း
တပည့်တော်တို့နဲ့ မနေပါဘူး...။ ဘော်ဒါဆောင်မှာနေတယ်။ သူတို့အခေါ်ကတော့
“ဝိုင်” ပေါ့ဗျာ၊ အရှည်ကတော့ “ဝိုင်ဒဗလျူပီအေ” ပါ။ သမီးရော ခယ်မရောက
ငယ်စဉ်က ခရစ်ယာန် သာသနာပြုကျောင်းမှာ နေခဲ့ရတော့ အပြော အဆိုကတော့
ဗိုလ်ဆန်တယ်ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ဘာသာရေးတော့ ကိုင်းရှိုင်းပါတယ်။ ဝါဆိုလဆို
ဝါဆိုသက်နိုး အမြဲကပ်ကြရာတယ်။ အရှင်ဘုရား ရန်ကုန်မှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့
အချိန်အတွင်း ဆွမ်း ကွမ်းတာဝန်ယူပါရစေ ဘုရား” ဟု ရှည်လျားစွာ
လျှောက်ထားလိုက် ရာ ဦးပဉ္စင်းလေးက “ဆွမ်းကွမ်းကတော့ ... တာဝန်မယူပါနဲ့
ဒကာကြီး ရယ်...။ ကျောင်းကိ တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်၊ လိုရင်လည်း အဲဒီ နားတိုက်
ဦးပဉ္စင်းဆွမ်းခံလိုက်မယ်” ဟု ပြန်၍ မိန့်တော်မူလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ထိုလူကြီးနှင့်
ဦးပဉ္စင်းလေးတို့သည် စကားတပြော ပြောနှင့် လိုက်ပါလာကြ၏။ ထိုလူကြီးသည်
ဘာသာရေးစာအုပ် များတွင် ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးသရွေ့ မရှင်းမလင်းခဲ့သော အချက်များကို
ဦးပဉ္စင်းလေးအား မေးမြန်းလျှောက်ထားရာ ဦးပဉ္စင်းလေးသည်
ဓာတ်တစ်ယောကြောင့် ပြန်လည်၍ ရှင်းလင်းပြောကြားတော် မူလေ ၏။
အနီးအပါးမှ လူများလည်း ဦးပဉ္စင်း ပြောသည့်ကွဲ ကြားနာ ခွင့်ရှိကြလေ၏။
ထို့ကြောင့် သာဓုခေါ် ကြလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ဦးပဉ္စင်းလေး စီးလာသော
ရထားကြီးသည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ညနေ ငါးနာရီကျော်ကျော်လောက်၌ ဆိုက်
ရောက်ခဲ့လေတော့ပါသတည်း။

စကြိုနု၊ ပလက်ဖောင်းတွင် သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်စားထား သော လူရွယ်တစ်ယောက်သည် မိန်းမခပ်ရွယ်ရွယ် တစ်ဦးနှင့် ၊
စကားပြောနေလေ၏။ “မူယာ ဘယ်သူ့ကို လာကြိုတာလဲ...” ဟု လူရွယ်က မေးလိုက်၏။ “ဖေဖေကို လာကြိုတာပါ... ဖေဖေက မန္တလေးမဟာ မြတ်မုနိ မဖူးရတာ ကြာပြီဆိုပြီး ဘုရားဖူးထွက်သွားတာလေ၊ အဲဒါ လာကြိုတာ၊ ကိုမိုက်ကယ်ကရော ဘယ်သူ့ကို လာကြို တာလဲ...” ဟု မူယာဆိုသော မိန်းကလေးက ပြန်၍မေးလိုက်ရာ မိုက်ကယ်ဆိုသော လူရွယ်က - “ကျွန်တော်လည်း ဒယ်ဒီကို လာကြိုတာ... ဒယ်ဒီက ပြင်ဦးလွင်မှာရှိတဲ့ ခြံကို ပိုနေတယ်ဆိုပြီး သွားရောင်းတာလေ...” ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်ချန်၌ပင် မီးရထားကြီးသည် စကြိုနုပုဂံလက် ဖောင်းဘေးသို့ ဆက်ရောက်လာလေတော့၏။ မူယာသည် အထက် တန်းတွဲ တစ်တွဲဆီသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် တွဲပေါ်မှ ဆင်းနေသော သူ၏ဖခင်အား “ဖေဖေ... မူယာ ဒီမှာ...” ဟု အသံစာစာကလေးဖြင့် လှမ်း၍ အော်လိုက်လေ၏။ ဖခင်ဆီသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဖခင်၏ လက်ဖောင်းကို ပလက်ဖောင်းဆီသို့ တွဲ၍ချ၏။ ထိုအချိန်၌ မိုက် ကယ်လည်းအနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ၎င်း၏ ဒယ်ဒီဆိုသူအား မြင်သည် နှင့် - “ငှက်အီးဗီးနင်း ဒက်...” ဟု ဗိုလ်သံပါပြင် လှမ်းချွန်တ ဆက်လိုက်ရာ ၎င်း၏ ဒယ်ဒီဆိုသူကလည်း “ငှက်အီးဗီးနင်း မိုက် ...” ဟု ပြန်၍နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး လျှင် သွားအဖန်စဉ်းသည့် ဖက်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုလူကြီးနှစ်ဦး ၏ နောက်မှနေ၍ ဦးပဉ္စင်းလေးသည် မျက်လွှာကဲ့သို့ချ၍ စကြိုနု ပလက်ဖောင်းဆီသို့ ခြေကို လှမ်းလိုက်၏။ မူယာလည်း ထိုဦးဇင်းလေးအတွက် လမ်းဖယ်ပေးလိုသော ကြောင့် ဖခင်၏လက်ကို ညှပ်ညှပ်သာသာ ဆွဲယူလိုက်ရင်း ဦးဇင်းလေး၏ မျက်နှာတော်ကို တစ်ချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုသို့ ကြည့်လိုက်မိသည့် တစ်ခဏ၌ မူယာ၏ မျက်လုံး အစုံသည် သံလိုက်တုံးနှင့်တွေ့သော သံချောင်းငယ်ကဲ့သို့ တုန်းရပ် ၍ ဆွဲငင်ခံရလေတော့၏။ မူယာ၏ ဖခင်ဦးလှဖေလည်း ဦးဇင်းလေး ၏ သက်နိက္ခံ ရပ်ခနဲမြင်လိုက်ရလျှင် - “ဦးဇင်း... ရပ်တော်မူပါဦး ဘုရား...”ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးဇင်းလည်း ခြေစုံရပ်လိုက်လေ၏။ “ဟောဒါ လမ်းတန်းက တပည့်တော် လျှောက်ထားခဲ့တဲ့ တပည့်တော်သမီး မူယာပါပဲ...”ဟု ပြောပြီးလျှင် သမီးဘက်သို့ တစ်ဖန်လှည့်ကာ... “သမီးဇေရ ... ဒီဦးဇင်းလေးနဲ့ ဖေဖေတို့က တစ်လမ်း လုံး မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး ရထားစီးလာခဲ့ကြတာ၊ သက်တော် ငယ်ပေမယ့် စာတတ်ပေတတ်လေးကွယ်... ရွှေတိဂုံစေတီတော် ကြီးကို တစ်ခါမှ မဖူးဘူးလို့ လာပြီးဖူးရှာတာတဲ့ကွယ်...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာ၏စိတ်၌ လွန်စွာဂရုဏာ သက်၍သွားလေ ၏။ “ဪ... ဒီလိုဆိုလည်း ရွှေတိဂုံစေတီတော် တစ်ဆူ လည်းမဟုတ်ပါဘူး... ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဆူးလေရော၊ ၊ ကျိုက္ကဆံရွှေ၊ မယ်လမုရော စုံအောင်ဖူးရမှာပေါ့။ ဒါတင်မကသေး ဘူး ကျိုက်ထီးရှိုးဘုရားပွဲလည်း စနေပြီလေ။ တပည့်တော်တို့ တာဝန်ယူ ပြီး ဘုရားဖူးပို့ပါရစေ...၊ ဦးဇင်းအနေနဲ့ တစ် ခေါက်ပြန်ပြီးလာဖို့ မလွယ်ဘူးမဟုတ်လား၊ တပည့်တော်တို့ အဲဒီအတွက် ကုသိုလ်ယူ ချင်ပါတယ် ... အချိန်နည်းနည်းယူပြီး နေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ မောင်တင်စွန်းဘုရားတွေ ဘာတွေအထိ တပည့်တော်မတို့ ပို့ပေးပဲ၊ မယ်။ ဆွမ်းကုမီးအတွက်လည်း မပူပါ ခဲ့၊ တပည့်တော်မတို့ လှူဒါန်း ပါရစေ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဖခင် ဖြစ်သူ ဦးလှဖေသည် သမီး၏ သွက်လက်ချက်ချာပုံ၊

ဘုန်းကြီး ရဟန်းနှင့် အချိုးကျကျ လျှောက်ထားတတ်ပုံတို့ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့်
စိတ်တွင်းမှ ကြိတ်၍ ပိတ်များ ဖြစ်နေလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ဦးဇင်းလေး
မေ့သမိက - “သာဓု...သာဓု...”ဟု သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်ပြီးနောက် “ဒီလိုရှိပါတယ်
ဒကာမလေး၊ ဦးဇင်းတို့က ထွေရဝါဒ ရဟန်းတွေဆိုတော့ မိမိရဲ့
ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်တဲ့ ထေရ်ကြီးပါကြီး ရဲ့ စကားကို မြေဝယ်မကျ
နားထောင်ရပါတယ်...၊ ဆရာတော် က ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဘယ်ကျောင်းမှာပဲ
သီတင်းသုံးရမယ်၊ အဲဒီ ကျောင်းက ကပ်တဲ့ ဆွမ်းကပ်စားရမယ် ...၊
မလောက်ငှရင် ဆွမ်းခံထွက်ရမယ်လို့ မှာလိုက်တဲ့အတွက် အဲဒီစကားကို နားထောင်
ရပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့လည်း ဆရာတော်က ရွှေတိဂုံစေတီတော် ကိုပဲ
ဖူးဖို့ လွှတ်လိုက်တာ၊ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်တွေ ဘာတွေ မပါပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့်
မသွားဝံ့ပါဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာပဲပဲ ဒကာ မလေးရယ် ... သည်းခံပါ။ သည်းခံပါ...”
ဟု လွန်စွာမှ အေးချမ်းသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ မူယာသည် အံ့ဩလွန်း
သဖြင့် ဦးဇင်းလေး၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။ ထိုနောက်မှ
“ဦးဇင်းလေးက သိပ်ရိုးတာကွီး ...” ဟု နှုတ်ခမ်းလေးစု၍ လျှောက်ထားလိုက်ရာ
ဦးဇင်းလေး ဦးမေ့သမိက “ဦးဇင်းမှ မဟုတ်ပါဘူး ဒကာမလေးရယ် ... မြတ်စွာ
ဘုရားရဲ့ သားတော်တွေဖြစ်တဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်တွေအားလုံး ရိုးကြပါတယ်...”
ဟု ပြောကာ တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ လျှောက် သွားလေ၏။ ထိုအခါ မူယာသည်
နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားပြီးလျှင် ... “ရပ်တော်မူပါဦးဘုရား၊
အရှင်ဘုရားတည်းမယ် ကျောင်း ကို တပည့်တော်မ ကားနဲ့လိုက်ပို့ပါရစေ...” ဟု
လျှောက်ထားလိုက်ရာ ဦးဇင်းလေးလည်း ရပ်တော်မူ ပြီးနောက်
တွေ့၍သွားလေ၏။ မူယာ၏ ဖခင်ဦးလှဖေလည်း ဦးဇင်းလေးနှင့်
မူယာ၏အနီးသို့ လျှောက်၍လာရင်း “မနပါတယ် ဦးဇင်း ... တပည့်တော်တို့
လိုက်ပို့ပါရစေ ဘုရား...” ဟု လျှောက်ထားလိုက်ပြန်ရာ ဦးဇင်းလေးလည်း ခပ်
တွေ့တွေ့ဖြစ်နေရာမှ - “ဒကာကြီးကိုတော့ ပြောရဦးမယ်...၊ ဦးဇင်းတို့စောင့်
ထိန်းရတဲ့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်က သိပ်ပြီးတော့ သိမ်မွေ့ပါတယ်။ တစ် မိုး
တစ်ယံတည်းအောက်မှာ မာတုကာမန့် ရဟန်းနဲ့ ... နှစ်ယောက် အတူ မနေရဘူး၊
နေတာနဲ့ အာပတ်သင့်တယ်၊ ဒကာကြီးတို့က ကားနဲ့လိုက်ပို့တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။
ဒီဒကာမလေးက ဦးဇင်း ကို လိုက်ပို့လို့ မရဘူး၊ ဦးဇင်းက အဲဒီကားကို
စီးမယ်ဆိုရင် ဒကာကြီးပါ ကျောင်းကို လိုက်ခွဲရမယ်နော်...” ဟု ဦးဇင်းလေးက
မိန့်တော် မူလိုက်ရာ မူယာက ခဏကနဲ ရယ်လိုက်လေ၏။ ရယ် ပြီးလျှင်
“တပည့်တော်တို့က အဲဒီအာပတ်တွေ ဘာတွေမသိပါဘူး ဘုရား ...၊
ဦးဇင်းလေးသာ အဲဒီလိုမပြောရင် တပည့်တော်မက ဖေဖေကို အိမ်မှာဝင်ထားပြီး
ဦးဇင်းလေးကို ကျောင်းအထိ လိုက် ပို့ဖို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ အလိုလုပ်မရင်
အာပတ်သင့်သွားရော လား ...”ဟု မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့် ပြန်၍
လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။ ဦးဇင်းလေးသည် တည့်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်
“မနပါတယ် ဒကာမလေး၊ အာပတ်သင့်ပါတယ်၊ အဲဒီလို လည်း
မစိုးရဘူး...ဦးဇင်းတို့ စောင့်ထိန်းရတဲ့ အာပတ်ဆိုတာကို ဒကာမလေးတို့
နားလည်အောင် ပြောဖို့ဆိုရင် အများကြီးခက်ပါ တယ်။ အတော်ကို
သိမ်မွေ့တဲ့စွဲပါ... ဟု မိန့်တော်မူလိုက်လေ ၏။ မူယာလည်း
လက်အုပ်လေးချီလျက် “စိတ်ချပါ အရှင်ဘုရား၊ ဖေဖေကိုပါ ခေါ် ခဲ့မှာပါ။ ကားနဲ့
လိုက်ပြီး ပို့ပါရစေ” ဟုလျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဦးဇင်းလေး လည်း
“သာဓု...သာဓု...”ဟု ရွတ်ဆိုကာ ၎င်းတို့သားအဖ နောက်သို့
လိုက်သွားရလေတော့သည်။ “အိုး...ဆောရီး ...၊ ဦးဇင်းလေးသည်
မူယာတို့သားအဖ လိုက်၍ပို့သောကား ဖြင့် ဗဟန်းရှိကျောင်းတိုက်သို့

ရောက်ခဲ့လေတော့၏။ မူယာသည် ဦးဇင်းကားပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းလည်း ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ဖိနပ်ကို ကပျာကယာချွတ်၏။ ကြီးသိုင်းဖိနပ်ဖြစ်သောကြောင့် ဗာလယ်ကွင်းကြပ်၍ နေသဖြင့် ချွတ်၍မရဘဲရှိလေရာ ၎င်းဗာကယ်ကွင်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဆလိုက်သေး၏။ ဗာကယ်ကွင်းပြုတ်၍ ဖိနပ်ကျွတ်သွားသောအခါ မြေကြီး ပေါ်သို့ ပုဆစ်တုပ်၍ ကပျာကယာထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် ဦးဇင်း လေး၏ ခြေဖျားကို နဖူးနှင့်ထိကာ ကန်တော့မည်ပြုလိုက်၏။ ဦးဇင်းလေး သည် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်၏။ “ဒီမှာ ဒကာမလေး ဦးဇင်းတို့ဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ဒကာမနဲ့မထိရဘူး... အာပတ်သင့်ပါတယ်။ ဒီအတိုင်း ကန်တော့ ရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ” ဟု ဦးဇင်းလေးက မိန့်တော်မူလိုက်ရာ မူယာသည် အိုးတိုအနီးတန်းဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ၎င်းတို့သားအဖနှစ်ဦး ပြန်သွားကြ၏။ လမ်းတွင် မူယာက သူ၏ဖခင်အား “အဖေရှယ် ... ဦးဇင်းလေးဟာ အတော့်ကို ရိုးတာပဲ။ သမီးက သူ့ခြေဖျားကို နဖူးနဲ့ထိပြီး ကန်တော့မလိုဟာ သူက မထိရဘူးတဲ့ ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာ၏ ဖခင်ဦးလှဖေ က “ဖေဖေက အဲဒါကို ကြည်ညိုတော့... သမီးတို့ကလည်း အဲဒါကို နားလည်ရမယ် ... သမီးတို့ အနေအထိုင်မတတ်ရင် ငါတို့ရဲ့ သာသနာတော်ကြီးမှာ သာသနာတာဝန် ထမ်းဆောင်နေ ကြတဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်တွေ အပြစ်ရောက်တယ်ကွယ် ... အဲဒါ ကိုသဘောပေါက်စမ်းပါ ... ကြည်ညိုတာနဲ့ သူငယ်ချင်းလို့ ရင်းရင်း နီးနီး ဆက်ဆံလိုတော့ မရဘူးနော်။ နေ့ရင်းထိုင်ရင်း အပြစ်ဖြစ် သွားမယ်...” ဟု သမီးအား ဆုံးမလေ၏။ ထို့အခါ မူယာက “အိုး ... ဆော့ရီး ...” ဟု ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။ “မတော်လို့ ... မတော်လို့ ...” နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် မူယာသည် မော်တော် ကားဖြင့် စမ်းချောင်းဘက်သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် ငါးဆင့်ချိုင့်ဖြင့် မုန့်ဟင်းခါးဝယ်ယူလေ၏။ ပြီးလျှင် ဦးဇင်းလေးတည်းခိုနေသော ဗဟန်းရှုကျောင်းတိုက်သို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ ။ ကျောင်းသို့ ရောက်လျှင် ကပ္ပိယကြီးနှင့်အတူ မုန့်ဟင်းခါးပွဲ များပြင်၍ မုန့်ဟင်းခါးများ ကပ်လေ၏။ ဆရာတော်ကြီးမှာ အရက် ဆွမ်းစားလေ့မရှိသောကြောင့် ဦးဇင်းလေးတစ်ပါးတည်းသာ မူယာ လှူဒါန်းသော မုန့်ဟင်းခါးကို ဘုန်းပေးလေ၏။ မူယာသည် ဦးဇင်းလေး ဘုန်းပေးနေစဉ်အတွင်း ဟင်းရည် ပန်းကန်အတွင်းသို့ ချိုင့်တွင်းမှ ဟင်းရည်များ လောင်းထည့်လေ ၏။ စားပွဲခုံပါ ကပ်ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် မူယာဟင်းရည်ထပ်၍ ထည့်သော အခါ၌ ဦးဇင်းလေးသည် စားပွဲခုံကို လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ကိုင်ထားလိုက်လေ၏။ မူယာသည် အကြော်များကိုထပ်၍ ထည့်ပြန်ရာ ဦးဇင်းလေးသည် စားပွဲခုံကို လက်ဖြင့် ကိုင်ထား ရပြန်၏။ ထို့နောက် ကိုင်ထားသော လက်ကိုဖြတ်ကာ မုန့်ဟင်းခါး ကို ဆက်လက်ဘုန်းပေး၏။ မူယာလည်း ချိုင့်အတွင်းမှ နံနံပင်နှင့် ရောက်သီးစိပ်များ ကို စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်အတွင်းသို့ ထည့်ပြန်၏။ ဦးဇင်းလေးလည်း စားပွဲခုံကို လက်ဖြင့်ကိုင်ရပြန်၏။ “တပည့်တော်မ တစ်ခုထည့်တိုင်း စားပွဲခုံကို လက်နဲ့ကိုင် ကိုင်နေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘုရား” ဟု မူယာက မေးလျက်လေ ၏။ “ဒီလိုရှိတယ် ဒကာမ ... ဦးဇင်းတို့ စားပွဲခုံပါ အပ်ထား ပြီး ပြီလေ ... အဲဒါကို ဒကာမ ထိရင်ကိုင်ရင် ဦးဇင်းဆက်ပြီး ဘုန်းပေးလို့ မရတော့ဘူး... ပြန်ပြီးကပ်ရမှာ။ အဲဒီလို ပြန်ပြီး မကပ်ရအောင် ဦးဇင်းက စားပွဲကို လက်နဲ့ကိုင်ထားရတာ ...” ဟု ဦးဇင်းက မိန့်လိုက်လျှင် မူယာက “ဆော်ရီး ... ဆော်ရီး ... သော် ... ယောင်လို့ ... ကန်တော့ ... ကန်တော့ ... မသိလို့ပါ ဘုရား ...” ဟု လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။ ထို့အခါ ဦးဇင်းလေးက “မီးဆိုတာ ပူတယ်လို့သိပြီး ကိုင်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မသိ လို့ကိုင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်

လောင်ကျွမ်းတဲ့နှင်းကတော့ အတူတူပဲ ဒကာမ မသိဘူးဆိုတာ ဦးဇင်းတို့ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ မပြစ်စေ တဲ့အရာမဟုတ်ဘူး...” ဟု ဆုံးမရှာလေ၏။

ဦးဇင်းလေးသည် ဘုန်းပေးခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ရေနှေးကြမ်းကို သောက် တော်မူလေ၏။ ထိုနောက် ယခုကဲ့သို့ လူဒါန်းရသောကြောင့် နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုသို့ ရောက်ရှိစေကြောင်း ဆုမုန့်ကောင်း တောင်း၍ ပေးလိုက်လေ၏။

ကပ္ပိယကြီးသည် မူယာ၏ ချိုင့်ကို ဆေးကြော၍ ကား ပေါ်သို့လိုက်၍ တင်ပေး၏။

“မုန့်ဟင်းခါးက အတော်ကို မွေးတာပဲ ... အရက်ဆွမ်း ကို အဲဒီလို လူဒါန်းတာဟာ အတော်ကို အကျိုးထူးရှိတာကို လား ...” ဟု ကပ္ပိယကြီးက ပြောလိုက်လျှင် မူယာသည် ဦးဇင်းကို ဖြေသကဲ့သို့ “တင်ပါဘုရား ...” ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက “ကျုပ်ကို တင်ပါလို့ ပြောဖို့မလိုပါဘူး ... ကျုပ်က လူပါ။ ဘုန်းကြီးမဟုတ်ပါဘူး ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာ ““ဆောရီး ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက “အဲဒီလို ဆောရီးလို့ပြောလို့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး၊ ဆာ ရီးဆိုတာဘာလဲ ...၊ ကုန်းသတ္တဝါလား၊ ရေသတ္တဝါလား...။ ကက်တတ်တဲ့ အကောင်လား၊ ကျုပ်မှမသိဘဲ ... ကျုပ်သိတဲ့ စကားနဲ့တော့ ပြောရမှာပေါ့...” ၊ ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာက “ကန်တော့ ... ကန်တော့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ “ဒါလေးပြောမတာနဲ့တော့ ကျုပ်ကို ကန်တော့ဖို့တော့ မလိုပါဘူး...” ဟု ကပ္ပိယကြီးက ပြောလိုက်လျှင် မူယာက “မတော်လို့ ... မတော်လို့ ...” ဟုပြောကာ ကားကို ဂူနု မောင်းထွက်သွားလေတော့သတည်း။

အခန်း (၃) အဲဒီငွေကိုဝတ္တုလို့ခေါ်တယ်။

ညနေပိုင်းသို့ရောက်လျှင် မူယာသည် ၎င်း၏ ဖခင်ကိုခေါ်၍ ဦးဇင်းလေးထံ ရောက်လာပြန်၏။ ထိုသို့လာခဲ့ရာ၌ အလှူပဆုံး ခြယ်သလာ၏။ အကောင်းစား ရေမွေးကဲ့ဆွတ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ၊ ၎င်း၏ဖခင်က “သမီးရယ် ... ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားတာ ... ပွဲနေပွဲထိုင်သွားသလို ဝတ်ရစားရသလားကွယ် ...” ဟု ခပ် ညည်း ညည်းကလေး ပြောလိုက်ရာ မူယာက “ဘယ်လိုဖြစ်သ လဲမသိပါဘူး ဖေဖေရယ် ... ဒီဦးဇင်းလေးနဲ့တွေ့မှ သမီးလည်း ဘာသာရေးကို စိတ်ဝင်စားလာတယ် ... ဦးဇင်းလေးပြောတဲ့ အာပတ်တို့၊ ဝိနည်း တို့ ဆိုတာတွေလည်း သမီးသိပ်ပြီး သိချင်လာတယ်၊ ဦးဇင်းတွေ့ရုံ ဘဝဟာ အတော့်ကို ကြပ်တည်း တာပ ...၊ ဟိုဟာလုပ်လည်း အာပတ်၊ ဒီဟာလုပ်လည်း အာပတ်နဲ့ မလွတ်လပ်ပါဘူး ဖေဖေရယ် ... ဒါကြောင့် သမီးဖြင့် အရင်ကနဲ့မတူဘူး ... အတော့်ကို လှူချင်တန်းချင်စိတ်တွေ ပေါ်နေပြီ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးလှဖေက “သာဓုကွယ် ... သာဓု၊ ငါ့သမီးလေး သဒ္ဓါထွက်လာတာ” ဟု ပြောလေ၏။ ။

ဦးဇင်းလေး၏ ကျောင်းသို့ ရောက်လျှင် ဦးလှဖေသည် တရားဓမ္မနှင့်စပ်သောစကားများဖြင့် ဦးဇင်းလေးအား လျှောက်ထား လေ၏။ ဦးဇင်းလေးလည်း စာပေကျမ်းဂန်တွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း ဖြေဆိုလေ၏။ ထို့နောက် မူယာက ငွေစက္ကူ၊ အထုပ်လိုက်ကို ပိုက် ဆံအိတ်အတွင်းမှ ထုတ်ကာ ဦးဇင်းလေးကို လှူဒါန်းလေ၏။ ထို အခါ ဦးဇင်းလေးက “ဝတ္တုတော့ ... မတပ်ပါနဲ့ ဒီကာမ ... သည်းခံပါ ...” ၊ ဟု မိန့်တော်မူ၍ လက်ကိုကာပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မူယာက “ဝတ္တုစာအုပ်မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား... ငွေလှူတာပါ...” ဟု ပြန်၍ လျှောက်ထားလိုက်၏။ “အဲဒီငွေကို ဘုန်းကြီးတို့က ဝတ္တုလို့ခေါ်ရတယ်” ဟု ဦးဇင်းလေးက ပြန်၍မိန့်လျှင် မူယာက “မသိပါဘူး အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်က ဝတ္တုဆိုတာ ကို ဝတ္တုစာအုပ်တို့၊ ရုပ်ပြစာအုပ်တို့လို အောက်မေ့လို့ပါ ... အခုလို ငွေကို လက်မခံဘူးဆိုရင် အရှင်ဘုရားတို့ သုံးဖို့ စွန့်လိုတဲ့ အခါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဘုရား...” ဟု လျှောက်ထားရာ ဦးဇင်းလေးက “ဦးဇင်းတို့မှာ သုံးစရာ၊ စွဲစရာရယ်လို့မှ မရှိပါဘူး ဒီကာမ။ ကျောင်းရယ်၊ သင်္ကန်းရယ်၊ ဆွမ်းရယ်၊ ဆေးရယ်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်း လေးပါးပဲ လိုအပ်ပါတယ်။ အဲဒါရှိရင် ပြည့်စုံပါတယ် ...” ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ထို့နောက် မူယာသည် ဦးဇင်းလေးအား လိမ္မော်ရည်ကပ်လှူပြီးနောက် ကျောင်းမှပြန်ခဲ့လေတော့၏။

“ရှင်းရှင်းပြောမယ်သွားတော့...”

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ဇနာရီလောက်တွင် မူယာတို့အိမ် သို့ မှက်ကယ်ရောက်လာလေ၏။ မူယာသည် မီးဖိုတွင် ဟင်းချက် နေရာမှ အပြင်သို့ ထွက်လာ၏။ မှက်ကယ်လည်း မူယာကိုမြင် လျှင်ရယ်လေ၏။ “မူယာမျက်နှာမှာလည်း အိုးမည်းတွေနဲ့ ဘာတွေအလုပ် ရှုပ်နေတာလဲ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာသည် မျက်နှာသုတ်ပူဝါ တစ်ထည်ကို ဆွဲယူ၍ မျက်နှာမှ အိုးမည်းများကို သုတ်ပစ် ရင်း ... “ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဆွမ်းသွားပို့မလို့ပါ ...၊ အဲဒါ ချက်နေတာ ...၊ ဂွက်ထောင့်နဲ့ လှုံလှုံမရဘူး၊ ကိုယ်တိုင်ချက်ရ တာ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မှက်ကယ်က ... ။ “မနေကလည်း လာသေးတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မန့်ဟင်းခါး သွားပို့နေလို့တဲ့ ...၊ ညနေ တစ်ခေါက်လည်း ဝင်ခဲ့ သေးတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဖျော်ရည်သွားကပ်နေလို့တဲ့ ...၊

မူယာတစ်ယောက် အခုတလော ဘာသာရေး အတော်လိုက်စား နေပါလား ...” ဟု မိုက်ကယ်က ပြောလိုက်လျှင် “ဒီလိုရှိတယ် မိုက်ကယ်ရယ် ...၊ မူယာတို့ သာသနာတော်ကြီး တည်တံ့ဖို့ ဆိုတာက ကျွင့်ကြံအားထုတ် ကြိုးကုတ်တဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်တွေ ရှိရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ မူယာတို့လို သာသနာ တော်ကို ထောက်ပံ့လှူဒါန်းတဲ့ လူတွေလည်း အများကြီးလိုအပ် တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီသာသနာတော်ကြီးဟာ ဘာသာတစ်ခုတည်း နဲ့ ပတ်သက်တာ မဟုတ်ဘူးနော် ...၊ မူယာတို့ လူမျိုးရဲ့ ကူးလံများနဲ့လည်း ပတ်သက်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ... လူမျိုးတစ်မျိုးလုံးရဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်နဲ့လည်း ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ မိုက်ကယ် မစဉ်းစားမိလို့ပါ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မိုက်ကယ် သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မူယာကိုကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် “ဆောရီး ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ “ကဲ ... ဆိုမခဲပါဦး၊ အလည်သက်သက်ပဲလား...။ တခြားကိစ္စရှိသေးလား ...” ဟု မူယာမေးလိုက်လျှင် မိုက်ကယ် က...” “ဒီလောက်လူတဲ့ မိန်းကလေးရှိတဲ့ အိမ်ကို မိုက်ကယ် လို့ ... အလုပ်ကြိုက်တဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် လာတာ ဟာ အလည်သက်သက်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား...၊ သနားစရာကောင်း တဲ့ မိုက်ကယ်လေးတစ်ယောက် အလိုရှိတာအတွက် လာရတာ ဖြစ်မှာပါ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာက ... ။ “ဘာများလဲ မိုက်ကယ်၊ ဘာတွေအလိုရှိနေတာလဲ။ ရေချိုးချင်ရင် ဟောဟိုမှာ ရေချိုးခန်းရှိတယ် ...၊ ချိုးသွားလေ၊ ထမင်းစားချင်ရင်လည်း စောင့်ဦး...၊ ဦးငင်းလေးကို သွားကပ် လိုက်ဦးမယ် ...၊ ပြန်လာတဲ့အခါ ဦးငင်းလေး ကျန်တာတွေပါ လာမှာ...၊ အဲဒါတွေစားပေါ့...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မိုက် ကယ်က... “ရေလည်းမချိုးချင်ဘူး၊ ထမင်းလည်း မစားချင်ဘူး၊ မိုက်ကယ်မေးထားတဲ့ အဖြေလေးပဲ သိချင်တယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာက...” “ဪ ... ဒီကိစ္စလား၊ ဒီကိစ္စအတွက်ဆိုရင်တော့ ... မိုက်ကယ်...မင်းကို ရှင်းရှင်းပြောမယ် ...၊ သွားတော့ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုက်ကယ်သည် မျက်နှာပျက်၍ သွား၏။ ထို့ နောက်... “တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေဦး မူယာရယ်မိုက်ကယ် ထပ်ပြီးကြိုးစားဖို့ ချန်စို့ပါသေးသလား” ဟု ပြောပြန်လေ၏။ “မိုက်ကယ်က မိန်းမတွေအကြောင်း သိမမသိဘဲကီး၊ မိန်းမတွေဟာ သူတို့က မချစ်ဘူးလို့ ပြောပြီးရင် ချစ်အောင်ကြိုး စားလာတဲ့သူကို ချစ်မလာတတ်ဘူး၊ မုန်းသွားတတ်တယ်၊ အခု မူယာက မိုက်ကယ်ကို မချစ်တာပါ ...၊ မုန်းမှ မမုန်းသေးပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မုန်းအောင်လုပ်မလို့ မိုက်ကယ်ရယ် ... ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ချစ်ကြိုက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု တည်းရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တခြားကိစ္စတွေ အများကြီးရှိသေးတဲ့ ဥစ္စာ ...၊ ဘာဖြစ်လို့ မုန်းအောင် လုပ်ချင်ရတာလဲ” ဟု မူယာက ပြောလိုက်ရာ မိုက်ကယ်က... “ဟုတ်ပါတယ် ... မူယာ သိပ်ပြီးစကားတွေ တတ် လာတယ် ...၊ မိုက်ကယ်ပြန်မယ် ...” ဟု ပြောဆိုကာ နှုတ်ဆက် ၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါကျမှပင် မူယာလည်း မီးဖိုသို့ ပြန်ဝင်ကာ ချိုင့်ကြီးချိုင့်ငယ်တို့ဖြင့် ထမင်းဟင်းလျာများ ထည့် လေတော့၏။ ပြီးလျှင် ရေချိုးခန်းသို့ဝင်ကာ ကပုကရာ ရေမှူးချိုး ၏။ အဝတ်အစားလဲ၏။ လှသည် ထက်လှအောင် ခြယ်သ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးကို အမွှေးနံ့သာများ ဆွတ်ဖျန်း၏။ ပြီးလျှင် ၎င်း၏ဖခင်အား ဦးငင်းလေးရှိရာသို့ သွားရောက် ရန် နှိုးဆော်လိုက်လေတော့သတည်း။ နှိ “tenuru HanHIHA E” ထိုအချိန်၌ ဦးငင်းလေးသည် ဘုရားစင်၏ ရှေ့၌ထိုင်ကာ ဘာဝနာ ပွားများနေလေ၏။ ပွားများပြီးသောအခါ၌ ထိုနေရာမှ ထ၍ အခြားနေရာတွင် သွားရောက်ထိုင်လိုက်လျှင် ကပ္ပိယကြီးက ရေနှေးကြမ်းကို ကပ်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ကပ္ပိယကြီးက ... “ဦးငင်းလေးရဲ့ အားထုတ်နည်းကို တပည့်တော်ကို ပြောမပြနိုင်ဘူးလား...” ဟု မေးမြန်းလေ၏။ “အာနာပါဏာပါပဲ ဒကာကြီးရဲ့ ...” ဟု

ဦးဇင်းလေးက ပြန်၍ ဖြေလျှင် ကပ္ပိယကြီးက “အဲဒီ အာနာပါဏ
နည်းတွေကလည်း နည်းတာမှ မဟုတ် ပဲ ...၊ တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ၊
တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်းဆိုသလို ပဲမဟုတ်လား ...၊ တပည့်တော်က
အရှင်ဘုရားအားထုတ်တဲ့ နည်းကိုပဲ သိချင်လို့မေးတာပါ...” ဟု ပြန်လည်၍
လျှောက် ထားပြန်လေ၏။ ။ “အာနာပါဏ အားထုတ်နည်းက တစ်ကျောင်းကို
တစ်ဂါထာ၊ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်းရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရားဟော တဲ့နည်းအတိုင်း
အားထုတ်နေကြတာပါပဲ ...၊ ဦးဇင်း အားထုတ် တာကတော့ ကျေးဇူးရှင်
လယ်တိဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ နည်း ပေါ့...၊ ဦးဇင်းရဲ့ နည်းဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊
ဆရာတော် ဘုရားကြီး နည်းကလည်း ဘုရားရဲ့ နည်းပဲမဟုတ်လား...၊ အားထုတ် |
နည်း လက်လေး မှတ်ထား ...၊ ဦးဇင်း နောက်တော့ ရှင်းပြ မယ်
...။

သတ်မြဲရာ ပဌာမာ
ဒု-မှာ ရှည့်တိုသိ၊
လုံးစုံလင်းရာ တ-၌ သာ
စ-မှာ ငြိမ်းအေးဘိ...။

ဟု မိန့်တော်မူလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ကျောင်း ရှေ့သို့
မူယာ၏ကားကလေး ဆိုက်ရောက်လာလေတော့၏။ ထိုနောက် ကားပေါ်မှ မူယာတို့
သားအဖ ဆွမ်းဟင်းချိုင့် များ၊ အချိုပွဲများ သယ်ဆောင်၍ ကျောင်းပေါ်သို့
တက်လာကြ လေ၏။ ထိုနောက် မူယာသည် ပါးစပ်မှလည်း သာလိကာမလေး
ကဲ့သို့ တတွတ်တွတ် လျှောက်ထားရင်း ဦးဇင်းလေးအား နှုတ်စွာ ဆွမ်းကို
ကပ်လေတော့၏။ “ဒီတစ်ခါ ဆွမ်းကပ်ပြီးရင် တပည့်တော်မ လာပြီး
မထိတော့ပါဘူး ဘုရား ...၊ အဲဒါကြောင့် ဦးဇင်းလေးအနေနဲ့ စားပွဲခုံကို
လက်နဲ့လှမ်းလှမ်းပြီး ကိုင်ထားစရာမလိုတော့ပါဘူး” ဟု မူယာက ပြီးစစ်ဖြင့်
လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် မူယာ ကပင် ... ဦးဇင်းလေး ဘုန်းပေးမှာ
မဟုတ်တဲ့ ဆွမ်းဟင်းတွေ ကို စဉ်းစားပြီး ချွက်ပြုတ်လာရတာ၊
“ကပတ်ကြော်ပါတယ်”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးဇင်းလေးသည် တွေ့၍သွား၏။
ထိုအခါ ဦးလှဖေ ၊ က ... “တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ ဦးဇင်းလေး ...၊ ကပတ်ကြော်ဆို
တာ ဆိတ်သားကိုတိုးပြီး ကြက်သွန်နီများများနဲ့ ကြော်ထားတာ ပါ...၊
ခါးမှာပတ်ထားတဲ့ ခါးပတ်ကြော်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်မှပင်
ဦးဇင်းလေးသည် သွားပေါ်သည်ဆိုရုံမျှကလေး ပြီးလိုက်လေ၏။ ထိုနောက်
မူယာက ... ။ “ဆိတ်သားကို ကြီးမားလည်း လုပ်လာသေးတယ် ...” ဟု
လျှောက်ထားလိုက်လျှင် ဦးဇင်းလေးသည် ဦးလှဖေ၏ မျက် နာကို
လှမ်း၍ကြည့်ရပြန်၏။ ထိုအခါ ဦးလှဖေက ... “ဆိတ်သားကို ကြက်စက်နဲ့ကြိတ်ပြီး
ပြန်ချက်ထားတာ ကို ပြောတာပါဘုရား ...” ဟု လျှောက်ထားလိုက်မှပင် ဦးဇင်း
လေးလည်း ခေါင်းကို ညှင်သာစွာ ညှိတ်လေ၏။ ထိုနောက် မူယာ သည်
စားပွဲပေါ်တွင် ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းများကို ကိုယ်တိုင် စိတ် တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ပြီးနောက်
ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးလှဖေနှင့်အတူ ဤကျောင်း မှ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဦးဇင်းလေးအား
ဆွမ်းကပ်လေ၏။ ဆွမ်းကပ် ပြီးသောအခါ၌ မူယာကိုယ်တိုင် ကော်ဖီဖျော့၍
အချိုပွဲပြင်ဆင် ကာ ကပ်ရပြန်လေ၏။ ထိုသို့ ကပ်ပြီးနောက် ဆရာတော်ကြီး နှင့်
ဦးဇင်းလေး အချို့ဘုန်းပေးနေစဉ်တွင် မူယာက ဦးဇင်းလေး အား...
“ဦးဇင်းလေးကျောင်းက အညာမှာဆိုတော့ ဘယ်နေရာ မှာလဲ ဘုရား...”ဟု
မေးလေ၏။ “ဒီလိုပါ ဒကာမ ... ဒကာမရဲ့ ဖခင် ဦးလှဖေနဲ့ ဦးဇင်းနဲ့ ဆုံခဲ့ကြတာက

မန္တလေး ရန်ကုန်ရထားပေါ်မှာပါ။ ဦးဇင်းရဲ့ ဆရာတော်က မန္တလေးက ဆရာတော်တစ်ပါးဆီကို စာပို့ခိုင်းလို့ သွားပုံပြီးမှ အဲဒီက လာခဲ့တာပါ။ တကယ်က ဦးဇင်းတို့ဒေသကို မသိတဲ့လူတွေက အညာလို့ ထင်နေကြတာပါ။ အညာမဟုတ်သေး ပါဘူး။ မြေလတ်ပိုင်းမှာပဲ ရှိပါသေးတယ်။ လမ်းကလည်း မန္တလေး ၊ လမ်းနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး။ ပြည်ဘက်ကသွားရင် ပိုပြီးနီးပါ တယ် ...။ ပြည်လမ်းကနေသွားပြီး မကွေးရောက်အောင်သွားရ မယ်။ မကွေးကနေ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးလိုက်ရင် မင်းဘူးမြို့ကို ရောက်မယ်။ မင်းဘူးကနေ ကားလမ်းရှိတယ်။ အနောက်ဘက်ကို တန်းတန်း ထောင်တက်သွားရင် အမ်းလမ်းကိုရောက်မယ်။ အဲဒီ မှာ လမ်းဆုံ တစ်ခုရှိတယ်။ ညာဘက်ကို ချိုးကွေ့လိုက်ရင် အများသူငါသိတဲ့ ရွှေစက်တော်ဘုရားကို ရောက်သွားမယ်။ ညာဖက်ကို မချိုးဘဲ အဲဒီလမ်းဆုံကနေ အနောက်ဘက် တည့် တည့် အမ်းလမ်းအတိုင်း သွားရင် ငဖေမြို့ကို ရောက်မှာပေါ့...။ ငဖေရောက်ခင် တော် တစ်ခုအတွင်းမှာရှိတဲ့ တောရကျောင်းမှာ ဦးဇင်းတို့ ဆရာတော်က စာတတ်ကျမ်းတတ်ဆိုတော့ ဦးဇင်း တို့ကိုလည်း ကိုရင်ဘဝကတည်း က မန္တလေးကိုပို့ပြီး စာသင် ခိုင်းတာပါ...။ ရဟန်းဘောင်တက်မှု ကျောင်းကို ပြန်ခေါ်ထား တာပါ ...။ ဦးဇင်းတို့ ကျောင်းမှာက ဆရာတော်ရယ် ...။ ဦးဇင်းရယ် ...။ ကိုရင်လေးတစ်ပါးရယ်ပဲ ရှိပါတယ် ...။ ကျောင်းရှေ့ မှာ ရေကန်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီရေကန်ဟာ အတော်ကို နက်တယ်။ ရေကလည်း ကြည်စိမ်းနေတာပဲ...။ ကြာဖြူပွင့်တွေ ကလည်း ဖွေးနေတာပဲ ...။ ဒါကြောင့် ဦးဇင်းတို့ကျောင်းကို ကြာဖြူကျောင်းလို့ အများက သိကြတယ်။ အခု ဦးဇင်းပြောတဲ့ နေရာဟာ အညာလို့ မခေါ် နိုင်သေးဘူး။ မြေလတ်ပိုင်းပဲရှိပါ သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ခေါင်တော့ အတော် ခေါင်ပါတယ်။ ဒါ တောင် ရွှေစက်တော်ဘုရားရှိလို့ လူအသွားအလာ အတော်အတန် ရှိတာ...။ ဦးဇင်းတို့ ကြာဖြူကျောင်းကိုတော့ ရောက်ဖူးသူ အ တော်နည်းပါတယ် ...” ဟု အေးဆေးတည်ငြိမ်သော လေသံ ဖြင့်မိန့်တော်မူလေ၏။ ။ ထိုအခါ မူယာက ... ““ဒါနဲ့ အရှင်ဘုရားရဲ့ ဆရာတော်ဘွဲ့ က ဘယ်လိုခေါ် ပါသလဲ။ မိန့်တော်မူပါဦးဘုရား” ဟု လျှောက်ထားပြန်လေ၏။ “ဆရာတော် ဘွဲ့က ဦးပညာလို့ခေါ်ပါတယ်။ သက်တော် ကတော့ ၆၀ ကျော်ပါပြီ” ဟု ဦးဇင်းလေးက ပြန်၍မိန့်လေ၏။ မူယာသည် မှတ်စုစာအုပ်ကို ထုတ်၍ ဦးဇင်းလေး မိန့်ကြားသည် ကို လိုက်လံရေးမှတ်လေ၏။ ထို့နောက် ဆွမ်းဟင်းချိုင့်များ၊ ဆွမ်း အုပ် များကို သိမ်းဆည်း၍ သားအဖနှစ်ယောက် ပြန်ခဲ့ကြလေ တော့၏။ လမ်းတွင် မူယာသည် ကားမောင်းရင်း ပုလက်တိုနစ် စီးကရက်ဘူးကလေး အတွင်းမှ စီးကရက်တစ်လပ်ကို ထုတ်ယူပြီး လျင် အကောင်းစား ရှိမိဆွမ်းခြံစိုက် ထောက်ကန်ဖွင့်ကာ စီးကရက်ကို မီးတိုပြီးနောက် စီးကရက်ဖွာရင်း ကားကိုမောင်းလာ လေ၏။ ထိုသို့မောင်းလာရင်း ... “ဒီလို ဒယ်ဒီရဲ့ ...။ မူယာက ဦးဇင်းလေးရဲ့ အက်ဒရက်စ် ကို သိချင်တာ ...ဦးဇင်းလေးကလည်း ခရေဇေတွင်းကျ ပြောရှာ ပါတယ် ...။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မူယာနဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့ ဦးဇင်းလေးနေတဲ့ ကျောင်းကိုသွားမယ်...။ အဲဒီကျောင်းဟာ ပြင်စရာလိုရင်လည်း ပြင်ပေးမယ်။ အသစ်ဆောက်ဖို့လိုရင်လည်း အသစ်ဆောက်မယ်။ မူယာဟာ ဦးဇင်းလေးနေတဲ့ ကျောင်းအတွက် ကျောင်းအစ်မဖြစ်ချင် တယ် ...။ ဦးဇင်းလေးကို မူယာ သိပ်ပြီးကြည်ညို တယ် ...။ မူယာ သူ့ကို ပါရမီပြည့်ချင်တယ်” ဟု ပြောလျှင် ဦးလှဖေက “သာဓု... သာဓု...” ဟု သာဓု နှစ်ကြိမ်ခေါ်လေ၏။ ထိုအခါ မူယာက “ဒယ်ဒီ...ယောအာ သာဓုအဖြစ် အုန်းလီးတိုက်စံ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးလှဖေက ပြုံးလေ၏။ “နှစ်ကြိမ်ပဲ ခေါ်ထားနဲ့ဓမံသ မိမိရေး...တစ်ကြိမ်တော့ ချန်ထားရဦးဓမံသ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာသည် အသံလွှင့်လွှင့် ကလေးနှင့် တခစခစ ရယ်လိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၄) ကျောင်းအမလေး မူယာ

မူယာသည် ဖခင်နှင့်အတူ မင်းဘူးမြို့ဆီသို့ ထွက်ခွာလာ ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မင်းဘူးမြို့သို့ ရောက်လျှင် ခေတ္တနားပြီးနောက် လို အပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဝယ်ကာ အနောက်ဘက်ရှိ အမီးလမ်းဆီသို့ ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။ အမီးလမ်းသို့ရောက်လျှင် ဦးဇင်းလေးသီတင်းသုံးခဲ့သော ကြာဖြူကျောင်းကို ရှာရာ တော စပ်တစ်ခုတွင် သွား၍တွေ့လေ၏။

မူယာနှင့်ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးလှဖေတို့သည် ကြာဖြူကျောင်းသို့ ဝင်၍ ဆရာတော်အား ဖူးတွေ့လေ၏။ ဆရာတော်မှာ အသားတော့ ညို၏။ အသံတော် တိုး၏။ သို့ရာတွင် မျက်နှာတော်မှာ ကြည်လင် ၏။ အစဉ်သဖြင့် ပြုံးယောင်သန်းနေသော မျက်နှာတော်ရှိ၏။ မူယာ၏ဖခင် ဦးလှဖေသည် ဆရာတော်အား မီးရထားပေါ်တွင် ဦးဇင်းလေးနှင့်တွေ့ခဲ့ပုံ၊ ဦးဇင်းလေး၏ ဝိနည်းစည်းကမ်း လိုက်နာပုံတို့ကို ပြောဆိုလျှောက်ထား၏။ ။ မိမိတို့အနေနှင့်လည်း တပည့်ဖြစ်သူ

ဦးဇင်းလေးသည်ပင် ဤမျှအထိ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသောကြောင့် ...ဦးဇင်းလေး ၏ ဆရာဖြစ်သော ဆရာတော်ကို မဖူးဘဲ မနေနိုင်ကြောင်းမူစ၍ ကျောင်းကိုပြင်ပေးလိုကြောင်း၊ လစဉ်ဆွမ်းစရိတ်ကို တာဝန်ယူလို ကြောင်း၊ ဆေးဝါး၊ သက်န်းကိုလည်း အစဉ်သဖြင့် လှူဒါန်းလို ကြောင်းတို့ကို လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်ဦးပညာက သာဓုခေါ် လေ၏။ ထို့အပြင်

ကျောင်းလှူရသော အကျိုး၊ ဆွမ်းလှူရသော အကျိုးတို့၊ သက်န်းလှူရသော အကျိုးတို့ကို ဝတ္တနိပါတ် ပဋိကတ် နှင့် ဆက်စပ်၍ ဟောပြောတော်မူလေ၏။ ထိုသို့ ဟောပြောပြီးနောက် ကျောင်းကို ပြင်ဆင်ရန် ခွင့်ပြုလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ မူယာသည် မင်းဘူးမြို့မှလည်းကောင်း၊ ငွေမြို့မှ လည်းကောင်း

လက်သမားဆရာများ၊ ပန်းရံဆရာများကို ရှာဖွေ ကာ မူလကျောင်းကြီးကို ဖျက်ချပြီးလျှင် ဆရာတော်အား တကျောင်း လေးဖြင့် သီတင်းသုံးစေ၏။ တိုက်ခန့်စံထပ်ကျောင်းကြီးတစ် ကျောင်းအသစ်ဆောက်လုပ်လေတော့၏။ လက်သမားနှင့် ပန်းရံများလည်း ကြိုးစားပန်းစား ဆောက်လုပ်ကြလေ၏။

မူယာတို့ သားအဖသည် ထိုကျောင်း၌ပင် ယာယီတံကလေးထိုး၍ နေထိုင်ကြလေ၏။ မူယာသည် အလုပ်သမား များငှားကာ ကန်ကြံဆယ်လေ၏။ တောစပ်မှ ကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည့်လမ်းကို အုတ်လမ်းဖြစ်အောင် လုပ်လေ၏။ ကျောင်းကိုသာ ဆောက်သည်မဟုတ်၊ ဆွမ်းစားရန်အတွက်

ဆွမ်းစားကျောင်း၊ ပစ္စည်းများထားသိုရန် ကျက်သရေခန်း၊ မီးဖိုဆောင်မှအစ ကုဋ္ဌပါ အသစ်ဆောက်လုပ်ပေးလေ၏။ ဥပုသ် နေ့များတွင် ဥပုသ်သည်များ နားနေရန်အတွက် ဥပုသ်ဇရပ် တစ်ဆောင်ကိုပါ ဆောက်လုပ်ပေးလေ၏။ အလုံးစုံပြီးသောအခါ၌ တစ်နှစ်စာ ဆွမ်းစားရိတ်ကို တွက်ချက်ကာ လှူဒါန်းခဲ့၏။

သက်န်းများလည်း ဝယ်ယူ၍ ကပ်လှူ ၏။ ထို့နောက် ဆရာတော်အား ကျောင်းသစ်ကြီးပေါ်သို့ ပင့်ဆောင် ၏။ ပြီးလျှင် ရေစက်ချ၍ လှူလိုက်လေတော့၏။ ထိုအလှူ၌လည်း မင်းဘူးမှ ဒံပေါက်ထမင်းမှာ၍ ဖိတ်ကြား ထားသော ဧည့်သည်များကို ကျွေး၏။ ဆရာတော်ကိုလည်း ကပ် ၏။ ဆရာတော်လည်း အစစအရာရာ ပြည့်ပြည့်လုံ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းသော

မူယာအား ကျောင်းအမအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုတော် မူရာ၏။ ယခင်က ဖြစ်သလို ရှေးထားသော ကြာဖြူ ကျောင်းဆို သည့် ဆိုင်းဘုတ်ကိုလည်း ပန်းချီဆရာကို အပ်နှံကာ အသစ်ရေး ဆွဲပြီး ကျောင်းအဝင်အဝတွင် စိုက်ထောင်လိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် မူယာက ဆရာတော်အား မိမိတို့သားအဖ

ရန်ကုန်သို့ ပြန်တော့ မည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုသို့လျှောက်ထားရင်း “ဆရာတော်ရဲ့ တပည့် ဦးဇင်းလေး မေ့သာမိက အလွန် ရိုးပါတယ်။ တပည့်တော်မတို့က ဘုရားဖူးပုံပမယ်ဆိုတာတောင် ဆရာတော်ရဲ့ အမိန့်က ရွှေတိဂုံဘုရားပဲ့ ဖူးဖို့ပါတယ်။ တခြားဘုရား ဖူးဖို့ မပါဘူးလို့ ငြင်းနေတယ် ...”ဟု ထည့်သွင်းဖြည့်စွက် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်ဦးပညာက စာရွက်တစ်ရွက်ကို တောင်းပြီးလျှင် ဦးဇင်းလေးထံသို့ စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်လေ ၏။ ထိုစာတွင် မူယာသည် ကျောင်းသစ်ပြင်၍ ဆောက်လုပ်ပေးသော ကျောင်းအမဖြစ်ကြောင်း၊ ပစ္စည်းလေးပါး လူဒါနီးသော ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာလည်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုပြင် ၎င်း၏ ဖခင်ဦးလှဖေမာလည်း ရတနာသုံးပါးကို လွန်စွာကွင်းရှင်းသူဖြစ် ကြောင်း၊ အကယ်၍ အခြားအခြားသော ဘုရားများကို ဖူးလိုစိတ် ရှိပါက ၎င်းတို့ပင်ဆောင်လျှင် လိုက်သွားခွင့်ရှိကြောင်း ရွေးသုံးလိုက် လေ၏။ မူယာသည် ဆရာတော်ပေးလိုက်သော စာကို သူ၏ ပိုက်ဆံ အိတ်အတွင်း၌ သေချာစွာသိမ်းဆည်း၍ ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်စွာဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့လေတော့သတည်း။ က ... * Eril Line | ရန်ကုန်သို့ ရောက်လျှင် မူယာနှင့် ၎င်း၏ ဖခင်ဦးလှဖေ သည် ဦးဇင်းလေးတည်းနေသော ကျောင်းသို့ သွားလေ၏။ ဦးဇင်း လေးနှင့် တွေ့လျှင် မူယာက ... ။ “ဦးဇင်းလေး ကျောင်းကိုပြန်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ သိပ် ပြီး အံ့ဩသွားမယ် ...”ဟု လျှောက်ထားလိုက်ရာ ဦးဇင်းလေး “ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒကာမလေးရဲ့ ...”ဟု ပြန်၍မေးလေ ၏။ “တပည့်တော်မတို့ သားအဖ အဲဒီကျောင်းကို ရောက်သွား ပြီး ကျောင်းသစ်ဆောက်ပေးလိုက်ပြီး တိုက်ခံနှစ်ထပ်ကျောင်းကြီး ဖြစ်သွားပြီ၊ ဆွမ်းစားကျောင်း၊ မီးဖိုဆောင် အကုန်လုံး အကုန်လုံး ဆောက်ပေးလိုက်ပြီး ကုဋိလည်းအသစ်ပဲ ...” ဟု မူယာက လျှောက်ထားလေ၏။ “ဪ ... မနက်မနက် ဂွက်ထောက်တော့ ဆွမ်းလာပို့ ပါတယ်၊ ဒကာကြီးဦးလှဖေတို့ကို မေးတော့ ခရီးသွားတယ်လို့ပဲ လျှောက်ရာတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ဆရာတော်ကတော့ အလွန်ကို ဝမ်းမြောက်ရာမှာပဲ၊ ကျောင်းကို ပြင်ချင်နေတာ ဝတ္တုကြလည်း မပြည့်စုံဆိုတော့ မပြင်နိုင်ရာဘူး အခုလို ကျောင်းသစ်ကြီး ရသွား ပြဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ သာဓု၊ သာဓု ...” ဟု ပြောလေ ၏။ ထိုအခါ မူယာက “တပည့်တော်မက ... ဦးဇင်းတို့နေတဲ့ ကျောင်းရဲ့ ကျောင်းအမနော်၊ အဲဒီတော့ တပည့်တော်က ပင့်ရင် ဖိတ်ရင် ဦးဇင်းကကြရာမှာ၊ ဆရာဒကာ ဆက်ဆံရေးဟာ တစ်ခါဆန်လို့ တော့မဖြစ်ဘူး...” ဟု လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။ ဦးဇင်းလေး သည် စက္ကူဇွန်ချလိုက်ပြီးနောက် “ကျောင်းအမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောင်းအမ မဟုတ်တာပဲဖြစ် ဖြစ် ဦးဇင်းတို့ ရဟန်းအနေနဲ့ကတော့ ထူးခြားမှုမရှိပါဘူး၊ မာတု ကာမကို မာတုကာမလို့ပဲ ဆက်ဆံရပါတယ်၊ ဝိနည်းသကာပုဒ် မှာ ကျောင်းအမဖြစ်တဲ့အတွက် ရင်းနှီးရမယ်လို့ မပါဘူး ကျောင်း အစ်မကြီးရဲ့ ...” ဟု အသမာမာဖြင့် ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထို အခါ ဦးလှဖေက “ဦးဇင်း ယခုမိန့်တော်မူတဲ့ စကားဟာ တကယ်ကို မေ့ စက်ပါပဲ၊ တပည့်တော်ကတော့ သိပ်ပြီးကြိုက်တာပဲ ...” ဟု ဝင်၍ လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအခါ မူယာက ... ။ “ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားပွဲတော်က မပြီးသေးဘူး၊ နောက်လ ဆိုရင်ပြီးပါပြီ။ ပွဲတော်မပြီးခင် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားကို ပို့ပေးချင် တယ်၊ တပည့်တော်တို့ ကဲ့သို့လရအောင် ဘုရားဖူးကြပါ ဘုရား ...”ဟု ဝင်၍ လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် “ကောင်းပြီလေ...” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်လေသတည်း။ ဦးဇင်းလေးက မူယာနှင့်၎င်း၏ဖခင် ဦးလှဖေသည် ဦးဇင်းလေးအား ကျိုက် ထီးရိုးဘုရားသို့ လိုက်၍ပို့ကြ၏။ ထိုသို့ပို့ရန်အတွက် မူယာသည် သူ၏ကားကို

မသွိုးဘဲ အခြားသောကားတစ်စီးနှင့် ဒီရိုင်ဘာကိုပါ ငှားရမ်းခဲ့လေ၏။
ဂွက်ထော်ဆိုသော အိမ်ဖော်မလေးကိုပါ ခေါ်ခဲ့လေ၏။ ၎င်းတို့၏
မော်တော်ကားသည် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား၏ အစ ဖြစ်သော ကင်ပွန်းစခန်းသို့
ရောက်သည့်အခါ၌ ထမင်းဆိုင်တွင် ပင် ဦးဇင်းလေးအား ဆွမ်းကပ်လေ၏။
ထိုသို့ ဆွမ်းကပ်သည့် အခါ၌ မပြည့်မစုံဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် မူယာသည်
ထမင်းဆိုင်ထဲတွင် တို ပြေး ဒီလားလုပ်ရလေတော့၏။ “လက်သုတ်ပဝါပေးပါဦး၊
ချဉ်ရေဟင်းက အေးနေတယ်။ ပြန်ရွေးပေးပါဦး၊ အရိုးထည့်ဖို့
ပန်းကန်လည်းမရောက်သေးဘူး။ အခွကျော်ခိုင်းထားတာ
မရသေးဘူးလားရှင်...” စသည်ဖြင့် ဆိုင် ရှိ လူများကိုမေးကာ ၎င်းကိုယ်တိုင်ပင်
ဟိုမှသည်မှ ပစ္စည်းများ ကို သွက်သွက်လက်လက် ထ၍ယူနေလေတော့၏။
ထမင်းဆိုင်တွင်းမှရှိသော လူများသည် မူယာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။
လွန်စွာမှလည်း စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။ မူယာ၏ လှုပ်ရှားမှုများသည်
လှအပ်သည်ထက် ပို၍ သွက်လက်နေ၏။ ဦးဇင်းလေးသည်
ဆွမ်းကပ်ဥဝင်တင်ကာ ဘုန်းပေးနေပြီဖြစ်၏။ မြင်ရသူများအဖို့ လွန်စွာမှ
ကြည်ညိုဖွယ်ရာဖြစ်လေ၏။ ။ မူယာမှာမူ အသွက်လွန်၍နေသောကြောင့်
မြင်ရသူများ ၏ အဖို့ လွန်စွာမှ မျက်စိနှောက်ဖွယ် ကောင်းနေ၏။ ကားစပယ်ယာ
တစ်ဦးကမူ “ဘုန်းကြီးက အတော်ကို ကြွနွေးကြီးတာပဲ... ဒီကောင် မကတော့
ခါနေတယ်...” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ချောမောသော
ဦးဇင်းလေးနှင့် လှပသောဒကာမလေး ကို မြင်ရသူအပေါင်းက သဘောကျ၍
နေကြလေ၏။ ဘုရားဖူး အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးကမူ “ဘုန်းကြီးကလည်း
ချောလိုက်တာတော်၊ ဒကာမလေးက လည်း လှလိုက်တာတော်...၊
ဒီဒကာမလေးဟာ လူဝတ်ခဲ့မဟုတ်ဘဲ သီလရှင်ဝတ်ကလေးနဲ့ဆို
ပိုပြီးကြည့်ကောင်းမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ရင်လည်း ယောဂီဝတ်ကလေးနဲ့ဆိုရင်
ပိုပြီးကောင်းမယ်နော်...” ဟူ၍ ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အသက် ၅၀
ကျော် အရွယ် လူကြီးတစ်ဦးက “ကျုပ်ကတော့ အဲဒီလို မမြင်ဘူးဗျ...၊
ဒီဦးဇင်းလေး ဟာ ရဟန်းဝတ်နဲ့မဟုတ်ဘဲ လူဝတ်နဲ့ဆိုရင်လို့... ဒီကောင်မလေး နဲ့
မျက်စိထဲမှာ တွဲစပ်ကြည့်နေတာ... သူတို့နှစ်ယောက် အတော်ကို
လိုက်ဖက်တယ်ဗျ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ပထမပြောသော အဒေါ်ကြီးက
“သူ့ဟာသူ ဘုန်းကြီးဝတ်နေတဲ့သူကို စိတ်ကူးနဲ့ လူဝတ် လဲ ခိုင်းပြီး
မန်းမပေးစားနေတယ် ... ဟုတ်လား၊ နေရင်းထိုင် ရင်း ဘာမှမဆင်ဘဲ
ငရဲအိုးကျဦးမယ်...” ဟု ပြောလိုက်သော အခါ ထိုလူကြီးက ရယ်မော၍
“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဘုန်းကြီးလူထွက် ဦးတာတီးကြီးနဲ့
ဒေါ် စိန်စိန်ကို သွားပြီး တွေးမိလို့ပါ...” ဟု ပြော၍ ပြောလျှင် အဒေါ်ကြီးက
“ဦးဇင်းတာတီးက မန်းမယူချင်လို့ လူထွက်တာမဟုတ်ဘူး၊ လူထွက်လို့
မန်းမရသေးတာ၊ သူက ဘာမဆွဲ စမ်းချင်တဲ့ လူမို့လား...၊ ဉာဏ်သမားဆိုတော့
ဒီလိုပေါ့...၊ သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ဖို့လည်း အခွင့်အရေးက ရတယ်လေ၊
သူ့တပည့်လေး လူဖေ နဲ့ မောင်မောင်ဆိုတာက ငွေစရွှင်ကြတာကိုး ...၊ သူတို့ဆရာ
ဦးတာတီး ဘာလုပ်ချင် လုပ်ချင်၊ သူတို့က ငွေစထုတ်ပေးတယ် လေ၊ ဒါကြောင့်
ဦးတာတီးခမည်းမှာ ပျက်သားရတာ...၊ ဒင်းတို့ နှစ်ယောက်
အပြစ်လည်းပါတယ်...” ဟု ပြောလေ၏။ “ထားပါတော့ မငွေခင်ရယ်၊ ဦးတာတီးနဲ့
မမြဲရင်တို့ ဖြစ် ကြတာကရော...” ဟု လူကြီးက ပြန်၍မေးလိုက်ရာ အဒေါ်ကြီးက
““အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ အဲဒီကိစ္စမှာ မြဲရင်မလွန်ပါဘူး၊ ဦးတာတီး
လော်မာတာ...” ဟု ပြောဆိုကာ အဒေါ်ကြီး လည်း ရယ်မောလေတော့၏။
မူယာသည် ဦးဇင်းလေး ဆွမ်းစားပြီးသောအခါ၌ လက် ဆေးရည်နှင့် ဆပ်ပြာကို

ကိုယ်တိုင်ပေး၏။ “ဦးဇင်းဘုရား... ဘုန်းပေးလို့ ကောင်းပါရဲ့လား...။ မူ အချိန်
ဘုန်းပေးဦးနော်...” ဟု ဆိုကာ ကော်ဖီနှင့် မုန့်များမှာ၍ ကပ်ပြန်လေ၏။
မြင်ရသူအပေါင်းသည် မူယာ၏ ဘုန်းကြီးအပေါ် သဒ္ဓါထက်ပိုက်
သဘောကျကြကုန်၏။ ကားစပယ်ယာ တစ်ဦးက မူ “အဲဒီဘုန်းကြီးလေး
သနားဖို့ကောင်းလှက်တာ...။ ဒီမိန်းမ ကတော့ ယိုးဒယားကဖို့ ပတ်ပျိုးစနေပြီ၊
ဒုက္ခပါပဲ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ၎င်း၏ ဒရိုင်ဘာက “ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ
ငါ့လို့ရ...။ သူ့ကုသိုလ်နဲ့သူ ဖြစ်တာကို မနာလိုစိတ်မရှိစမ်းပါနဲ့...” ဟု ဝင့်၍ပြောလျှင်
စပယ်ယာက - “မဟုတ်သေးဘူးဗျ...။ အဲဒီကုသိုလ်ဖြစ်မှာ... အဲဒါ စိုးရိမ်လို့၊
အဲဒါစိုးရိမ်လို့...။ ဘုန်းကြီးကလေးကတော့ အတော့ ကို ကူသိကာ ရှိတာပဲ၊
ဒီဆက်စလူးမကတော့ ဆပ်ပြာ သည် လွင်ပျောက်ဖြစ်နေလို့က်တာ...။ အတော့်ကို
ကြည့်ရဆိုး တာပဲ။ ဒီလိုဟာမျိုး ကျုပ်တို့လူမျိုးနဲ့ တွေ့စမ်းချင်တယ်...” ဟု
ပြောလေ ၏။ ထိုအခါ ဒရိုင်ဘာက “ပိုက်ဆံလည်း ရှိပုံရတယ်၊ ရုပ်လည်းချောတဲ့
ကောင်မ လေး ...။ မင်းလောက် ရုပ်ဆိုးတဲ့လူနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်တွေမှာ တုံး၊ ငါဖြင့်
စိတ်ကူးကြည့်လို့ကို မရဘူး...” ဟု ပြောလိုက် လျှင် စပယ်ယာက “ကျုပ်ကို
ရုပ်ဆိုးတယ်လို့ ခင်ဗျာက ဘယ်အချက်ကို ကြည့်ပြီးပြောတာလဲ...” ဟု
ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ အနီးအပါး ကြားရသူများက ပြီးလိုက်လေ၏။ ဒရိုင်ဘာကမူ
“ဘယ်အချက်မှာ ရုပ်ဆိုးတာလဲဆိုတော့ ကိုယ့်လူရဲ့ သွား.. သွား...။ သွားက
အတော်ခေါတာကုံး...” ဟု ပြောလိုက် လျှင် စပယ်ယာက ““ကျုပ်ရဲ့ သွားက
ဒီလောက်တောင်ပဲ ခေါသလား ဒရိုင် ဘာကြီးရယ်...” ဟု စပ်ဖြဖြ မျက်နှာနှင့်ပြန်၍
မေးရာ ဒရိုင်ဘာ က “သိပ်တော့ မခေါပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်လူ တောလုံး က
စားလို့တော့ မရဘူး၊ ကိုယ့်လူက ကွင်းလယ်မှာပဲ ရှိသေး တယ်၊ သွားက
ဟိုဘက်ဝှမ်းနားမှာ မန်းဒေါက်မိသွားမယ်...။ အဲသ လောက်လေးခေါတာပါ...” ဟု
ပြောလိုက်လျှင် ကြားရသူအ ပေါင်းတို့သည် ဝေါကနဲ ရယ်မောကြလေ၏။
မူယာလည်းရယ်သ ကြားသဖြင့်လန့်သွား၏။ ထို့နောက် မိမိကို ရယ်သလားဟုတွေး
ကာ ရှိုးတိုးရှန်းတန်းဖြစ်သွား၏။ ဦးဇင်းလေးသည် အချိန်ကို
စတင်ဘုန်းပေးနေပြီဖြစ်၏။ အနည်းငယ် အိုက်သောကြောင့် ဦးဇင်းလေး၏
နောက်ပိုင်းသင်္ကန်း မှာ ချွေးအနည်းငယ်စိုနေ၏။ မူယာသည် သူ၏အိတ်အတွင်းမှ
နံ့သာဖြူယပ်တောင်ကလေးကိုထုတ်ကာ ဦးဇင်းလေးအား ခတ် ၍ပေးနေ၏။
ဦးလှဖေမှာမူ ထမင်းမှာ၍ စားနေပြီဖြစ်၏။ ထမင်းစားပြီး သောအခါကျမှပင်
မူယာနှင့် ဂွက်ထော်တို့သည် ထမင်းစားကြလေ၏။ ထို့နောက် ထမင်းဆိုင်မှ
ထွက်ကာ တောင်ဝှေးတစ်ယောက်တစ် ချောင်းစီဝယ်၍
ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်ဆီသို့ စတင်၍ တက်ကြလေ တော့သတည်း။ E urLillin
၎င်းတို့လေးဦးသည် တရွေ့ ရွေ့ နှင့်တက်လာခဲ့ရာ ဦးလှဖေ သည်
ကောင်းစွာမလျှောက်နိုင်သောကြောင့် ဂွက်ထော်က စောင့် ၍ ခေါ်ရ၏။
ဦးဇင်းလေးနှင့် မူယာမှာမူ ခြေလှမ်းသွက်သူများဖြစ် သောကြောင့်ရှေ့သို့
ရောက်သွား ကြပြီဖြစ်၏။ အုတ်ရေတွင်းကလေး၏အနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌မူ
မူယာသည် အတော်ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်၍ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက် ၏။
ဦးဇင်းလေးကမူ ဆက်၍ လျှောက်သွား၏။ ထိုအခါ မူယာ က
“ဦးဇင်းလေးဘုရား...တပ်ညီတော်မကို တစ်ယောက် ထဲမထားခဲ့ပါနဲ့...။ ဒီနေရာက
လှုပ်တတ်တယ်ဘုရား...” ဟုဆို သဖြင့် ဦးဇင်းလေးလည်း ဆက်၍လျှောက်သွားရန်
မတတ်သာ တော့သဖြင့် မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာတွင် ရပ်၍စောင့်နေရတော့ ၏။
အတော်အတန် အမောပြောသောအခါ၌မူ မူယာက “ဒီလိုမောပန်းတဲ့
တောလမ်းခရီးဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူ နီလာရင် သိပ်ပြီးကောင်းမှာပဲ...။ အခုလို
မူယာမလျှောက်နိုင် လောက်အောင် မောနေရင် ချစ်သူသာပါလာရင် သူကဖက်ပြီး

ထွဲ သွားမှာ...တပည့်တော်မလေ ...ယောက်ျားမယူဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် ထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးဇင်းလောက် ချောတဲ့ယောက်ျားမျိုးတွေရင် တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ရမှာပဲ...” ဟုပြောလိုက်လျှင် ဦးဇင်း လေး၏ မျက်နှာသည် ရှက်စိတ်ကြောင့်ပန်းနုရောင် သန်းသွား လေ၏။ ထိုနောက်မ “...ကျောင်းအမရယ်...၊ မတော်တာတွေ မပြောပါနဲ့တော့၊ အပြစ်ဖြစ်လိမ့်မယ်...” ဟု ဟန်တားလိုက်လေ၏။

“အပြစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ...အကျပ်ဖြစ်ဖြစ်...၊ တပည့်တော်မ ရဲ့ မျက်စိထဲမှာတော့ ဦးဇင်းလေးဟာ သက်န်းနဲ့မဟုတ်ဘဲ လူဝတ် နဲ့ ဆိုရင် ဒီထက်တောင် ကြည့်ကောင်းဦးမှာ...၊ တပည့်တော် မလေ....စိတ်ကူးနဲ့ဦးဇင်းလေးကို ဆပင်တပ်ကြည့်တယ်၊ ဘောင်း ဘီရှည် ဝတ်ကြည့်တယ်၊ ဂျာကင်ဝတ်ကြည့်တယ်၊ တပည့်တော်မ သဘောကျတဲ့ အမေရိကန် ရုပ်ရှင်မင်းသား ရှော့ဟာဆင့်နဲ့တူ တယ်” ဟု ပြောလိုက်ကာ ၎င်း၏စကားကို ၎င်းဖာသာ သဘောကျ ချ တခစ်ခစ် ရယ်လေ၏။ သူ၏ရယ်သံသည် ငွေဆည်းလဲ့လူပဲသံ ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုအပြင် ရယ်သံ၌ ညည်လေးများပါနေ၏။ “ဘုန်းကြီးရဟန်းကို ဘုန်းကြီးရဟန်းလုပ် မြင်ပါ ကျောင်း အမ...၊ အခြားတောင်တောင်အအိတွေ မမြင်ရဘူး၊ အကျိုးမဲ့ရုံ မျှမက အကျိုးပါ ယူတ်စေတယ်...၊ ဘုရားမကြိုက်၊ တရားမ ကြိုက်၊ သံဃာမကြိုက်တဲ့ကိစ္စတွေကို စိတ်နဲ့လည်း မကြံရဘူး၊ နတ်ကလည်း မပြောရဘူး၊ ကိုယ်ထိကာယလည်း မလုပ်ရဘူး၊ အဲဒါမျိုးတွေ ပြောနေမယ်ဆိုရင် ဦးဇင်း ဒီနေရာမှာရပ်ပြီး စောင့်မနေနဲ့ဘူး .၊ ဆက်ပြီး သွားရပါလိမ့်မယ် ...” ဟု ဦးဇင်းလေးက တင်းတင်းရင်း ရင်း ပြောလိုက်လေ၏။ “ဒီလိုတော့ မခြိမ်းခြောက်ပါနဲ့ ဦးဇင်းလေးရွယ် ...။ တပည့်တော်မ ကြောက်ပါတယ်၊ ခဏလေးနော်...၊ ခြေထောက် ကို ရေနည်းနည်းဆေးမယ်၊ မျက်နှာနည်းနည်းသစ်မယ်၊ ပြီးရင် ဆက်ပြီးတက်ကြတာပေါ့...” ဟု ဆိုကာ မူယာသည် အနီးရှိ နီးခွက်ကလေးဖြင့် ရေတွင်းမှ ရေကို ကုန်းခပ်ပြီးလျှင် ထဘီကိုမ ချ ခြေထောက်ကို ဆေးလေ၏။ မ၊သောအခါ အစပထမတွင် ခြေသလုံး အလယ်လောက်အထိသာ ထဘီကိုမသော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ၊ ဒူးခေါင်းပေါ်သည်အထိ မလေ၏။ ရေကိုလည်း လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ လောင်းနေ၏။ ပြီး လျှင် မျက်နှာသစ်၏။ မျက်နှာသစ်ရန် ခါးကိုညှတ်လိုက်သောအခါ ၌ အပေါ်ဆုံး ကြယ်သီးသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ပြုတ် ထွက်မသိ...၊ ပြုတ်ထွက်နေ၏။ ။ သို့ရာတွင် ဦးဇင်းလေးသည် မူယာအား ကျောခိုင်း၍ ရုပ်နေ ပြီ ဖြစ်၏။ မူယာ၏ အပြုအမူများသည် သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ် ဘဲ ကြီးပမ်းချက်များဖြစ်ပါမူ အချည်းအနီးဖြစ်သွားပြီဖြစ်၏။

ရေကျသောအသံ ရပ်သွားသောအခါ၌ ဦးဇင်းလေးသည် ဆက်၍လျှောက်သွားနေပြီဖြစ်၏။ မူယာသည် နီးခွက်ကလေးကို “ဂွပ်”ကနဲ ပစ်ချလိုက်ပြီးလျှင် “စောင့်တော်မူပါဦးဘုရား၊ တပည့်တော်မလိုက်ပါ့မယ်။ ကြောက်လို့ပါ ...၊ တပည့်တော်မ ကြားဖူးတဲ့ သီချင်းကတော့ ဟိုတောင်တန်းကျတော့ ... မောင်ထမ်းလို့ ခေါ်ပါ့မယ်တဲ့ ...။ အခုတော့ ဒီကချည်းပဲ နောက်ကပြေးလိုက်နေရတယ်၊ ဟိဟိ၊ သီချင်းက မဆိုးသေးဘူး...၊ ဟိုတောင်ရိုးကျတော့ မောင်... ဟဲ့ဟဲ့...၊ ဘာတဲ့ ဘာတဲ့ ...၊ မောင်ပိုးလို့ ခေါ်ပါ့မယ်တဲ့ ...။ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ...၊ နောက်ကပြေးလိုက်နေရ တာ...လျှာကိုထွက်နေပြီ ...” ဟုပြောလေ၏။ ဦးဇင်းလေး သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောဘဲ ပရိတ်တော်များကို ရွတ်ဖတ်၍ လာလေတော့၏။ အထူးသဖြင့် မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်ဖတ်လေ၏။ ထိုအခါ မူယာက “ဦးဇင်းလေး ဘာပြုလို့ မေတ္တာသုတ်ကိုချည်း ရွတ်နေရ တာတုံး” ဟုမေးရာ ဦးဇင်းလေးက “တောထဲရောက်လို့ မကောင်းဆိုးရွား၊ နာနာဘာဝ ခြောက်လှန့်တဲ့အခါမှာ

မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်ရတယ်လို့ ဦးဇင်းလေး ရဲ့ ဆရာတော်က မှာဖူးတယ်...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာ သည် မျက်လုံးကလေးပြူးသွားပြီး “မကောင်းဆိုးရွား ...ဘယ်မှာလဲ ...၊ တွေ့လို့လား” ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးဇင်းလေးက “ကျုပ်အဖို့တော့ ဟောဒီကျောင်းအမလေးဟာ မကောင်း ဆိုးရွား နာနာဘာဝလိုပါပဲ၊ တကယ့်မကောင်းဆိုးရွား ခြောက်လှန့် လို့ ပျံ့လွန်ရရင် တစ်ဘဝပဲ၊ ခင်ဗျားတို့လို မာတုကာမမျိုးတွေကြောင့် သေရရင်တော့ သိသရွာတစ်လျှောက်လုံး မျောတော့မယ်၊ ဦးဇင်း ဟာ အထက်ဘဝဂုဏ်ဖို့ မိုးကိုမျှော်ထားတဲ့လူ၊ အောက်အဝီစိ မြေကြီးထဲကိုတော့ မဆင်းချင်ဘူး ဦးဇင်းတို့အဖို့ မိုးနဲ့မြေဟာ စည်းကြောင်းကလေးတစ်ခုပဲ ခြားတယ်” ဟု တည့် ကြည်ရဲရင့် သော အသံဖြင့်ပြောလိုက်လေ၏။ “အမယ်လေး တပည့်တော်မကိုများ နာနာဘာဝတဲ့၊ နာနာ ဘာဝဖြစ်ဖြစ် နာနာကာကွပ်ဖြစ်ဖြစ် တပည့်တော်မကတော့ ဦးဇင်း ကို မြင်တဲ့နေ့ကစပြီး ဦးဇင်းတို့ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားရှိပါတယ် လေ၊ ဘာတဲ့ ...ဘာတဲ့၊ စကွဲရုံပေန၊ သဝါသ၊ ပါဠိတွေဘာတွေ တတ်လို့ တော့မဟုတ်ဘူးနော် သီးချင်းကြားဖူးလို့ပြောတာ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးဇင်းလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောဘဲ ရတနသုတ် ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဆိုစီးဖြန်းလာခဲ့လေ၏။ “ဦးဇင်းဘုရား...ရတနသုတ် ပရိတ်တော်ကို ဘာ ကြောင့်ရွတ်ရတာလဲ ...” ဟု မူယာက လျှောက်ထားရာ ဦးဇင်းလေးက “ဝေသာလီပြည်ကို ဘီလူးတွေ ဝင်တုန်းက ညတော် အာနန္ဒာဟာ ရတနသုတ် ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဆိုစီးဖြန်းတဲ့ အ တွက် ဘီလူးသရဲတို့ လွင့်ပျောက်ဖူးတယ်။ အခုလည်း ဦးဇင်းရဲ့ အေး ချမ်းတဲ့ စိတ်နှလုံးကို ဘီလူးသရဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီ . .။ဒါကြောင့် ရတနသုတ်ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဆိုစီးဖျန်းရတာ၊ ဒါမှ လည်း ဘီလူးသရဲဟာ ကြောက်ရွံ့ လန့်ပုန်း၊ သေဆုံးမတတ်ဖြစ် မှာ ...” ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ထိုအခါ မူယာက “ဝေသာလီပြည်ဝင်တာ ဘီလူးပဲ ...၊ ဒီကဘီလူးမ ဟုတ်ဘူးလေ ...၊ ဘီလူးဘလက် ...” ဟု မခိုးမခန့် ရွတ် နောက်နောက် ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဦးဇင်းလေးသည် အ ပျိုကြီးမအိမ်၌ တည်းခိုသော ရှင်အနုရုဌာ၏အကြောင်းနှင့် ထိုအရှင် အနုရုဒ္ဓကို အကြောင်းပြု၍ ဝိနည်းသိကာပုဒတစ်ခု တူးလာပုံကို အမှတ်ရမိသည့်အလျောက် မြတ်စွာဘုရားအား စိတ်နှလုံးဖြင့် အကြံမကြံမိ ဦးချကန်တော့လိုက်တော့သတည်း။

အခန်း (၅) ကျိုက်ထီးရိုးမှအပြန်

မူယာတို့သည် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးပြီး၍ အိမ်သို့ပြန်ရောက်ကြပြီဖြစ်၏။ အိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် မူယာသည် အလုပ်ပေါ်လေတော့၏။ ပိုက်ဆံအလွန်ချမ်းသာသော မိန်းမတစ်ဦးက စိန်တစ်ဆင့်စာ ဝယ်လိုကြောင်း အကြောင်းကြားသဖြင့် ထိုမိန်းမအိမ်သို့ မကြာခဏ စိန်များသွား၍ပြုနေရ၏။ ထိုမိန်းမကလည်း လွန်စွာ ဂျိုး(ချေး)များနေ၏။ မူယာပြသမျှသော စိန်ကို မကြိုက်ဘူးဟုချည်း ပြင်းနေ၏။ မူယာသည် ဝယ်လက်လွတ်သွားမည့်စိုးသဖြင့် ကြိုးပမ်း၍ စိန်ရောင်းမည့်သူကို ရှာနေရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဒေါ်ခင်ဝင်း ဆိုသော မိန်းမကြီးတစ်ဦးထံမှ ဘယ်လိုဂျွယ်စိန်အစစ် တစ်ဆင့် စာကို ရလေ၏။ ထိုဒေါ်ခင်ဝင်းမှာ တစ်ခါက ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသို့ ချမ်းသာ ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်၍ လင်မယားကွဲသွား ပြီးနောက် ဆင်းရဲမဲ့တော့သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုဒေါ်ခင်ဝင်း၏ စိန် များကို အညွှတ်ဟုခေါ်သည့် စိန်ပုံစားမတစ်ဦးက မူယာအားလာ၍ ပြခြင်းဖြစ်၏။ မူယာသည် ထိုစိန်များကို ကြည့်ပြီးနောက် ... “မမညိုရယ် ... ဒီပစ္စည်းတွေက ရှေးပစ္စည်းတွေပဲ၊ လက်ရာကလည်း အတော့်ကို ကောင်းပါတယ်၊ ဘယ်လိုဂျွယ် စိန် အစစ်တွေပဲ၊ ဒါမျိုးတွေ ဒီဘက်ခေတ်မှာ မတွေ့ရတာကြာ ပြီ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ အညွှတ်က “စိန်ခင်ဝင်း ပစ္စည်းတွေလေ ...”ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ ၏။ “ဘယ်က စိန်ခင်ဝင်းလဲ ...၊ မူယာဖြင့် မကြားဖူးပါဘူး” ဟု မူယာက ပြန်၍ဖြေလေ၏။ “မူယာ ဘယ်ကြားဖူးမလဲကွယ်၊ မမညိုထက်စာရင် မူယာက ဆားဖမိနေသေးတာကိုး...။ မမညို တိုက်တော့ စိန်လောက် မှာ ရှေ့မိနောက်မိကိုးကွဲ့၊ အခု ဒီပစ္စည်းပိုင်ရှင်က ဒေါ်ခင်ဝင်းလို ခေါ်တယ်၊ ဘယ်တော့ပဲ ဝတ်ဝတ် စိန်ပဲဝတ်တယ်၊ ပိုစိန်အမျိုးမျိုး ဝတ်တယ်၊ သူ့ဆီမှာ စိန်တွေ ဘယ်လောက်ရှိမှန်းလည်း မသိဘူး၊ မမတို့ စိန်ပုံစားတွေဟာ ရောင်းဖို့လာတာနဲ့ သူ့ကို အရင်ပြရတယ်။ ဒေါ်ခင်ဝင်း မဝယ်မှ တခြားလူကို ပြရတယ် ...” ဟု အညွှတ်က ပြောလေ၏။ “နေပါဦး မမညိုရယ် ...။ သူတို့က ဘာအလုပ်လုပ်ကြ တာကိုး...” ဟု မူယာက ပြန်၍မေးလိုက်လျှင် အညွှတ်က “မမညို သိသလောက်တော့ ဒေါ်ခင်ဝင်းရဲ့ ယောက်ျားကြီး ဦးထွန်းလှဆိုတာက သစ်ကုန်သည်ကြီးပါပဲ၊ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် သစ်အလုပ်ကို လုပ်လာခဲ့ကြတာ ...၊ သစ်ထုတ်တုလုပ်ငန်းကို ကိုယ်တိုင်လုပ်တာ ပြီးတော့ သစ်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်လည်း ရှိသေး တယ်၊ အိမ်ထောင်ပဲရှိတော့က အလုပ်ရုံလည်း ရှိသေးတယ်။ ဆိုင်လည်းရှိတယ်၊ သစ်လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဟိုး အကြီး ကြီးကနေ ဟိုး အသေးသေးလေးအထိ အကုန် လျှောက်လုပ်တယ်။ သစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘာမှ အလွတ်မပေးဘူး၊ သွားကြားထိုး၊ နားပန်းတဲ့အရွယ်လောက်အထိ အလွတ်မပေးဘူး၊ သူ့ကို သစ် လောကမှာ သစ်ဘီလူးလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ သစ်ဘီလူးကြီး ဦးထွန်း လူ ရှာသမျှကို သူ့မိန်းမ ဒေါ်ခင်ဝင်းက ဒိုင်ခံပြီးနောက်ပဲ ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ “ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ဒေါ်ခင်ဝင်းကြီးနဲ့ အဲဒီသစ်ဘီလူးနဲ့ ဘယ်လိုကြောင့် ကွဲသွားရတာလဲ” ဟုမူယာက မေးပြန်၏။ “ပျက်စီးချိန်တန်တော့လည်း ပျက်စီးသွားရတာပေါ့။ ဒေါ်ခင်ဝင်းကြီးက နတ်ကို အလွန်ယုတ်တယ်၊ သူ့များတကာက ဥရ မင်းပဲ ကိုးကွယ်တာ၊ သူက နတ်ကတော်ကိုပါ ပင့်ပြီး ၃၈ မင်း ကိုးကွယ်တာ၊ အဲဒီလို ကိုးကွယ်ရင်း မိန်းမလျာ နတ်ကတော်လေး တစ်ယောက်ကို ကိုးကွယ်မိပါရော ... အဲဒီ မိန်းမလျာလေးကလည်း မိန်းမလျာအစစ်မဟုတ်ဘူး၊ ကစွဲသီးလို့ နှစ်ဖက်ချွန်လေ၊ အဲဒီ ကောင်လေးက ဒေါ်ခင်ဝင်းကြီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မြင်တော့ အတင်း လာလုံးတာပေါ့။

သူတို့ပြောကြတာတွေ အဲဒီဒေါ်ခင်ဝင်းကြီးနဲ့ နတ်ကတော်လေးနဲ့ ဇာတ်လမ်းက အဲဒီတုန်းက လူချမ်းသာ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ပျံ့နှံ့သွားတော့တာပဲ။ ဒေါ်ခင်ဝင်းကြီးက ဦးထွန်း လူကြီးကို သေကြောင်းကြိတ်သံလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးထွန်းလူကြီးက သတ်ကောင်းလို့ မသေပါဘူး၊ အိမ်ရော ပစ္စည်းတွေရော ထားခဲ့ပြီး အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဆင်းသွားတယ်။ အဲဒီလို ဆင်းသွား ပြီး ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေ လျှောက်ပြီးလုပ်တယ်။ ဒေါ်ခင်ဝင်းကြီး ကတော့ သူ့ရဲ့လင်ငယ် နတ်ကတော်လေးကို ပြောပြောတင်းတင်း သူ့ရဲ့အိမ်ပေါ်ကို ဆွတ်ငံထားလိုက်တယ်။ ကောင်လေးက အိမ်ပေါ် လည်းရောက်ရော ပြီးလည်းပြီးတယ်။ ဒေါ်ခင်ဝင်းကြီးကို ရိုက်လိုက်နှက်လိုက်၊ နှိပ်စက်တာလည်း မပြောပါနဲ့၊ နောက်ဆုံး မှာမဲ့သွားတယ် ...၊ မလည်းသွားရော ကောင်လေးက ခွာသွားတာပေါ့ ...၊ အဲဒီမှာ မျောက်မထားတဲ့ ဒေါ်ခင်ဝင်းဟာ မေ့ရက်ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့ တာပေါ့ ...” ဟု အညွှတ် ပြောလေ၏။ “ဒေါ်ခင်ဝင်း ယောက်ျားကြီးကရော ဘယ်လိုဖြစ်သွား လ...” ဟု မူယာက မေးလိုက်လေ၏။ “ဒီလူကြီးက တောနယ်တွေသွား၊ ကလေးတွေကို စာသင်၊ ရေရှားတဲ့နေရာတွေမှာ ရေတွင်း၊ ရေကန်တွေတူးဖို့ လို့ဆော်၊ သူကိုင်တွင်လည်း ဝင်တုန်း၊ အဲဒီလိုဟာတွေ လျှောက်လုပ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ကုသိုလ်ရေးက တော်တော်လက်တွေ့ကျတဲ့ ကုသိုလ်ရေးပဲ။ အဲဒီ မရှိဆင်းရဲသားတွေကပဲ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းထောက်ပံ့ကြတာ... အရင်ကလို့ သစ်တီးလူးမဟုတ်တော့ဘူး၊ ပရဟိတ ဦးထွန်းလူဖြစ် နေပြီ၊ ရုပ်ထံရွာထံမှာ အရက်သောက်၊ ကြက်တိုက် လုပ်နေတဲ့လူ တွေလည်း ဦးထွန်းလူကောင်းမှုကြောင့် အရက်လည်း မသောက်ကြ တော့ဘူး၊ ကြက်လည်း မတိုက်ကြတော့ဘူး၊ အလုပ်ကို ကြီးကြီးစား စားလုပ်ပြီး အားတဲ့အချိန်မှာ ဦးထွန်းလူကြီးရဲ့ ပရဟိတ လုပ်ငန်းတွေ မှာ ဝိုင်းပြီးကူညီကြတယ်၊ နာမည်တော့ မေ့နေပါပြီ၊ တစ်ခေါက် တော့ ရောက်ဖူးတယ်၊ ဟိုး မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က ချောင်းကြူချောင်း ကြားက သွားရတဲ့ ရွာလေးပါ ... ဟု အညွှတ် ပြောလေ၏။ “မမညီပြောသလိုဆို ဒီစိန်ဟာ ဒေါ်ခင်ဝင်းကြီးရဲ့ နောက်လင်ငယ်ဖြစ်သွားတုန်းက ကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းပေါ့ ...” ဟု မူယာက မေးလိုက်လေ၏။ ““အမှန်ပေါ့ကွယ် ...၊ စားစရာမရှိအောင် မှုနေတဲ့ ဒီမိန်းမကြီးဆီမှာ ကျန်နေတာဟာ ရိုးရိုးမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နတ်ဝတ်ထား တာပဲ ဖြစ်ရမယ်” ဟုပြောကာ အညွှတ်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရွယ်လေတော့၏။ မူယာသည် ထိုပစ္စည်းကိုယူ၍ လွန်စွာ ချေး ၊ များသော မိန်းမအား ပြသရာ ထိုမိန်းမသည် ချက်ချင်းပင် စရိ သတ်လေတော့၏။ တစ်ပတ်အတွင်း၌ အရောင်အဝယ် ဖြစ်သွား လေ၏။ ထိုသို့ အရောင်အဝယ်ဖြစ်ခြင်းအတွက် ပွဲခံမှာလည်း နင့်ကနဲနေအောင် ရလိုက်လေတော့သတည်း။ LOLL ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးမှ ပြန်လာပြီးနောက် မူယာ၏ဖခင် ဦးလှဖေသည် အသည်းအသန် နေမကောင်းဖြစ်လေတော့၏။ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ခရီးပန်းသွားသဖြင့် ပြန်၍ နာလွန်မထနိုင်အောင် ရှိသောကြောင့် သိက္ခာမဲ့သော အမျိုးသမီး ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို အပ်နှံ၍ ကုသနေရလေ၏။ ဦးဇင်းလေး လည်း မကြာခဏ လာ၍ကြည့်၏။ လူနာ၏ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ထိုင်ကာ ဘောဇဉ်သုတ်များ ရွတ်ဖတ်ပေးလေ၏။ ဦးလှဖေလည်း ပက်လက်အနေအထားမှ လက်အုပ်လေး ချကာ နာလေ၏။ ဦးလှဖေ ၏ ရောဂါသည် သက်သာသည့်မရှိဘဲ တိုး၍သာ နေလေတော့ ၏။ မူယာလည်း ဦးဇင်းလေးအိမ်သို့လာတိုင်း သူ့အနေနှင့်ဦးဇင်း လေးကို ဓမ္မတ္တာရှိနေကြောင်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံသော အမူအရာတို့ နှင့်ပြုလေ၏။ ဦးဇင်းလေးမှာမူ မူယာသည် ပင်ကွဲမလေးကဲ့သို့ ပိုက်ကွဲနယ်ကံကာ မိမိအားယင်ကောင်ကို ဖမ်းသကဲ့သို့ဖမ်းနေ ကြောင်း ရပ်စားမိလိုက်သောအခါ၌

မည်သို့သောအမှုအရာကို လုပ်ပြသည်ဖြစ်စေ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဟူ၍ လက္ခဏာရေး သုံးပါး ၊ ကိရိမ္မတ၍သာ နေလေတော့ ၏။ တစ်နေ့တွင် ဦးလှဇေကြီးသည် အန်မည်ပူ၏။ အနီးအနား တွင် လူမရှိသောကြောင့် မူယာနှင့်ဦးဇင်းလေးသာလျှင် ဆွဲထူ၍ ကုတ်ဝွန်းတွင် ဦးလှဇေအန်နှင့်ရန် စစ်ဥရလေတော့၏။ မူယာ သည် ဦးဇင်းလေး၏လက်ကို သူ၏လက်နှင့်လာ၍ ထိထား၏။ ဦးဇင်းလေး သည် ရှိန်းကန်ဖိန်းကန်ဖြစ်သွား၏။ သို့ရာတွင် ဦးဇင်းလေးသည် လက်ချင်းထိနေသောနေရာကို အာရုံပို့၍ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဟု စိတ်တွင်းမှရွတ်ကာ ရှုမှတ်နေလေ၏။ မူယာကမူ ဖခင်ကိုပေ့ထားရင်း သူ၏ မျက်ဝန်းနက်နက်ကြီးကို ပင်၍ပင်၍ ဦးဇင်းလေးအား မကြာ ခဏကြည့်လေ၏။ သို့မဟုတ် မေတ္တာဓာတ် ဖြင့်ညှိလေ၏။ ဦးဇင်းလေး သည် စုပါးကြီးမြေအညှိခံရသော သားကောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ဦးဇင်းလေး၌ ခုခံရန် လက်နက်သည် ရှိ၏။ ထိုလက်နက်ကား အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တပင် ဖြစ်လေတော့သတည်း။ ===== မူယာ၏ဖခင် ဦးလှဇေကြီးသည် သေပေါက်သေဝမှ လွတ် မြောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဦးဇင်းလေးလည်း မူယာ၏အိမ်သို့ မရောက် ဖြစ်တော့ပေ။ မူယာသာလျှင် ဦးဇင်းလေးထံသို့ ဆွမ်းလာ၍ ပူ၏။ တစ်နေ့တွင် မူယာသည် ဦးဇင်းလေးအားပုသိမတက်သို့ ဘုရား ဖူးထွက်မည်။ သဘောလက်မှတ်များ ဝယ်ပြီးပြီဟု လာရောက် လျှောက်ထား၏။ ထိုသို့ လျှောက်ထားရာတွင် မူယာတစ်ဦးတည်း မဟုတ်ဘဲ စိန်ပွဲစား အညှိဆူသူလည်းပါ၏။ မိမိ၏ ရှေးဟောင်း စိန်များကို ရောင်းချခဲ့သည့် ဒေါ်ခင်ဝင်းလည်းပါ၏။ ဦးဇင်းလေး သည် ဘုရားဖူးလိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်းကတိပေးလိုက်လေ၏။ ထို အခါ မူယာက “တပ်ညှိတော်မဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့” ၊ ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ဦးဇင်းလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြား မိန့်တော်မမူဘဲ ဘုရားဖူးရခြင်း၏ရွှည်ရွယ်ချက်၊ ဘုရားဖူးပို့ရ သော သူများ၏ အကျိုးများပုံများကို ဟောပြောတော်မူလက်လေ ၏။ မူယာတို့သွုံးယောက်လည်း ပြန်ခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။ လမ်းတွင် ဒေါ်ခင်ဝင်းက ““အတော်ချောတဲ့ ဦးဇင်းလေးပဲ၊ အသံတော်ကလည်း တည်ငြိမ်ပြီး ဩဇာဓာတ်ပါလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ငါဖြင့် ကြည့်ညှိလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ဟယ်”ဟု ပြောလေ၏။ ထို အခါ အညှိက “အနီတံဝင်းထက် ကြည့်ညှိတုံလှူရိတယ်၊ အဲဒါဘယ်သူ မှတ်သလဲ၊ ဟောဒီ မူယာပဲ၊ မဂိုလမ်း(ရွှေဘုံသာလမ်း) ကိုရောက် တဲ့အခါ စိန်အကြောင်း၊ ရွှေအကြောင်း၊ ကျောက်အကြောင်း၊ မပြောဘူး၊ ဦးဇင်းလေးအကြောင်းပဲ ပြောတယ်”ဟု ပြောလိုက် ရာ ဒေါ်ခင်ဝင်းသည် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ပင်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် မူယာ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ပြီးနောက် “မူယာက ဦးဇင်းလေးကို မျက်စိကျနေတယ်ထင်တယ်။ မြောက်ပေးတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဖြစ်တတ်တာကိုပြောတာ၊ အပင်မှာ သူဟာသူပင်နေတဲ့ပန်းကလေးကို ကိုယ်ကအစောကြီး မြင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မခွဲရက်လို့ မခွဲဘူး၊ တအောင့်လောက်ကြာ လို့ ပြန်လာပြီးလည်းကြည့်သော ပန်းလေးဟာမရှိတော့ဘူး၊ ခူးရက် တွဲလူက ခွဲသွားပြီ။ အဲဒီတော့မှ စောစောကငါခူးလိုက်ရင် အ ကောင်းသားဆိုပြီး ယူကြီးမရဖြစ်ရတော့တာပဲ၊ အဲဒီလိုမဖြစ်ဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်” ဟု ပြောလေ၏။ “မူယာ မရှက်ပါဘူး၊ မူယာနှလုံးသားထဲမှာ ဦးဇင်းလေး ရောက်နေပါတယ်၊ အနီတံဝင်းပြောသလို အဲဒီပန်းကလေးကို မခွဲ လို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ သူများလက်ဦးသွားမယ်” ဟု မူယာကပြန်၍ ပြောလေ၏။ အညှိသည် ရယ်၍ “မူယာရေ အဲဒါ သိပ်ပြီးအပြစ်ကြီးတယ်၊ ကျောင်းကြီး မဖျက်ဆိုတာ အဲဒါမျိုးကိုခေါ်တာ၊ ငရဲအိုးကို

ဇောက်ထိုးကျ လိမ့်မယ်”ဟု ပြောလေ၏။ “အဲဒါကို ကြောက်လို့ပေါ့ မမည့်ရယ်၊
မကြောက်များ မကြောက်ရင် မူယာကစပြီး မိန်းမတန်မဲ့ သူ့ကိုဖက်ပြီး နမ်းမိမူ
လားမဆိုနိုင်ဘူး” ဟု မူယာကပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်ခင်ဝင်းနှင့်အညီ တို့သည် ဝါးကနဲ
ရယ်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ မူယာက “ရယ်နိုင်ကြတာပေါ့။ မူယာ
ဘယ်လိုခံစားနေရတယ် ဆို တာကို သိမှမသိဘဲကွီး၊ သိရင်မူယာကို သနားကြမှာပါ”
ဟု ပြောရင်း မျက်ရည်စများကို သွတ်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ခင်ဝင်းကြီး “မငိုပါနဲ့
မူယာရယ် ညည်းအနေနှင့်ရအိုးကို ဇောက်ထိုး ကျမယ့်ကိစ္စကို အန်တီအနေနဲ့
အဖက်ဖက်က ကူညီမှာပါ” ဟု ပြော လိုက်လျှင် အညီကရယ်ပြန်လေ၏။ မူယာကမူ
ဒေါ်ခင်ဝင်း ၏ရင် ဘတ်ကို လက်သီးလေးဖြင့် မနာမကျင် ထုနေလေတော့
သတည်း။ HHHHalse ပုသိမ်သင်္ဘောကြီးသည် စတင်၍ ထွက်နေပြီဖြစ်၏။ မူယာ
သည် ဦးဇင်းလေးအား ကရင်မိဆိုင်တစ်လုံး ဖောက်၍ကပ်လေ ၏။
ဦးဇင်းလေးလည်း ကရင်မိဆိုင်ကို သောက်ပြီးနောက် “ဦးဇင်းတို့
အခုသွားပြီးဖူးကြမယ့် ရွှေမုဋ္ဌောစေတီဟာ သီရိမောသောကမင်းကြီး
လှူတန်းခဲ့တဲ့စေတီတော်ပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်ထဲမှာ အပါအဝင်ဖြစ်တယ်၊
ဟိုတုန်းကတော့ ဒီနေရာကို အတိသဉ္ဇာ နာဂရမြို့ လို့ ခေါ်တာပေါ့။ မူလဘွဲ့တော်က
ရွှေအာဏာ ရယ်လို့ ဖြစ်တယ်။ နောက်မှ ရွှေမုဋ္ဌောဖြစ်လာတာ၊ အလောင်း |
စည်သူမင်းကြီး ပင်လယ်ဘက်ကို တိုင်းခန်းလှည့်လည်လာတဲ့အခါ မှာ
လုံးပတ်တော် ၁၂ တောင်၊ အမြင့် ၂၄ တောင်းအထိ တိုးမြှင့်ပြီး တည်တော်မူကာ
ဝတ္ထုကမြေလည်း လှူတော်မူတယ်၊ သက္ကရာဇ် က ၄၅၅၆ မှတ်သားဖူးတယ်၊
အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရွှေမုဋ္ဌောရယ်လို့ တင်နေပြီ၊ ဟံသာဝတီဆင်ဖြူရှင်
မင်းလက်ထက်မှာ ရွှေသင်္ကန်း အပြည့်ကပ်လှူတော်မူတယ်၊ သက္ကရာဇ် ၁၁၉၀
ခုနှစ်မှာ လေမုန် တိုင်းတိုက်လို့ ထီးတော် မြေခဖူးတယ်၊ ဘကြီးတော်မင်းက
ကိုယ်စား လှူယူတွေ လွှတ်ပြီး ထီးတော်ပြန်တင်ခဲ့တယ်။ ၁၂၄၂ ခုနှစ် တော်
သလင်းလပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်နေ့မှာ ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် စိန်ဖူး
တော်မြေခဖူးတယ်၊ ဦးလူးဆိုတဲ့ ဒကာကြီးက ပြန်ပြီးတင်ထားတာ၊
ဖောင်းရစ်တော်ကိုလည်း အမြင့် ၃၂တောင် ၂ မိုက်အထိ တိုးမြှင့်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်
ဖိနပ်တော်က ၄က်ပျော့ဖူးအထိ ဉာဏ် တော် ၈၂၊ ထီးတော်အမြင့် ၂၃ တောင်၊
စွမ့်ပေါင်း ၁၀၅ တောင် မြင့်တော် မူတယ်” ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ မူယာသည်
ဦးဇင်း လေး၏ မျက်နှာကို ငေးမောကြည့်ရှု၍ နားထောင်လေ၏။ ထို့နောက်
တွင်ကား မူယာတို့ မိန်းမသုံးဦးသည် တစ်ယောက် တစ်လှည့်
စကားတတွတ်တွတ်ပြောလာ ကြလေ၏။ ဦးဇင်းလေးမှာမူ အနိစ္စ ဒုက္ခ
အနတ္တဟူသော လက္ခဏာကြီးသုံးပါးကို ရှုစားဆင်ခြင်၍ နေလေတော့၏။

ဦးပဉ္စင်းလေးသည် ပုသိမ်ဖက်မှ ဘုရားဖူးပြန်လာပြီး နောက်မမာမကျန်း ဖြစ်လေတော့၏။ ဘုရားဖူးသွားစဉ်ဥပင် ဆွမ်း ကောင်းကောင်းမစားဟု သိရ၏။ ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သော အခါဥပင်လည်း နေမကောင်းသောကြောင့် ဆွမ်းစားအလွန် နည်း သွားပြီဖြစ်၏။ ဦးပဉ္စင်းလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်မချမ်းမြေ့ မှုများကို ခံစားနေရသည်ဟု သိသာနိုင်၏။ တစ်နေ့တွင် ဦးပဉ္စင်း လေးသည် ၎င်း၏ ဆရာတော်ထံသို့ စာတစ်စောင် ရေးသားပေး ပို့ဆက်ကပ်လေ၏။ ထိုစာထဲတွင် ရဟန်းဘဝတွင် ပျော်ပိုက်ခြင်း မရှိတော့ကြောင်း ဖော်ပြထား၏။ မြင့်မြတ်သော ရဟန်းဘဝကို စွန့်လွှတ်၍ ယုတ်နိမ့်သော လူ့ဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားမည့် တပည့် အား အစဉ်သနားရန် လျှောက်ထားတောင်းပန်ခဲ့၏။ ကျန်းမာရေးသည် အခြေအနေ ဆိုးသည်ထက်ဆိုးလာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ၎င်းတည်းခိုနေထိုင်ရာ ကျောင်းမှ ဆရာတော်ထံ တွင်ပင် ခွင့်ပန်၍ သိက္ခာချကာ လူဝတ်လူလက်လေတော့၏။ သက် သာခြင်းမရှိပဲ ခွန်အားဆုတ်ယုတ်လာသဖြင့် ဆေးရုံသို့ ပို့ရလေ၏။ နှစ်လခန့် ဆေးရုံတက်ရပြီးနောက် ပြန်၍ နာလနစ်လာသော ကြောင့် ဆေးရုံမှ ဆင်းရလေ၏။ ဆေးရုံမှ ဆင်းလာသောအခါဥပင်လည်း အိမ်တွင်ထားရန် မသင့်သောကြောင့် မူယာ၏ ဖခင်သည် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်ရှိ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ငှားရမ်းကာ ထိုတိုက်ခန်း ဥပင် ယောက်ျားသူနာပြုတစ်ဦးနှင့်အတူ ထားလေ၏။ နေထိုင်ကောင်း လာသောအခါ မူယာသည် လူတစ်ယောက်နှင့်အတူ ထိုအခန်းသို့ ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် ၎င်းနှင့်ပါလာသောသူအား “ဆရာ သူပဲ၊ သူ့ကို နာမည်ကောင်းကောင်း တစ်ခုပေးချင်တယ် ...” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ယောက်ျားသူနာပြုက “မမူယာ ဘာလဲ ...” ဟု မေးလေ၏။ “ဪ...ဆရာလေးရယ်...ဒီလိုပါ။ သူက အခုလူ့ဘဝကို ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ လူ့ဘဝမှာ အကျိုးပေးမယ့် နာမည်လေးတစ်ခု မှည့်ချင်လို့ပါ။ ငယ်နာမည်တွေ၊ ဘာတွေလည်း 138 HI မသုံးချင်ဘူး၊ ဒီဆရာကြီးက နာမည်မှည့် သိပ်တော်တာ၊ နာမည် မှည့်ချင်ရင် သူဆိပ် သွားကြတာများတယ်၊ နာမည်ကြီး ဗေဒင် ဆရာကြီးပေါ့ ...” ဟု မူယာက ပြောလေ၏။ မူယာခေါ်လာသော ဗေဒင်ဆရာကြီးသည် မွေးသက္ကရာဇ် များ မေးမြန်းကာ တွက်ချက်၍ “စနေသွားဖြစ်လေတော့ ဗုဒ္ဓဟူးရယ်၊ ကြာသပတေးရယ်။ တနင်္ဂနွေရယ်တို့ပြီး ပေးရမယ်၊ ဒါကြောင့် လူမင်းဦးလို့ အမည်မှည့် ပေးလိုက်တယ်...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာသည် သဘောကျ၍ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလေ၏။ ထို့နောက် “နားထောင်နော်၊ အခုချိန်ကစပြီး မည်တွင်သညာ ခေါ် စရာကား မောင်လူမင်းဦး...၊ အသက် ၁၂၀ ကျော်ရှိညီစေ သော်၍ ဖြစ်သွားပြီနော်၊ ကိုယ့်နာမည်လည်း ကိုယ်မှတ်ထားဦး၊ သူနာပြုဆရာလေးကလည်း အဲဒီနာမည်ပဲ ခေါ်ရမယ်နော်၊ တစ် ခါမှားပြီးခေါ်တိုင်း လဲခတ်က ငါးရာဖြတ်မယ်...” ဟု မူယာက ဆိုကာ နာမည်ပေးကောင်းလှသည်ဆိုသော ဗေဒင်ဆရာကြီးနှင့် အတူ ပြန်သွားလေတော့၏။ | နောက်တစ်နေ့တွင် မူယာသည် လူတစ်ယောက်ကို ခေါ် လာပြန်၏။ သူနာပြုဆရာလေးက “ဘာလဲ ...” ဟု မေးပြန်ရာ “ကိုလူမင်းဦးကို ဆိပ်ပင်ညှပ်ပေးမလို့၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲက နာမည်ကြီးဆိုင်က ဆိပ်ပင်ညှပ်ဆရာကို ပင့်လာခဲ့တာ ...” ဟု မူယာက ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ဆိပ်ပင်ညှပ်ဆရာသည် လူမင်းဦး၏ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသော ဆိပ်ပင်များကို ညှပ်ပေး ပြီးပေးလေ၏။ ထိုအခါ မူယာက “ကိုလူမင်းဦး...မှန်မှာ

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လောက် လှသွားပြီလဲ။ ဘယ်လောက်ချောသွားပြီလဲ။
ဘုရင်ကရင်း တစ်ပုလင်း ဝယ်လာခဲ့ဦးမယ်၊ ခေါင်းလမ်းဖို့ ...”ဟု ပြောလေ၏။
သို့ရာတွင် လူမင်းဦးသည် တစ်စုံတရာ ပြန်၍ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ တစ်နေရာသို့
ငေးစိုက်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် မူယာက “ကပါ ... ဘာစားဦးမလဲ၊ မူယာဝယ်ခဲ့မယ်
ကိုလူမင်းဦး...” ဟု ပြောကာ မူယာသည် သူ့ဖာသူ သဘောကျ၍ ရယ်လေ၏။
ထိုသို့ ရယ်ပြီးနောက် “နာမည်ကြီးကလည်း ခေါ်ရတာ ရှည်လိုက်တာ၊ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကိုလူလုပ် ခေါ်တော့မယ်နော် ...နော်...နော်”ဟု ကန့်ကွက်လှလေးပြော၍
ဆီပင်ညှပ်ဆရာနှင့်အတူ ပြန်သွားလေ တော့၏။ ညနေသုံးနာရီခန့်တွင် မူယာ
ပြန်၍ရောက်လာပြန်၏။ ကော်ပြန်စိမ်းများ၊ လက်ဖက်ရည်များလည်း ပါလာ၏။
လက်ဖက် ငင်းနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်လည်းပါလာလေ၏။ ထိုသူမှာ
စက်ဆရာဟုသိရ၏။ သူနာပြုဆရာလေးက မူယာအား “ဘာလဲ ...”ဟု မေးပြန်၏။
“မို့လျှင်ပေးထားတဲ့ နာမည်ကြီး အပ်ချုပ်ဆိုင်က စက် ဆရာကြီးကို ခေါ်လာတာ၊
ကိုလူအတွက် အကျိုးတွေ ဘာတွေ ချုပ်ပေးဖို့လေ ...”ဟု မူယာက ပြောလေ၏။
သူနာပြု ဆရာလေး လည်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လေ၏။ စက်ဆရာသည်
လူမင်းဦး၏ ကိုယ်တိုင်းကို ပေါက်ပြီးဖြင့် အကျအနတ်တိုင်းလေ၏။ မူယာလည်း
မည်သို့မည်ပုံ ချုပ်ရမည်ကို စက်ဆရာကြီးအား မှာကြားလေ၏။ စက်ဆရာကြီးတွင်
ပါလာသော အထည်အစများ ကို မူယာကိုယ်တိုင် ခြွေးချယ်၏။ ထို့နောက် မူယာနှင့်
စက်ဆရာ လည်း ပြန်သွားကြလေ၏။ သူနာပြုဆရာလေးသည် မူယာဝယ်လာသော
ကော်ပြန် စိမ်းနှင့် လက်ဖက်ရည်ကို စားသောက်ရင်း “ကိုလူတို့က..
ကံကောင်းပါဗျာ ...လူချင်းသာ လုပ်စီလိုက်ချင်တာပဲ” ဟု ပြောရာ လူမင်းဦးက
“ဆရာလေးက ကံကောင်းတယ်လို့ ထင်နေတာကိုး၊ အမှန်က ကံဆိုးတာ၊ ကျုပ်
သိပ်ပြီးကံဆိုးတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က မိုးကို မျှော်တာ ... ဒါပေမဲ့ မဖြစ်တော့ပါဘူးဗျာ၊
ကျုပ်ရဲ့ရပ်ဟာ မလို့အပ်ဘဲ အရမ်းကြီးလှနေတယ်၊ အဲဒါကို ကျုပ်အတွက် စိတ်
ဆင်းရဲစရာတွေ ဖြစ်စေတော့တာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ကံကံပဲ ပုံချရတော့မှာပဲ
...”ဟု ဆွေးဆွေးမြေမြေ ပြောလိုက်လေ တော့၏။ နောက်တစ်နေ့နက်ပိုင်းတွင်
မူယာရောက်လာ၏။ သူနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ပါလာပြန်၏။ ထိုအခါ
သူနာပြုဆရာ လူက “ဘာလဲ ...” ဟု မေးပြန်၏။ “သူနာမည်က
ဇော်ဝင်းလို့ခေါ်တယ်၊ လမ်း (၃၀) မှာ သူက နားကလေးတယ်၊ လက်သည်း
ခြေသည်းလို့တယ်၊ ကိုလူ ကို နားကော်ပေးမယ်၊ ခြေသည်းလက်သည်း
လှီးပေးရမယ်လေ” ဟု မူယာက ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဇော်ဝင်းသည် လူမင်းဦး
အား ခွေးခြေတွင် ထိုင်ခိုင်းပြီး နားကော်လေ၏။ လူမင်းဦးသည် သူတစ်ပါး၏
နားကော်ပေးခြင်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ခံဖူးခြင်း မရှိရကော ယခုကဲ့သို့
နားကော်ခံရသောအခါ၌ နားကို ထိုးမိမည့် စိုးသဖြင့် အထိတ်တလန့်
ဖြစ်၍နေလေ၏။ ထို့နောက် ဇော်ဝင်း ဆိုသူသည် လူမင်းဦး၏
ခြေသည်းလက်သည်းများကို လှီးပေးပြန် လေ၏။ အလုံးစုံ ပြီးသောအခါ၌
မူယာက “ကိုလူ ဘာစားဦးမလဲ၊ မူယာဝယ်ခဲ့မယ်လေ...” ဟု မေးပြန်လေ၏။
လူမင်းဦးက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောသော်လည်း သူနာပြုဆရာလေးက
“ဧကန်ထုပ်ကောင်းတယ်၊ ဖက်ထုပ်ကောင်းတယ် ...” ဟု ဝင်၍ ပြောလေ၏။
အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် လူမင်းဦးသည် မည်သည့် သရောမျှ စားသောက်ခြင်း
မပြုဖူးရကား မူယာက “ဘာစားဦးမလဲ၊ မှာပါ ...” ဟု ပြောသောအခါ၌
မမှာတတ်ရှာပေ။ သို့ရာတွင် သူနာပြု ဆရာလေးက မှာတတ် သည့်ဖြစ်ရာ
“ဖက်ထုပ်ကောင်းတယ်၊ ဖက်ထုပ်ကောင်းတယ် ...” ဟု ဘေးမှဝင်၍
ပြောရခြင်းဖြစ်၏။ မူယာလည်း ပြီး၍ ထွက်သွားလေ ၏။ နေ့လယ်
ထမင်းစားပြီးချိန်လောက်တွင် မူယာတစ်ခေါက် ရောက်လာပြန်၏။ သူနှင့်အတူ

လူငယ်တစ်ယောက်လည်း ပါလာ၏။ သူနာပြုဆရာလေးက “ဘာလဲ...”ဟု မေးပြန်၏။ ထိုအခါ မူယာက “ကိုလူက ဆေးရုံပေါ်မှာလည်း အကြွကြီး နေခဲ့ရတယ်။ အခုလည်း ဘယ်မှသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အညောင်းမနေတာ၊ သူနာမည်က ပေါက်စတာ၊ အနှိပ်ဆရာလေး...၊ သိပ်ပြီးတော် တာပဲ၊ သူ့အဖေလည်း အရင်က အနှိပ်ဆရာကြီးပဲ၊ သူ့အစ်ကို တင်လှဆိုတာလည်း အနှိပ်ဆရာပဲ၊ သူ့ညီ သောင်းမြင့်ဆိုတာလည်း အနှိပ်သိပ်ကောင်းတာ၊ ဟောဒီပေါက်စက ကိုလူကို တစ်ပတ် နှိပ်ပေးမယ်၊ ဒါမှ အညောင်းတွေပြေပြီး အကြွတွေ လျော့ကုန် မှာ...”ဟုပြော၍ ပေါက်စကို ထားခဲ့ကာ မူယာသည်ပြန်သွား လေတော့၏။

ဝယ်လာသော ဖက်ထုပ်နှင့်လက်ဖက်ရည်ကို သူနာ ပြုဆရာလေးအား အပ်နှံခဲ့လေ၏။ ။ လူမင်းဦးလည်း အနှိပ်ခံလေ၏။ ပေါက်စသည် အနှိပ်ခံ သူအား အပ်ခိုင်းခြင်းမပြုဘဲ ခုံမှာထိုင်ခိုင်းပြီး နောက်မှနေ၍ ပခုံး နှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ခုတ်၏။ ကျော ကို လက်ဖောင့်ဖြင့်တွန်း၏။ ခြေထောက်ကို လှန်၍ တွန်း၏။ ခေါင်းမှ ဆံပင်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖွဲ၏။ ခေါင်းကိုလက်ခုပ် ဖြင့် ထု၏။ ကျွန်ုပ်အောင် ထုထောင်းပြီးနောက် ပေါက်စလည်း ပြန်သွား၏။ လူမင်းဦးလည်း အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ချ လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေတော့၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် မူယာရောက်လာပြန်၏။ “ကိုလူ ... ကိုလူအတွက် ဖန်ပံတွေဝယ်လာတယ်” ဟုဆိုကာ မူယာက ဖန်ပံအမျိုးမျိုးကို လူမင်းဦးအား ပေးလေ၏။ လူမင်းဦးသည် မူယာဝယ်လာသော ဖန်ပံများကို တစ်ရံပြီးတစ်ရံ စီး၍ ကြည့်နေ၏။ မူယာလည်း လူမင်းဦးအားဤကဲ့သို့ သူဝယ်လာ သော ဖန်ပံများကို စိတ်ဝင်တစား စီးနေသောကြောင့် လှန်စာဝမ်း မြောက်နေ၏။ ထို့နောက် မူယာပြန်သွားလေတော့၏။ ငါးရက်ခန့်ကြာသောအခါ၌ မူယာသည် အထုပ်အပိုးများ နှင့် ရောက်လာပြန်၏။ မူယာနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်လည်း ပါလာ၏။ ထိုအခါ၌ သူနာပြုဆရာလေးက- “ဘာလဲ”ဟု မေးပြန် လ၏။ “ကိုလူအတွက် အဝတ်အစားတွေ ချုပ်ထားတာလေ၊ အဲဒါတွေ ယူလာတာ၊ ပြီးတော့ ဟောဒီကိုဆန်နီကိုလည်း ထားခဲ့ မှာ၊ ကိုဆန်နီက ဘယ်လိုဝတ်ရတယ်ကအစ လိုအပ်တာတွေ အားလုံးကို ကိုလူကို ပြပေးလိမ့်မယ် ...” ဟု မူယာက ပြောလေ ၏။ ထို့နောက် မူယာက “ဘာစားဦးမလဲ ...ကိုလူ” ဟု မေးပြန်၏။ လူမင်းဦးက တစ်စုံတစ်ရာ မပြောသော်လည်း သူနာပြုဆရာလေးကမူ “ဖက်ထုပ်ကောင်းတယ်၊ ဖက်ထုပ်ကောင်းတယ်...” ဟု ဝင်၍ပြောလေ၏။ မူယာပြန်သွားသောအခါ၌ ကိုဆန်နီသည် လူမင်းဦးအား အကျီဝတ်ပုံ၊ ပုဆိုးဝတ်ပုံ၊ တောင်းဘိတ်ဝတ်ပုံမှအစ လမ်းလျှောက်ပုံကိုပါ သင်ပြပေးလေ၏။ ဤသို့လျှင် ကိုဆန်နီက သင်ပြပေးရသည်ဆိုသည်မှာ အလုပ်တစ်ခုမဟုတ်ပေ။ သင်ပြပေး ပါက လူမင်းဦးသည် ပုဆိုးကိုပင် ကောင်းစွာ မဝတ်တတ်ပေ။ ပုဆိုး ကို ဝတ်သောအခါ၌ ရှေ့တွင် မချည်ဘဲ ခေါက်၍ အပေါ်သို့ လိပ်ကာ တင်ထားတတ်၏။ လမ်းလျှောက်သောအခါ၌လည်း လက်ကို နှစ်ဖက် လွဲ၍ မလျှောက်တတ်ပေ။ ဘယ်ဘက်လက်သည် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ထိ၍ ငြိမ်နေရုံမက ပခုံးတစ်ဖက်သည် အပေါ်ဘက် သို့ ကြွတ်ကုန်၏။ ထမင်းစားသောအခါ၌လည်း တစ်စုံတစ်ခုကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စားပွဲပေါ်တွင် လာ၍တင်တိုင်း စားပွဲကို လက်ဖြင့် လှမ်း၍ကိုင်ထားတတ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုဆန်နီသည် လူမင်းဦးအား ဝတ်ပုံစားပုံကို အသေးစိတ်သင်ပြပေး၏။ အကျင့်ပါ သည်များကို ဖျောက်ပေး၏။ ကိုဆန်နီသည် လူမင်းဦးအား သင်ပြပေးနေသည်မှာ ငါးရက်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။ ထိုငါးရက်အတွင်း မူယာရောက်လာခြင်း မရှိပေ။ ကိုဆန်နီ၏ ပြောပြချက်အရ မူယာ ၏ဖခင်ကြီး တရားရပ်သာ ဝင်နေသည့်အတွက် မူယာတစ်ယောက်

အလုပ်ရှုပ်နေသည်ဟု ဆို၏။ ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကိုဆန်နီ ပြန်သွား၏။ မူယာလည်း ရောက်လာ၏။ မူယာသည် လူမင်းဦး အဝတ်အစားများ အချိုးကျစွာ ဝတ်တတ်သွားသည်ကိုမြင်လျှင် လွန်စွာမှ ကျေနပ်သွား လေ၏။ ထို့နောက် လူမင်းဦးအား ရုပ်ရှင်ရုံသို့ ခေါ်သွားပြီး ရုပ်ရှင် ပြရန် သူနာပြုလေးအား ပိုက်ဆံအပြည့်အစုံပေးလေ၏။ သူနာပြု ဆရာလေးလည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလို လူမင်းဦးအား ရုပ်ရှင်ရုံများ သို့ ခေါ်သွား၍ ရုပ်ရှင်ပြသလေ၏။ ရန်ကုန်မြို့တွင်ရှိသော ရုပ်ရှင် ရုံ အားလုံးနီးနီးတွင် ပြသလျက်ရှိသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများကို လူမင်းဦးနှင့် သူနာပြုဆရာလေးတို့သည် ကုန်စင်အောင် ကြည့်ပစ် လိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် မူယာက လူမင်းဦး မရောက်ဖူးသော နေရာများ သို့ ခေါ်သွားရန် သူနာပြုဆရာလေးအား ပိုက်ဆံအပြည့်အစုံ ပေး၍ ဧည့်သည်ပြန်၏။ သူနာပြုဆရာလေးသည် လူမင်းဦးအား စားသောက် ဆိုင်ပေါင်းစုံသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုအတူ လူမင်းဦး မရောက်ဖူး သော နေရာအနှံ့အပြားသို့လည်း ခေါ်သွားလေ၏။ ။ တစ်နေ့တွင် မူယာရောက်လာပြန်၏။ မူယာနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်လည်း ပါလာ၏။ ထိုအခါ သူနာပြုဆရာလေးက “ဘာလဲ ...” ဟု မေးပြန်လေ၏။ “ဂျစ်ကားတစ်စီးပါ ယူလာတယ်၊ ဂျစ်ကားက ဒီမှာထား မယ်၊ သူက ကိုလူကို ကားမောင်းသင်ပေးမှာ၊ ကိုလူ ကားမောင်း တတ်ပြီး လိုင်စင်ရမှကို ပြန်မှာ၊ ဒီမှာနေလိမ့်မယ်၊ သူနာမည်က ကိုကြည်ဝင်းတဲ့ ...” ဟု မူယာက ဆိုကာ ကားဆရာကိုကြည့်ဝင်း နှင့် ဂျစ်ကားကို ထားခဲ့ပြီး ပြန်သွားလေ၏။ ပြန်ခါနီးတွင် မူယာက ကိုကြည်ဝင်းအား ““ကိုကြည်ဝင်း ကိုလူကို ကားမောင်းပဲ သင်ခိုင်းတာ နော် ...၊ မဟုတ်တာတွေလည်း လျှောက်ပြီး သင်ပေးမနေနဲ့ ဦး...” ဟု ရွတ်နောက်နောက်ပင် ပြောသွားလေတော့သတည်း။

အခန်း (၇) သနားတဲ့ကြိုးကသံမဏိကြိုး

တစ်နေ့သ၌ ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ စိန်ရွှေရတနာများ အရောင်း အဝယ်ပြုလုပ်လေ့ရှိသည့် လမ်းကြီးတစ်လမ်း၏ တိုက်ခန်းတစ်ခု တွင် မူယာသည် ရောက်ရှိနေလေ၏။ စိန်ထည်ပစ္စည်းတစ်ဆင် စာ ရောင်းရန်အတွက် အခြားသော စိန်ပွဲစားများနှင့်အတူ ဈေးဆိုင် နေလေ၏။ ဝယ်မည့်ဘက်နှင့် ရောင်းမည့်ဘက် ပွဲစားများ စကား အနည်းငယ်ပြောပြီးနောက် အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ထိုတိုက်ခန်း၏ ရှေ့ကားလမ်းပေါ်သို့ အနီရောင်ဂျစ်ကားလေး တစ်စီးလာ၍ ရပ်၏။ ထိုဂျစ်ကားကို မောင်းနှင်လာသူသည် လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ အကောင်းစား နေကာမျှက်မှန်ကို တပ်ထား၏။ အဖြူရောင် ရှပ်အင်္ကျီ၊ မိုးပြာရောင် ကုတ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ အင်္ကျီကော်လာတွင် ဘိုးတိုင်ခေါ် လိပ်ပြာသဏ္ဌာန် လှည့်စည်းလေးတစ်ခု တပ်ထား၏။ ထိုလူငယ်သည် သူ၏ကားကို ရပ်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီ ထဲမှ ပလက်တစ် စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်၍ ဖွင့်ပြီးလျှင် စီးကရက်ကို နှုတ်၍ ဘူးပေါ်တွင် တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဘယ်လက်နှုတ်ခမ်းဖျားလေး၌ မထီတထီလေးခဲကာ အကောင်းစား ရွှေနဆွန်မီးခြစ်ကလေးကို ထောက်ကနဲခြစ်၍ စီးကရက်ကို မီးမတို့သေး ဘဲ မီးတောက်ကလေးကို မျက်လုံးစေ့၍ ကြည့်ပြီး နောက်မှသာလျှင် မီးတို့လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ပထမအကြိမ် ရှိုက်သွင်းလိုက်သော မီးခိုးကိုလည်ချောင်းဆီသို့ မရောက်စေဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း မှုတ်ထုတ် ၊ လိုက်လေ၏။ “ ထိုလူငယ်၏ စီးကရက်ဘူးနှုတ်ပုံ၊ ဘူးပေါ်တွင် စီးကရက် ကိုခေါက်ပုံ၊ နှုတ်ခမ်းဖျားတွင် တေလိုက်ပုံ၊ မီးခြစ်ခြစ်လိုက်ပုံ၊ မီးတောက်ကို မျက်လုံးစေ့၍ ကြည့်လိုက်ပုံ၊ မီးတို့လိုက်ပုံ၊ ပထမ ဦးဆုံး မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပုံတို့ကို မြင်ရသူအပေါင်းသည် ၎င်းတို့မျက်စိထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကြည့်၍ကောင်းသွားလေတော့ ၏။ အချို့ကဆိုလျှင် “ဂျစ်ကားပေါ်က ကောင်လေး ဆေးလိပ်သောက်တာ စတင်လိပ်ကျတာပဲ...” ဟု ပြောသွားလေ၏။ မူယာအနီးတွင် ထိုင်နေသော အညိုဆီသည့် ပွဲစားမ တစ်ဦးက သူ၏အနီးတွင်ရှိသော မခင်ဝင်းဆိုသည့် ပွဲစားမအား “မဝင်း...ဟိုဂျစ်ကားပေါ်က ကောင်လေးက ဝိုက်သိပ် ကျတာပဲ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားလား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ခင်ဝင်းက “အညို မမှတ်မိဘူးလား၊ တို့နဲ့အတူ ပုံသံမဏိ ဘုရားဖူး သွားခဲ့တဲ့ ကိုယ်တော်လေး...” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ အညို သည် ရှင်ဘက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဖရင်း “အမလေး...အညိုဖြင့် မှတ်တောင် မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား “ဂရောင်ရီပက်” အောက်မေ့နေတာ ...” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ခင်ဝင်းက “ဂျစ်ကားပေါ်က ငတ်လေးကိုကြည့်လို့ မိုက်မဝဘူးနော်၊ ပွဲခံမြက်မြက်ကလေးရထားတဲ့ မူယာက မနက်စာကို ကျွေးရမယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ မူယာက “သူနာမည့်က လူမင်းဦးတဲ့၊ အခုပဲ ရုံးကိုသွားပြီးတော့ လက်မှတ်ထိုးကြမှာ၊ အညိုတို့ မမဝင်းတို့က သက်သေအဖြစ် လိုက်ခွင့်၊ လက်မှတ်ထိုးပြီးရင် မနက်စာကို အိုရီရန်မှာ ကျွေး မယ်...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် အညိုက “ဪ...ဒီလိုကိုး၊ မူယာတို့ကတော့ ပိုင်ပါကွာ၊ အိုရီ ရန်မှာ ထမင်းကျွေးရုံလောက်နဲ့တော့ မကျေနပ်နိုင်ဘူး သူငယ်မ ရေ...” ဟု ပြော၍ မူယာ၏ ပါးကိုလိမ်ဆွဲလိုက်လေ၏။ ။ ထိုနောက် မူယာသည် အခန်းတွင်းမှ လှုပ်လီလှုပ်လဲလေး ပြေးထွက်သွားပြီးလျှင် “တို့လူ ... ခဏလေးဆင်းပြီး ထိုင်အုံးနော် ...”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ လူမင်းဦးသည် ကားပေါ်မှဆင်း၍

အခန်းဆီသို့ ဟန်ပဲပါလျှောက်လာလေ၏။ ၎င်း၏ နောက်မှလည်း လူတစ်
ယောက်ဆင်း၍ လိုက်လာလေ၏။ ထိုသူမှာ သူ့နာပြုဆရာလေး ဖြစ်၏။
လူမင်းဦးသည် အခန်းတွင်းရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးနောက်
ခြေထောက်တစ်ချောင်းပေါ်တွင် တစ်ချောင်းချိတ် ၍ ထိုင်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင်
လက်ဝဲလက်ကို အနည်းငယ်မြှောက် ၍ နာရီပေါ်တွင် ဖုံးနေသော ကုတ်အကျိုကို
လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ် တို့ဖြင့် အသာလေးတန်းတင်ကာ နာရီကို
ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုနာရီမှာ ဒိုင်ခွက်အဖြူရောင်ဖြစ်၍ ထိုခေတ်က
လွန်စွာဈေးကြီးသော “ဖေဖာလူဟ်” အမျိုးအစားဖြစ်၏။ ပြီးလျှင် မူယာ၏
မျက်နှာသို့ လူမင်းချီကြည့်ကာ “ကာတားပတ်နိုင်ငံ ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
မူယာကလည်း “ဂျပ်(စ်)အမ်နစ်” ဟု မိနစ်အနည်းငယ်လေး စောင့်ရန် ပြန်၍
ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် လူမင်းဦးကလည်း “အိုး ...” ဟု ပြန်၍
ပြောလိုက်လေ၏။ အညိုသည် လူမင်းဦးအား ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်
ကြည့်နေ၏။ ဒေါ်ခင်ဝင်းကမူ ရယ်ချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။
အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး မကြာမီ၌ မူယာနှင့် လူမင်းဦးတို့သည်
ရှုံး၍ လက်ထပ်စာချုပ်များ ရေးထိုးကာ လက်ထပ်လိုက်ကြလေ၏။
မိတ်ဆွေအချို့ကိုလည်း အုရီးရန်ဟိုတယ်တွင် ကျွေးမွေး၍ အသိအမှတ်
ပြုခိုင်းလိုက်လေတော့၏။ မူယာ၏ ဖခင်မှာမူ ရိပ်သာတစ်ခုတွင် တရားဝင်နေရာမှ
အပြီးအပိုင် ရဟန်း ဝတ်သွားလေတော့၏။ မူယာသည် သူ၏ တိုက်ကို
ပြန်လည်မွမ်းမံ၍ ဆေးအသစ် ပြန်သုတ်၏။ ခြံကိုလည်း ပြုပြင်မွမ်းမံကာ
အဖိုးတန်သော ပန်းမျိုး ပန်းကောင်းများကို ဝယ်၍ ထည့်လေ၏။ ခြံ၏
အဝင်တံခါးအုတ်တွင် ဥမူ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် “ပဲလဲဆင်ဖို့လာ” ဟူ၍
လှည်းကောင်း၊ မြန်မာဘာသာဖြင့် “သာယာရပ်မြို့ ဟုလည်းကောင်း စာတန်းရေး
ထိုးထားလေ၏။ “ကိုလူကို မမည့်တုံ၊ မမဝင်းတုံက သိပ်ပြီးချိုးမွမ်းနေကြတာ၊
မှတ်တောင်မမှတ်မဘူးတုံ၊ သွားပိုလာပုံ၊ ပြောပုံဆိုပုံတွေ က သိပ်ပြီးဝိုက်မိတာတဲ့
...” ဟု မူယာက ပြောလိုက်လျှင် “အဲဒါက ကျုပ်တော်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊
ကျုပ်ကို သင်ပေးတဲ့ ကိုဆန်နီကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေပါ ...” ဟု လူမင်းဦးက ပြောရာ
မူယာက “လာပြန်ပြီ...ဒီကျုပ်ကြီး၊ ကျုပ် ... ကျုပ်လို့ မပြောပါနဲ့၊ ဒါလိင်လို့ ပြောပါ
...” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်အဆင်ပြေသည်ဟု
ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လူမင်းဦးသည် မနက် ရှုနာရီလောက်တွင်
မိုးဖိုသို့ဝင်ကာ ကိုယ်တိုင်ခူးခပ်၍ ထမင်းစားတတ်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာ မူယာအဖို့
အပ်၍ ကောင်းနေ ဆဲအချန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မူယာက “ကိုလူကလည်းကွယ်၊
မူယာအိပ်ကောင်းတုန်း မနက်မနက် အစောကြီးထထပြီး ထမင်းစားတာ
ဘာဖြစ်တာလဲ...” ဟု ညည်းညူ ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ။
“အရှက်မှာစားနေကျဆိုတော့ ဆာတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ထပ်ပြီးစားတာ ...” ဟု
လူမင်းဦးက ပြန်၍ပြောလေ၏။ “မဆာပါနဲ့ကွယ် .. ဒီအချိန်ဟာ
အေးအေးချမ်းချမ်း လေးရှိတယ်၊ လင်မယားနှစ်ယောက် အိပ်ရာထဲမှာ
နှေးနှေးထွေးထွေး လေး အိပ်နေရတာထက် ဘာကပိုကောင်းဦးမလဲ” ဟု မူယာက
ပြောလေ၏။ “အဲကောင်းဆုံးအလုပ်ကို ပြောပါဆိုရင်တော့ အရှက် မတက်ခင်
အိပ်ရာကထ၊ မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ဘုရားရှိခိုး၊ ပြီးရင် နာရီဝက်
တစ်နာရီလောက် တရားမှတ်၊ ပြီး တော့ထမင်းစား၊ လက်ဖက်ရည်၊
ကော်ဖီလေးသောက်တတ်ရင် လည်းသောက်ပေါ့။ အဲဒါပြီးရင်
ခြံထဲဆင်းလျှောက်ပြီး သတ္တဝါတွေ ကို မေတ္တာပို့၊ အဲဒါက အကောင်းဆုံးပဲ ...” ဟု
လူမင်းဦးက ပြောလိုက်လျှင် မူယာက “ခက်တော့တာပဲ...” ဟု
ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ မူယာနှင့် လူမင်းဦးတို့သည် အခြေခံအကျင့်စရိုက်ချင်း

မတူကြသည့်အလျောက် လက်ထပ်သည့်နေ့မှစ၍ တစ်ဦးနှင့် တစ် ဦး မတူညီသော အသေးအဖွဲ့ အချက်ကလေးများ များစွာပေါ်ပေါက် ခဲ့လေ၏။ မူယာသည် နံနက်လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ စိန်ရွှေပွဲစားများ စုဝေးသောနေရာသို့ သွားရ၏။ လူ မင်းဦးက ကားဖြင့်လိုက်ပို့ရ၏။ ပြီးလျှင် အိပ်သို့ပြန်လာပြီး တစ်နေ့လုံး လိုလို တစ်ကိုယ်တည်းနေရ၏။ ညနေ (၆)နာရီလောက်တွင် မူယာ အား ကားဖြင့် သွား၍ကြိုရပြန်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ပွဲစားတစ်ဦး မဟုတ်တစ်ဦး အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သွားသောအခါ စားသောက် ဆိုင်၌ ညစာကျွေးလေ့ရှိသည့်ဖြစ်ရာ လာ၍ကြိုသော် လူမင်းဦး အား မူယာက “ဒီည ဒင်နာရှိတယ်၊ ကိုလူပြန်တော့ ...” ဟု ပြောတတ် လေ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ လူမင်းဦးသည် တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာ ရ တတ်လေတော့၏။ အချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ လူမင်းဦး၏ဘဝ သည် မြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလာတော့၏။ တစ်ခါတရံ၌ မူယာ သည် အိပ်ရာသို့ဝင်မည်ပြု၏။ လူမင်းဦးသည် ခြံထဲတွင်ပတ်၍ ပရိတ် ရွတ် မပြီးသေးပေ။ ထိုအခါမျိုး၌ မူယာသည် အားမလိုအားမရဖြစ် ရပြန်၏။ တစ်ခါတရံ၌လည်း မူယာတို့ အရောင်းအဝယ် ဆက်တိုက် ဖြစ်လာသောအခါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ညစာကျွေးရသောပွဲများ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာ၏။ အိပ်သို့ ပြန်လာသော အချိန်မှာလည်း လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ နောက်ကျလာတတ်၏။ ထိုအခါမျိုး၌ လူမင်းဦးက မူယာအား “မူယာ မင်းတို့ ဒင်နာတွေကလည်း များလှသည်လားကွာ၊ နေ့တိုင်းလို့ဖြစ်နေပြီ၊ မူယာဟာ အရင်လို အပျိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ အိမ်ထောင်သည်ဆိုတာလည်း မမေ့ဦး...” ဟု ပြောတတ် လေ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ မူယာက “ဒီမှာ ...ကိုလူ၊ မူယာဟာ ကိုလူနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘာမဆို သည်းခံတယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ချုပ်ချယ်တာကိုတော့ လက်မခံဘူး၊ အဲဒါကိုတော့ သဘောပေါက်ထားဖို့လိုမယ် ...” ဟု ပြန်၍ပြောတတ်လေ၏။ တစ်နေ့တွင် အညိုက မူယာအား “ဘယ်လိုဘဲ မမူယာ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူကို ရလို့အပျော် ကြီးပျော်နေလား...” ဟု မေးလေ၏။ “မပျော်ပါဘူး...မမညိုရယ်၊ သူနဲ့မူယာနဲ့က အပြုအမူ ချင်းလည်း မတူဘူး၊ အလေ့အကျင့်ချင်းလည်း မတူဘူး၊ ဘယ်လို လုပ်ပျော်မှာတုံး၊ မူယာက အိပ်တော့မယ်၊ သူက ပရိတ်ရွတ်လို့ မပြီးသေးဘူး၊ မေတ္တာပို့လို့ မပြီးသေးဘူး၊ မနက်ကျတော့လည်း မူယာအိပ်လို့ကောင်းတုန်း သူက ထမင်းထစားနေပြီ၊ ရုပ်ရှင်အတူ ကြည့်ရအောင်ကလည်း သူကမြန်မာကားပဲ ကြိုက်တယ်၊ မူယာက နိုင်ငံခြားကားပဲကြိုက်တယ်၊ မူယာက သူ့ကို တောင်းဘိတ်ဘာတို့ ဝတ်စေချင်တယ်၊ ဆယ်ခါပြောမှ တစ်ခါလောက်ပဲ ဝတ်တယ်၊ သူက ပုဆိုးပဲဝတ်တယ်၊ ချစ်လွန်းလို့သာ မမညိုရေ၊ နို့မို့ဆိုရင် ကွာရှင်း ပြီးတာ ကြာလှပြီ၊ မူယာက ကိုယ့်အိမ်ကို လူများလာရင် ပျော်တယ်။ သူက စိတ်ညစ်တယ် ...” ဟု မူယာက ပြောလျှင် အညိုက “မဟုတ်ကြိုက် ရွေးပြီးယူထားတဲ့ အရုပ်ကလေးပဲ။ ဒီအရုပ်ကလေးကို ငြီးငွေ့လာပြီလား၊ ဒီအရုပ်ကို လွှင့်ပစ်ပြီး နောက်အရုပ်အသစ်နဲ့ မကစားနဲ့နော်၊ နောက်အရုပ်အသစ်က ပွဲပြီး ဆိုးလိမ့်မယ် ...” ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မူယာက “အရုပ်သစ်လည်း မလိုချင်ဘူး၊ အရုပ်ဟောင်းလည်း ငြီးငွေ့နေပြီ၊ နဂိုအတိုင်း တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကရ လွတ်လွတ် လပ်လပ်နေရတဲ့ဘဝကို ပြန်ပြီးတော့တောင် လွမ်းမိသေးတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ “ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်ပြီး အရှိုက်ခက်တဲ့ ကိစ္စ၊ ဒါကြောင့် မမညိုက ယောက်ျား မယူဘဲ နောင်ကြီးမကမ္ဘာဆိုတဲ့ စကားဟာ မမညိုရဲ့ ဘဝကိုပြော တာ... ဟု အညိုက ပြောလေ၏။ ။ “ဒီထက် အခြေအနေဆိုးလာရင်တော့ သူ့ကို ပစ္စည်း တစ်ဝက်ပေးပြီး ကွာပစ်လိုက်မယ်...” ဟု မူယာကပြောလျှင်

“အမလေးတော်...တစ်ဝက်ကြီးတောင် ခွဲပေးမလို့လား၊ လက်ထက်ပွား
ပစ္စည်းမှမဟုတ်ပဲ။ တစ်ဝက်ကြီးတောင် ပေး ချော့မလို့ပါဘူး၊ ကျေနပ်ရုံ နည်းနည်း
ပါးပါးပေးပြီး သန်းခေါင် စာရင်းထဲက သူနာမည်ကို ထုတ်ပစ် လိုက်ပေါ့...” ဟု
တစ်ဖက် သား ဒုက္ခရောက်မည့် အကြံကို အညိုက ပေးလေတော့၏။
“နည်းနည်းပါးပါး ပေးရင်တော့ သူကလုပ်တတ်ကိုင်တတ် တာမဟုတ်ဘူး၊
ထမင်းငတ်သွားလိမ့်မယ်၊ သနားပါတယ်” ဟု မွယ်ကပြောလိုက်ပြန်လျှင် အညိုက
“အဲဒီ သနားတဲ့စိတ်ဟာ ချစ်တာထက်တောင် ဆိုးသေး တယ်၊ ချစ်တဲ့ကြီးက
သိပ်ပြီးမခိုင်းဘူးနော်၊ သနားတဲ့ကြီးက သံမဏိကြီး ...၊ ဖြတ်ရသိပ်ပြီး ခက်တယ်
အမရေ ...” ဟု မချင့်မရဲလေသဖြင့် ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၈) လမ်းခွဲကြပြီ

မူယာအား တစ်ဖက်သတ် မေတ္တာရှိနေသော မိုက်ကယ် သည် မူယာတို့၏ စိန်ကန်သည့်ကျောက်ပွဲစားလောကသို့ ဝင်လာလေ၏။ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စကို အကြောင်းပြုကာ မူယာထံသို့ မကြာခဏလာ၏။ “ဒီပစ္စည်းလေး နားမလည်လို့ ကြည့်ပေးပါ...” ဟု ဆိုကာလာ၏။ “ဟိုပစ္စည်းလေး... ဈေးဖြတ်ပေးပါ...” ဟု ဆိုကာလာ၏။ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သွားသောပွဲများတွင် ဒင်နာပွဲလည်း ပြုလုပ် သည်ဖြစ်ရာ မူယာသည် မိုက်ကယ်၏ကားနှင့်ပင် အိမ်သို့ပြန်တတ် မြဲဖြစ်၏။

“ကိုယ်က တော်တော်ကစေပါတယ် မူယာရယ် ...။ မိုက်ကယ်ရယ် ပြင်ပဲမှာ ဘုန်းကြီးလူထွက်နဲ့ ပြင်တာတောင် ကိုယ် ကရုံးတယ် ...” ဟု ပြောကာ မခိုးမခန့် ရယ်လေ၏။ ထိုအခါ မူယာက “ဒီမှာ မိုက်ကယ် ပြင်ပွဲဟာ ပြီးသွားပြီလေ ...ဒါတွေ မပြောနဲ့တော့ ...” ဟု ကန့်ကွက်ရာ မိုက်ကယ်က “ကိုယ်အဖြစ်က ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ နှစ်ဘက်ဘောလုံး ကန်ကြသလိုပါပဲ။ ဘောလုံးပွဲပြီးလို့ ကြည့်တဲ့ပရိသတ်လည်း ပြန်သွားကြပြီ။ ဒိုင်လူကြီးလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ကွင်းထဲမှာ ကိုယ်တစ် ယောက်တည်း ဟိုပြေး ဒါပြေးလုပ်နေရတဲ့ဘဝ ... ဟု သနားဖွယ် ရာကောင်းသော အသံဖြင့် ပြောလေ၏။ ။ “အဲလို မဖြစ်ချင်ရင်တော့ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ နောက်တစ်ပွဲလောက် ကန်ပေါ့...။ ဒီပွဲကတော့ ပြီးသွားပြီ ...” ဟု မူယာက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောလိုက်ရာ မိုက်ကယ်က “မူယာရယ် ...။ မူယာနေရာမှာ အစားထိုးရမယ့် အကြောင်း အရာတွေ မပြောပါနဲ့၊ ဘယ်လိုမှ အစားထိုး အစားထည့်လို့ မရပါ ဘူး၊ အပ်နဖားထဲမှာ ကုလားအုပ်ကို ဖြတ်ပြီးမောင်းလို့ ရချင်ရမယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲက မူယာနေရာမှာတော့ အခြား ဘယ်မိန်းမကိုမှ ထည့်လို့မရပါဘူး ...” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ မူယာလည်း ထိုစကားကို သဘောကျသောကြောင့် အသံလွင်လွင် ဖြင့် ရယ်လိုက်လေ၏။ ည ၁၁ နာရီထိုးသောအခါ၌ မူယာတို့၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လေ၏။ မူယာသည် ကားပေါ်မှဆင်း၏။ မိုက်ကယ်သည် ကားကို ချက်ချင်းမောင်းထွက်မသွားသေးဘဲ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံသော အင်္ဂလိပ် စကားတို့ဖြင့် မူယာအား နှုတ်ဆက်နေ၏။ ကားထွက် သွားသောအခါကျမှပင် မူယာလည်း ခြံတံခါးအနီးသို့ လျှောက် သွား၏။ ထိုအခါကျမှပင် ခြံတွင်းမှ လူမင်းဦး၏ ပရိတ်ရွတ်သံကို ကြားရလေတော့၏။ မူယာက “ဒါလင်” ဟု လူမင်းချ်အောင်လိုက်၏။ ထိုအခါ လူမင်းဦးက “မူယာ...ဒါလင်လို့ခေါ် မှအစား ဒါ...လင်ပဲလို့ သိဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒီလို သိတယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်လင်မဟုတ် ဘဲ အခြားယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် သွားချင် ရာ မသွားသင့်ဘူး...” ဟု ပြောရင်း ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက် လေ၏။ မူယာသည် လွန်စွာ စိတ်ဆိုးသွား၏။ “အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးလူထွက်တစ်ယောက် ဇီမန့်စားနေနိုင် အောင် မူယာဆိုတဲ့ နားမတစ်ကောင်က အလုပ်လုပ်နေရတာ...။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အထင်သေးတဲ့ စကားတော့ မပြောနဲ့၊ လုံးဝ မခံဘူး၊ မူယာလုပ်တဲ့ အလုပ်ကပွဲစား...၊ ပွဲဖြစ်တဲ့ နေ့တွေမှာ တစ်ယောက်တလဲ ဒင်နာကျွေးကြရတာပဲ ...” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ “ဒီမှာ မူယာ... မင်းပြောတဲ့ ဒင်နာ ...ဒင်နာဆိုတာ နောက်ဆုံး နင်နာသွားလိမ့်မယ် ...” ဟု လူမင်းဦးက ပယ်ပယ် နှယ်နှယ် ပြောလေတော့၏။ “ဒီအတွင်းဆိုရင်တော့ ရှေ့ဆက်လက်တဲ့လို့ မရဘူး ကိုလူမင်းဦးရေ ...” ဟု မူယာက ပြောလိုက်လျှင် လူမင်းဦးက “လက်တွဲလို့ မရတော့လည်း လက်တွဲဖြတ်လိုက်ကြတာပေါ့။ မူယာနဲ့ လက်တွဲဖြတ်လိုက်တဲ့ နေ့ဟာ ကျုပ်အဖို့ ကောင်းမှုကုသိုလ် တွေ လုပ်ရမယ့်နေ့ပါပဲ၊ အဲဒီအတွက် ကျုပ်က နည်းနည်းမှ ပူမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ လင်မယားကွဲ ..

နက်ဖြန် သိမ်ထဲရောက် နေပြီသာ မှတ်ပေတော့ မူဟာရေ...”ဟု ပြောလိုက်ရာ မူဟာသည် ငွေငွေခန့်အောင် နာသွားလေတော့၏။ “အခုကိုကွဲမယ် ...”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူမင်းဦးက “သာဓု...သာဓု...သာဓု...”ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။ မူဟာသည် အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားပြီးလျှင် တယ်လီဖုန်း ဖြင့် နေရာပေါင်းများစွာသို့ ဆက်လေ၏။ လူမင်းဦးကမူ ပဋ္ဌာန်းက အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ခွတ်နေလေတော့၏။ များမကြာမီ အချိန်၌ မူဟာ၏ အိမ်ရှေ့သို့ ကားသုံးလေးငါး စင်းသည် ရှေ့ဆင်နောက်ဆင် ဆိုသလို ရောက်လာကြလေ၏။ ကားပေါ်မှ စိန်ပွစား အညို။ မခင်ဝင်း၊ မိုက်ကယ်တို့ ဆင်းလာကြ၏။ ထိုအတူ ဗဟိုတရားရုံးချုပ်ရှေ့ နေ ဦးအောင်ကျော်လှတို့ပါ ရောက်ရှိ လာကြပြီဖြစ်၏။ ဦးအောင်ကျော်လှက မူဟာအား ““ကျုပ်ကို အရေးတကြီးခေါ်တဲ့ ကိစ္စကို ပြောပါဦး မူဟာ ရဲ့...””ဟု မေးလိုက်လေ၏။ “တခြားမဟုတ်ပါဘူး အနီကယ်ရယ်၊ မူဟာတို့ လင်မယား နက်ဖြန်နံနက် ရုံးချိန်မှာ နှစ်ဦးသဘောတူ ပြတ်ခွဲချင်လို့ပါ ...။ ဟောဒီက မမည့်တို့ မိုက်ကယ်တို့ကတော့ သက်သေပေါ့...” ဟု မူဟာက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဦးအောင်ကျော်လှက လူမင်းဦး ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ “မောင်ရင်ကွဲရော ဘယ်လိုလဲ ...”ဟု မေးလိုက်ရာ လူမင်းဦးက “ဒီကိစ္စဟာ သာဓုခေါ်ရမယ်ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော် သဘောတူ ပါတယ်...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် အညိုက “မင်္ဂလာဆောင်တာ တစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး၊ စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ကြပါကွယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ လူမင်းဦးက - ““ငါ့ပိုသီးစားရင် စပ်တယ်ဆိုတာသိဖို့ တစ်ထောင့်လုံး ကုန်အောင်စားဖို့ မလိုပါဘူး။ တစ်ထောင့်မကုန်ခင် သိနိုင်တဲ့ကိစ္စ ပါ။ ဒီကိစ္စက အချိန်ကာလနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ပြတ်ခွဲဖို့ကို နှစ်ဦးစလုံး က အလိုရှိပါတယ်။ တစ်ခုမေတ္တာရပ်ခံချင်တာကတော့ ပြန်ပေါင်းဖို့ မဖျောင်းဖျက်ပါနဲ့...”” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မိုက်ကယ်က “မမည့်ကလည်းဗျာ ကာယကရှင်တွေက မဖြစ်တော့လို့ ကွဲကြမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ဝင်ပြီး ဂျမ်းတုံးခုနေရတာတုံး...”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဦးအောင်ကျော်လှက - ““ပြန်ပြန်ဆန်ဆန်ကြီး လုပ်လို့တော့မရဘူး၊ ပစ္စည်းတွေက ရှိသေးတယ်၊ မျှမျှတတဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာ ...”” ဟု ပြောလိုက် ရာ မိုက်ကယ်က “ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် အနီကယ်၊ မူဟာနဲ့ ကိုလူမင်းဦးတို့ လက်ထပ်ပွားပစ္စည်းကိုပဲ ခွဲရမှာမို့လား၊ ဒါဆိုတု၊ အိမ်တို့ဆိုတာက လက်ထပ်ပွားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခွဲရတာ လွယ်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ဝင်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူမင်းဦးက - “ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကျွန်တော် ရှာထားတဲ့ ပစ္စည်းဆိုလို့ အပတ်တစ်ချောင်းတောင် မပါပါဘူး၊ အားလုံးဟာ မူဟာပစ္စည်းတွေပါပဲ။ ဒါကြောင့် လင်မယားပြတ်ခွဲတဲ့ အခါမှာ ဘာတစ်ခုကိုမှ ကျွန်တော်မလိုချင်ပါဘူး။ ပေးလည်း မပေးပါနဲ့၊ ဟောဒီဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီတောင် မလှသာလို့ ကျွန်တော် ဝတ်သွားရမှာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ချွတ်တောင်ချွတ်သွား ချင်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး အနေနဲ့ မူဟာကို ပြောချင်တာက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်တွဲလို့မရလို့ လက်တွဲဖွတ်ကြပေ မှ ရန်သူတွေ မဟုတ်လေတော့ ညာတာထောက်ထားဖို့တော့ လိုပါတယ်၊ ကျုပ်အပေါ်မှာ ညာတာတဲ့အနေနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ မပေးပါနဲ့၊ အဲဒါကိုတော့ အလေးအနက် ပြောတာပါ...”” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ မိုက်ကယ်က “သူခွဲကြိုက် လုပ်ပေးသင့်ပါတယ်၊ မူဟာရယ်၊ သူက ပေးတာကို မကြိုက်ဘူးဆိုတော့လည်း ဘာမှ မပေးနဲ့ပေါ့ ...”ဟု ဝင်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မခင်ဝင်းက ... “အရပ်စကားတွေ မပြောကြပါနဲ့ကွာ၊ ဥပဒေစကား ပြော ကြပါ။ မောင်လူမင်းဦး လိုချင်သလောက်လည်း မရဘူး၊ မလိုချင် လို့လည်း မရဘူး၊ ဥပဒေက ခွင့်ပြုတာကိုတော့ ယူသွားရမယ် မဟုတ်ဘူးလား အနီကယ် ဦးအောင်ကျော်လှရယ်

...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် လူမင်းဦးက - “ထားပါတော့လေ၊ ဥပဒေအရ
...ကျွန်တော်ရမယ့် ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကိုလည်း မူယာကိုပဲ ရေစက်ချပြီး
ပြန်လှူခဲ့ပါတယ် ဗျာ၊ မူယာက လက်မခံဘူးဆိုရင် ကိုမိုက်ကယ် လက်ခံလိုက်ပါ။
ခင်ဗျားကိုလည်း ရေစက်ချပြီး လှူခဲ့ပါတယ်။ ဟံ ...ဟံ” ဟု ခပ်ရိသဲ့သဲ့
ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုက်ကယ်သည် လူမင်းဦး၏စကားကြောင့်
နေရထိုင်ရခက်သွားပြီးလျှင် - “ကိုယ်လူ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာတုံး...”ဟု မေးလိုက်
လေ၏။ ““မြန်မာလို ပြောလိုက်တာပါ ကိုမိုက်ကယ် ...၊ အဲဒီလို
မပြောရဘူးဆိုရင်တော့ ပါဠိလိုပဲ ပြောရမှာပဲ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားလို အင်္ဂလိပ်စာမှ
မတတ်ဘဲကား ...၊ အဲဒီတော့ နားထောင် ...။ အသေဝနာစ ဗာလာနံ...၊ တဲ့
အဓိပ္ပါယ်ကတော့ အပါယ်ငရဲကို စောက်ထိုးဆင်းမယ့်ကောင်နဲ့ ဝေးဝေးနေလို
ပြောတာ ...။ နားလည်ပြီလား...” ဟု လူမင်းဦးက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်၍
ပြောလိုက်လေ၏။ မိုက်ကယ်သည် တရုန်းရှူးတိရှားရှား ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့်
လူမင်းဦးက - “စကားဆိုတာ ပါးစပ်နဲ့ပဲ ပြောရပါတယ် မိုက်ကယ်ရေ၊
လက်တွေ့လာတွေ့ မပါပါနဲ့၊ ဘုန်းကြီးလူထွက်ဆိုပြီး ကိုယ်ထိလက် ရောက်
စောကားဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ငါ့ရဲ့ ငယ်ဆရာက ပွဲကျောင်း ဆက်ဖြစ်လေတော့
ကိုရင်ဘဝကတည်းက အသတ်အပုတ်လေး လေ့ကျင့်ပေးထားဖူးတယ်။
မင်းမျက်နှာကြီး ဖက်ပြုတ်ပြီး နောက်ဖက် ကို လည်သွားမယ်၊
အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေ ... ဟု အသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
ဦးအောင်ကျော်လူက နှစ်ဦးစလုံးအား မေတ္တာရပ်ခံလိုက်လေ၏။ ထိုနေ့ညက
အားလုံးလိုလို မအိပ်ရဘဲ ရှိလေ၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၁၁ နာရီလောက်တွင်
မူယာနှင့် လူမင်းဦးတို့သည် ရုံးတော်၌ အပြီးအပိုင် ပြတ်စဲသွားလေတော့
သတည်း။

အခန်း (၉) ကျုပ်သွားမယ့်လမ်းကြောင်းပေါ်ကအညစ်အကြေးတွေ

လူမင်းဦးသည် တရားရုံးမှ ဆင်းခဲ့ပြီးနောက် ယခင်နေခဲ့သော ဗဟန်းဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသို့ ဦးတည်၍ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ သူ၏ စိတ်ဥလည်း ရဟန်းဘဝမှ လူထွက်၍ မူယာနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သော အဖြစ်အပျက်သည် အိပ်မက် မက်နေသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ သို့မဟုတ် ထမင်းလုံးတစ်စွဲအခြောက် ခံရသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ အမှန်စင်စစ် အိမ်ထောင်ပြိုကွဲသွားသည် အတွက် စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်ရမည့်အစား သူ၏ စိတ်သည် ပေါ့ပါးလွတ်လပ် ကာ ပျော်ရွှင်သကဲ့သို့ပင် ရှိနေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ဆရာတော်ရှေ့သို့ သွားရောက်ကာ ဆရာတော်အား ဦးချက်နုတော့ လိုက်လေ၏။ ဆရာတော်သည် လူမင်းဦးအား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့် ပြီးနောက် “မင်းလာတာ မော်တော်ကားလည်း မပါ၊ ပါလား”ဟု မေးတော်မူလေ၏။ “ထားခဲ့ပြီဘုရား...”ဟု လူမင်းဦးက လျှောက်ထားလိုက် ရာ ဆရာတော်က “ဘယ်မှာထားခဲ့တာလဲ၊ ကားပျက်လို့ ဝပ်ရှေ့မှာထားခဲ့တာ လား...”ဟု မေးတော်မူပြန်၏။ “ဝပ်ရှေ့မှာ ထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဘုရား၊ လင်မယားချင်း အပြီးကွဲပြီး ဆင်းလာခဲ့တာဘုရား” ဟု လူမင်းဦးက ပြန်လည်၍ လျှောက်ထားလိုက်ရာ ဆရာတော်သည် လူမင်းဦးအား ခြေဆုံးခေါင်း ဆုံးကြည့်လေ၏။ ထို့နောက်မှ “မင်းနယ်ကာ ...၊ အိမ်ထောင်ကျတာမှ ဘာမှမကြာ သေးဘူး၊ လင်မယားချင်း ကွဲ ရသတဲ့၊ အိမ်ထောင်ကျတာ မကြာသေးဘဲ အခုလို ကွဲသွားတယ်ဆိုတော့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ မင်းအနေနဲ့ လိပ်ပတ်လည်ဦးမှာ မဟုတ်သေး ဘူး...”ဟု ဆရာတော်က မိန့်တော်မူရာ လူမင်းဦးက “လိပ်ပတ်လည် မလည်တော့ မည်ဘူးဘုရား၊ လူတော့ ချာလပတ်လည်သွားပြီ...”ဟု ပြန်လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်က “နေစမ်းပါဦး...၊ မင်က ဘာဆက်လုပ်မယ်လို့ စိတ်မှာ ပြဋ္ဌာန်းထားလဲ လုပ်တော်ရဲ့...”ဟု မေးတော်မူလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူမင်းဦးက “တပည့်တော် သာသနာ့ဘောင်ကို ပြန်ဝင်မယ်...”ဟု ပြန်လည်၍ လျှောက်ထားလိုက်ရာ ဆရာတော်သည် လွန်စွာအံ့ဩ၍ သွား၏။ ထို့နောက် ဆရာတော်က “မိန်းမရှိတဲ့ ယောက်ျားအဖို့ သာသနာ့ဘောင်ကို ရောက်လာ ဖို့ဆိုတာ အတော်ခက်တာကွ၊ အကြမ်းဖျင်းပြောရရင်တော့ မိန်းမ ဟာ ယောက်ျားတွေအတွက် ရေထဲက ဝဲနဲ့အတူတူပဲကွ၊ အဲဒီ ဝဲနဲ့ပဲထားရင် လှေလည်း မထွက်နိုင်တော့ဘူး...၊ သမ္မာနဲ့လည်း မထွက်နိုင်တော့ဘူး ခုန့်စစ်တော့ တာပီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဝဲကလည်း နှစ်မျိုးရှိတယ်ကွ၊ ခုပီဝဲရှိသလို မူတီဝဲလည်း ရှိတာကိုး၊ အခုမင်းတွေတဲ့ မိန်းမက မူတီဝဲနဲ့တူတဲ့ မိန်းမဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းအနေနဲ့ ထွက်လို့ရလာတာ...”ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ “ဆရာတော် ပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ် ဘုရား...”ဟု လူမင်းဦးက ပြန်လည်လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆရာတော်က - “အဲဒီတော့လည်း ဒီကျောင်းမှာပဲ နေပါဦးပေါ့ကွာ...။ သီတင်းကျွတ်တဲ့အခါမှာ ရဟန်းခံရှင်ပြုတွေ ဒီကျောင်းမှာ ရှိတယ် ကွ၊ အဲဒီတော့မှ ရဟန်းပြန်တက်ပေါ့ကွာ၊ သင်နားတော့တာတွေ၊ ပရိက္ခရာတွေအတွက်တော့ မပူပါနဲ့”ဟု မိန့်တော်မူပြန်၏။ “တပည့်တော်တော့ ရဟန်းဘောင်တော့ ပြန်ဝင်မယ် ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာတော့ ပြန်မဝင်ချင်ဘူး၊ တပည့်တော် ဆရာသမားဆီပြန်ပြီး ဆရာသမားဆီမှာပဲ ဝတ်ချင်တယ်...”ဟု လူမင်းဦးက ပြန်လည်၍ လျှောက်ထားလိုက်ရာ ဆရာတော်က

“အိမ်... အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲကွ၊ သင်္ကန်းတို့ ပရိက္ခာတို့လည်း ငါကစွန့်လိုက်ပါမယ်ကွာ...”ဟု မိန်းတော်မူပြန် ၏။ ထိုအခါ လူမင်းဦးက “သင်္ကန်းနဲ့ ပရိက္ခာတို့ကိုလည်း တပ်ညှိတော် အလုပ်လုပ်ပြီး ချွေးနည်းစာနဲ့ ဝယ်ချင်တယ်ဘုရား”ဟု မိတ်မရဲ ပြန်၍လျှောက် ထားလိုက်ရာ ဆရာတော်က “နေစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းက ဘာအလုပ် လုပ်တတ်လို့ ဘာလုပ်မှာတုံး...”ဟု မေးပြန်လေ၏။ “ဘာမှကို မလုပ်တတ်ပါဘူး ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ ကြံရာကျပ်နီး ရှာအလုပ်ကိုပဲ လုပ်မယ်ဘုရား၊ အဲဒီက ရဲတပ်ကိုဆက်စုပြီး သင်္ကန်း ပရိက္ခာတို့ဝယ်မယ် ဘုရား...”ဟု လူမင်းဦးက လျှောက်ထားပြန် လေ၏။ ထိုအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရွှေဝံ့တိုင် ရပ်ကွက်ဘက်မှ အပတ်စဉ် ဆွမ်းအုပ်လာပို့ရသော ဆိုက်ကားသမား ဘသက်ဆိုသူ သည် အနီးအနားတွင် ရှိနေသည့်ဖြစ်ရာ “ဒီလိုလုပ်ပါလား ငါလူရာ၊ ငါရဲ့ အံ့နာဆီမှာ ဆိုက်ကား တစ်စီးအပ်ရိတယ်၊ နင်းမယ့်လူမရှိဘူး၊ အဲဒါကို မင်းယူပြီးနင်းပေါ့၊ နေတာကတော့ ငါအိမ်မှာပဲ နေပေါ့ကွာ၊ ငါအိမ်မှာပဲ ထမင်း လခပေးစားပေါ့၊ ဖြစ်အောင် ကြည့်လုပ်ပေးပါမယ်...”ဟု ပြောလိုက်ရာ လူမင်းဦးက - “ခင်းဖျားပြောတဲ့ အကြံအစည်ကတော့ အလွန်ကောင်းပါ တယ်ဗျာ၊ တစ်ခါခါတာက ကျုပ်ဆိုက်ကားမနင်းတတ်ဘူးဗျ” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ “ဆိုက်ကားနင်းတာ မခက်ပါဘူး ငါလူရာ၊ စက်ဘီးမစီး၊ တတ်ရင် သင်ရလွယ်ပါတယ်၊ နစ်ညလောက် သင်ပေးရင် တတ်ပါ တယ်။ စက်ဘီးစီးတတ်ရင်တော့ သင်ရတာ ခက်တယ်၊ ဆိုက်ကား က လဲတဲ့ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ထိန်းစရာမလိုဘူး၊ စက်ဘီးစီး တတ်တဲ့သူက အကျင့်ပါပြီး ထိန်းတဲ့အခါ အဲဒီမှာ ဆိုက်ကားမောက် တော့တာပဲ...”ဟု ဆိုက်ကားသမား ကိုဘသက်က ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူမင်းဦးသည် လွန်စွာအားတက်၍ သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် ထိုသူပြန်သောအခါ၌ လွန်ပါသွားတော့၏။ လူမင်းဦးသည် ရွှေဝံ့တိုင်အဝိုင်းကြီးမှ တာမေ့အဝိုင်းကြီး သို့ ခရီးသည်များကို သယ်ပို့နေပြီဖြစ်၏။ တစ်ခါတရံ၌လည်း ရွှေဝံ့ တိုင်အဝိုင်းကြီးမှ ရွှေတံခံဘုရားဆီသို့ ပို့ရသည့်လည်းရှိ၏။ တစ်ခါတရံ ကျောက်မြောင်း၊ မအူကုန်း စသည်သို့တိုင်အောင် ပို့ရလေ့ရှိ၏။ အစဦးဆုံး စ၍ အံ့နာကြေးရင်းပြီး ကျိုးသွားသော စမုတ်တံနှစ်ချောင်းဖုံး နှုတ်ပြီး ငွေခြောက်ကျပ်ကျန်လေ။ ထို့ကြောင့် ထမင်းလခစစ်ကျပ် နှုတ်လိုက် သောအခါ၌ လေးကျပ်စုမလေ၏။ “ဘယ်လိုလဲ လူထွက်ရဲ့၊ ဟန်ကျရဲလား...”ဟု ကိုဘသက်က မေးရာ “အသားတင်လေးကျပ်စုမတယ်ဗျာ၊ အဲဒီတော့ တစ်လဆို ရင် (၁၂၀) ရပြီပေါ့။ သင်္ကန်းပရိက္ခာတို့ ပြည့်စုံပြီ၊ နောက်တစ်လ ထပ်ပြီးလုပ်လိုက်ရင် ဆရာတော်ကို လူဖို့တန်းဖို့ရပါပြီ...”ဟု လူမင်းဦးက ပြီး၍သော မျက်နှာဖြင့် ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ လူမင်းဦးသည် ဆိုက်ကားကို နေ့အခါ၌သာ မဟုတ်၊ ညဘက်တွင်ပါ နင်းလေတော့၏။ တစ်နေ့တွင် တာမေ့ အဝိုင်းကြီးသို့အရောက် မိန်းမတစ်ယောက်က ခြောက်ထပ်ကြီး ဘုရားသို့ သွားလိုကြောင်း ပြောကာ ငှားရမ်း၍ စီးလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ဆိုက်ကားပေါ်တက်မည့်လုပ်ပြီးနောက် လူမင်းဦး၏ မျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီး “ဟယ် ...ဦးဇင်း ယောင်လို့ ...ယောင်လို့၊ လူမင်းဦး မဟုတ်လား...”ဟု မေးလိုက်ရာ လူမင်းဦးက “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်လူမင်းဦးပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် ထိုမိန်းမက “မင်းငါ့ကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ငါမခင်ဝင်းလေ၊ ပုသိမ်ကို မူယာတုန့်အတူ ဘုရားဖူးလိုက်ခဲ့တာ...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် လူမင်းဦးက “ဪ... မှတ်မိပြီ။ မှတ်မိပြီ၊ မူယာတုန့်အတူ ရတနာ ပွဲစားလုပ်တဲ့ မခင်ဝင်းလား၊ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်...”ဟု ပြောလိုက်စဉ်၌ပင် မခင်ဝင်းသည် ဆိုက်ကားပေါ်၌ ထိုင်ပြီးသား ဖြစ်နေ၏။ လူမင်းဦးကလည်း ဆိုက်ကားကို

စတင်နိုင်နေပြီဖြစ်။ “အခုလို မြင်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်...” ဟု မခင်ဝင်းက ပြောလိုက်ရာ လူမင်းဦးက “ဘာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်တာလဲ...” ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။ “ဪ... ဒါက ဒီလိုပါ။ ချမ်းချမ်းသာသာ နေလာတဲ့ လူတစ်ယောက် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နေရတာ တွေ့ရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာကို ပြောတာပါ...” ဟု မခင်ဝင်းက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ “ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ပင်ပန်းတာတော့ မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ မဆင်းရဲပါဘူး၊ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ နောက်ဆုံးရင် ပိုပြီးတော့တောင် ချမ်းသာဦးမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်အခု ဆိုက်ကားနင်းနေတာက ရဟန်းဘောင်ပြန်တက်ဖို့ သက်နိုးပရကွာ ရာဖုံး စုနေတာဗျာ၊ ပိုက်ဆံပြည့်တာနဲ့ ရဟန်းဘောင်ပြန်ဝင်မယ်၊ အဲဒီကျွန်ုပ် ပိုပြီးတော့တောင် ချမ်းသာဦးမယ်...” ဟု ပြောလိုက် ရာ မခင်ဝင်းက “ဪ... ဒီလိုလား၊ အဲဒီအတွက်တော့ ဆိုက်ကားမနင်း ပါနဲ့၊ တို့ လူပါမယ်၊ မူယာကိုလည်း လူခိုင်းရာမှာပေါ့။ သူ့မှာလည်း အဓိကတာဝန်ရှိတာပေါ့...” ဟု ပြောပြသလ ပြန်၍ ပြောလိုက် လေ၏။ “နေပါစေဗျာ၊ ခင်ဗျားလဲ မလုပ်ပါနဲ့၊ မူယာကိုလည်း မလူခိုင်းပါနဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်အားနဲ့ရတဲ့ငွေကိုပဲ ကျုပ်အလိုရှိပါတယ်...” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရား မှုခင်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ မခင်ဝင်းက ရောက်ပြီဟုဆိုသဖြင့် လူမင်းဦးလည်း ဆိုက်ကားကို ရပ်ပေးလိုက်လေ၏။ မခင်ဝင်းသည် ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ “ပြန်မအမ်းပါနဲ့” ဟု ပြောကာ လှည့်၍ ထွက်သွားလေ၏။ လူမင်းဦး က ဆယ်တန်ကို လှမ်းယူ၍ ငွေခုနစ်ကျပ်ကို ထုတ်ကာ ပြန်၍ အမ်းလေသော်လည်း မခင်ဝင်းက “နေပါစေ ... မအမ်းပါနဲ့...” ဟု ပြန်၍ ပြောကာ မခင်ဝင်းသည် မှုခင်ဆီသို့ ဆက်၍ လျှောက်သွားလေ၏။ ထိုနောက် လူမင်းဦးက “ဒီမှာ မခင်ဝင်း...” ဟုဆိုကာ ငွေခုကျပ်ကို လမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချ၍ ဆိုက်ကားကို နင်းကာ လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်ဖက်မူလာသော လင့်ရီဗာကားတစ်စီးသည် လူမင်းဦး၏ ဆိုက်ကားကို ဂျှိုင်းကနဲဝင်၍ တိုက်ချလိုက်လေတော့ ၏။ လူမင်းဦးသည် ဆိုက်ကားပေါ်မှ လွင့်စင်၍ လမ်းဘေးတွင် ခွေခွေကလေးကျကာ သတ်လစ် မေ့မျောသွား၏။ လင့်ရီဗာကားသမားမှာ မောင်းနှင်ပြေးသွားပြီးဖြစ်၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်လိုက်ရသော မခင်ဝင်းသည် ကားနံပါတ်ကို ရေးမှတ်ထားလိုက် လေ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုမြင်သော အနီးအပါးမှ လူများလည်း ပြေးလာကြပြီးဖြစ် ၏။ တာဝန်သိတတ်သော လူတစ်ဦးက ယာဉ်ထိန်းရက် တယ်လီဖုန်းဆက်၍ အကြောင်းကြားလိုက်လေ၏။ အနီးအနားရှိ တရုတ်ကတ် မှန်လုပ်သော အိမ်တစ်အိမ်မှ လူငယ်တစ်ဦးသည် သူ၏ မော်တော်ကားကို မောင်းထုတ်လာပြီး လူမင်းဦးအား ကားပေါ်တင်ကာ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ် လူနာဌာနသို့ သွားရောက်၍ ပို့လေတော့၏။ များမကြာမီ၌ ယာဉ်ထိန်းရဲအရာရှိနှင့် ရဲများရောက်လာကြ ပြီးလျှင် မေးမြန်းစစ်မေးရာ မခင်ဝင်းက ကားအမျိုးအစားနှင့် ကားနံပါတ်ကို သွားရောက်၍ ပြောပြလေ၏။ ကျန်လူများကလည်း မခင်ဝင်းပြောပြသည်မှာ အမှန်အတိုင်းဖြစ်ကြောင်း ပိုင်းဝန်းပြော ဆိုကြလေ၏။ ညနေပိုင်းသို့ရောက်လျှင် မူယာနှင့် မခင်ဝင်းတို့ တွေ့ဆုံကြ၏။ မူယာက မခင်ဝင်းအား “အစ်မ မခင်ဝင်း၊ ကိုမိုက်ကယ်တစ်ယောက် အဖမ်းခံရတာ သိပြီးပြီလား...” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ မခင်ဝင်းက “ဟင့်အင်း မသိဘူး၊ ဘာအမှုနဲ့ အဖမ်းခံရတာလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ မူယာက “ခြောက်ထပ်ကြီး ဘုရားနားမှာ ဆိုက်ကားသမားကို ကားနဲ့ဝင်တိုက်လို့ တဲ့၊ အခု ဗဟန်းဂိတ်မှာ အဖမ်းခံထားရတယ်၊ အဲဒါ သွားတွေရမယ်၊ အစ်မခင်ဝင်း အဖော်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မခင်ဝင်းက - “ဟော့တော့ ...၊ အဲဒီလင့်ရီဗာကားနံပါတ်ကို

ပြောလိုက်တာ ငါပြောလိုက်တာတဲ့။ အတိုက်ခံရတဲ့ ဆိုက်ကားသမားဆိုတာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ လူမင်းဦး ... သူဆိုက်ကားကို ငါငှားပြီး စီးလာခဲ့တာ။ သူ့ခမျာ ရဟန်းဘောင် ပြန်တက်မလို့တို။ သက်နှီး ပရိက္ခရာဖုံးရအောင် ဆိုက်ကားနှင်းပြီး စုနေတာတဲ့။ သူ့ခမျာ သနားစရာကွယ် ပြီးတော့ မှိုက်ကယ်ဟာ အတော် ညံ့တဲ့ကောင် ပဲ။ ကိုယ့်ကြောင့် တိုက်မိတာ လူညံတောင်မကြည့်ဘူး။ မောင်းထွက် ပြေးသွားတယ်” ဟု မခင်ဝင်းက ပြောလိုက်လျှင် မူယာသည် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်၍သွား၏။ “ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ ဆိုက်ကားတွေ အများကြီးပဲ။ မောတောကားတွေ အများကြီးပဲ။ အဲဒီအထဲက ရွေးပြီး သူတို့နှစ်ယောက်သွားပြီးတိုက်မိကြတော့ အံ့ဩစရာပဲ...” ဟု ပြောကာ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေတော့၏။ မူယာနှင့် မခင်ဝင်းသည် ဗဟန်းဂိတ်သို့ လိုက်၍သွား၏။ မှိုက်ကယ်နှင့်တွေ့လျှင် အကျိုးအကြောင်းပြောပြရာ မှိုက်ကယ်သည် အံ့ဩလွန်း၍ ကြက်သေ့ သေနေ၏။ ထို့နောက်မှ “မူယာ အိုင်ကလမ်းမှန်တယ်...” ဟု ပြောလိုက်ရာ မခင်ဝင်းသည် အသွားတဆတ်ဆတ်တုန်၍ သွားပြီးလျှင် “ဘာလမ်းမှန်တာလဲ။ အဲဒီ ဆိုက်ကားကို ငါစီးလာတာ။ မင်း အရမ်းမောင်းပြီး ဝင်တိုက်တာ။ သက်သေရှိ တယ်။ ငါတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ သက်သေ ငါးယောက်လောက် ရှိတယ်။ ဒီအမှုကို ငွေသုံးပြီး လွတ်ဖို့တော့ မကြိုးစားပါနဲ့။ ဒို့မခံ ဘူး။ ဒီမှာ ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး ဒီအမှုကို မလိုက်ပါနဲ့။ ညည်းနဲ့ကျုပ် တစ်သက်လုံး သေခန်းပြတ်သွားမယ်” ဟု မခင်ဝင်းက ပြောလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ မူယာက “အမှန်တရားပဲပြောပြော။ ငွေနှံပဲလိုက်လိုက် မလိုက်လိုက် အစမ မခင်ဝင်းရယ်။ ကိုလူမင်းဦးက ခံရပြီ။ မှိုက်ကယ်ထောင်ကျ လို့ရော သူက သက်သာသွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အဲဒီတော့ မကျအောင် လုပ်ရမှာပေါ့။ စဉ်းစားကြည့် ပါဦး။ တကယ်လို့ ကိုလူမင်းဦး ခုသေသွားတယ်ဆိုပါတော့။ မှိုက်ကယ် ထောင်ကျရင် ပြန်ပြီး ရှင်လာမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အဲဒါကြောင့် မူယာကတော့ မှိုက်ကယ်လွတ် အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မခင်ဝင်းက “ဒီလို့ဆိုလည်းပြီးရော။ ညည်းနဲ့ငါ သေခန်းပြတ်ပဲ။ ဒီလို ဆိုလည်း လူမင်းဦးဘက်က ငါလိုက်မယ်...” ဟုဆိုကာ မခင်ဝင်း သည် လမ်းခွဲ၍ ထွက်လာလေတော့၏။ လူမင်းဦးသည် ဆေးရုံတွင် နှစ်ရက်တိုင်တိုင် သတိလစ် နေ၏။ သတိရသောအခါ၌ ဆိုက်ကားသမား ဘသက်ကို တွေ့ရလေ။ ဘသက်က လူမင်းဦးအား ““ကိုယ်လူကို တိုက်တဲ့မော်တော်ကားဟာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်လူရဲ့ အသိ မှိုက်ကယ်တိုက်တာ။ ဆိုက်ကားအစား ဆိုက်ကားအသစ်တစ်စီး အံ့နာကို ဝယ်ပေးမယ်။ ပျက်တဲ့ဆိုက်ကား ကို ကိုရင်ကို ပေးဖို့ဆိုပြီးဆိုင်မှာ ပြင်ခိုင်းထားတယ်။ ကိုရင် ဆိုက်ကားတစ်စီး အပိုင်ရပြီ။ အံ့နာကြေး မပေးရတော့ ရသမျှငွေ ကိုယ့်အတွက်ချည်းပဲပေါ့...” ဟု ပြောလိုက်ရာ လူမင်းဦးက “ဒီမှာ ကိုဘသက် ဘာကြောင့်လဲလို့ မမေးနဲ့။ အဲဒီ ဆိုက်ကား ကျုပ်မယူဘူး။ ခင်ဗျားယူလိုက်။ ဆေးရုံက ဆင်းရင် ခင်ဗျားဆိုက်ကား ကျုပ်ယူနင်းမယ်။ အံ့နာကြေးလည်း ခါတိုင်းလို့ ကျုပ်ပေးမယ် ...” ဟု လူမင်းဦးက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုဘသက်က “ကိုယ်လူ သတိလစ်နေတုန်းမှာ ကိုယ့်လူရဲ့ မိတ်ဆွေ မှိုက်ကယ်နဲ့ မူယာဆိုတာ လာကြည့်တယ်။ ဆရာဝန်နဲ့လည်း စကားတွေ ပြောကြတယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုပြောကြတာဆိုတော့ ဘာပြောမှန်း ကျုပ်မသိဘူး။ ရယ်မောပြီး ပြောနေကြတဲ့ ပုံထောက် ရင်ကောင်းတဲ့စကားပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်လူသတိရလာ ရင်လူအပ်တာတွေ ဝယ်ဖို့ဆိုပြီး မူယာက ကျုပ်ကို ငွေငါးရာပေး သွားတယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူမင်းဦးက... “ဘာကြောင့်လဲလို့ ကျုပ်ကို မမေးပါနဲ့။ မူယာရဲ့ လိပ်စာ ကို ကျုပ်ပေးမယ်။ အဲဒီငွေငါးရာ သွားပြီးပြန်ပေးလိုက်ပါ။ ကျုပ်ရဲ့ ဆိုက်ကား

ရှေ့ဖင်ထိုင်ခုံအောက်ထဲမှာ စီးကရပ်ဖူးနဲ့ ထည့်ထား တဲ့ ငွေ ရှစ်ဆယ်ငါးကျပ်နဲ့ သုံးမတ်ရှိတယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံကို တွေ့ သလား...” “ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုတသက်က “ဆိုက်ကားတစ်လုံး ကြွေမသွားတာ ကိုယ်လူရဲ့ ပိုက်ဆံဖူး ကို မတွေ့ဘူး၊ အဲဒီဆိုက်ကားကိုလည်း ရက် သက်သေခံဆိုပြီး သိမ်းသွားလို့ မိုက်ကယ်တို့ပဲ ပြန်ပြီးထုတ်ပေးထားတာ ...” ဟု ပြောလေ၏။ ။ ဘာကြောင့်လဲလို့ မမေးပါနဲ့၊ အဲဒီမိုက်ကယ်ဆိုတာရော၊ မူယာဆိုတာရောနဲ့ ကျုပ်မပတ်သက်ချင်ဘူး၊ သူတို့က ကျုပ်သွား မယ့် လမ်းကြောင်းရဲ့ အညစ်အကြေးတွေဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်မှာတော့ အတိုင်းသာ အဲဒီငွေငါးရာကို ပြန်ပေးလိုက်တာပါ၊ ကျုပ်နောက်ကောင်း တာနဲ့ ဆေးရုံကဆင်းပြီး ဆိုက်ကားပြန်နင်းမယ်...” ဟု လူမင်းဦး က မချီတင်က လေသဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၀) လူမင်းဦး ဒုတိယအကြိမ်ရောက်လာခြင်း

လူမင်းဦးသည် ဆေးရုံမှ ဆင်းလာပြီဖြစ်၏။ သင်္ကန်းပရိက္ခ ရာဝယ်ရန်အတွက် စုဆောင်းထားသော ဆိုက်ကားခလေးမှာလည်း မော်တော်ကားအတိုက်ခံရသဖြင့် ပျောက်ဆုံးသွားပြီဖြစ်၏။ သူ၏ နံရိုးများမှာလည်း နာကျင်နေပြီဖြစ်၏။ သူ၏ ခြေထောက်တစ်ဖက် မှာလည်း ကောင်းစွာမထောက်နိုင်တော့ပေ။ အထူးသဖြင့် သူသည်

ညရော ဆိုက်ကားနင်းခဲ့ရသောကြောင့် နှလုံးရောဂါရနေပြီဖြစ်၏။ ကောင်းစွာ အမောမခံနိုင်တော့ပေ။ ထိုသို့ နှလုံးရောဂါရနေကြောင်း ကို သူကိုယ်တိုင် မသိရာပေ။ ဆိုက်ကားအံ့နာမှာ မူယာတိုဝယ်ပေး သော ဆိုက်ကားအသစ်ကို ရနေသဖြင့် ကျေနပ်နေပြီဖြစ်၏။ ကိုတံသက်မှာလည်း ဆိုက်ကားအစုတ်ကို ပြင်လိုက်ရာ အကောင်း ပကတိဖြစ်သွားသဖြင့် ဆိုက်ကားတစ်စီး အပိုင်ရသွား၏။ ထို့ကြောင့် ကိုဘသက်၏ ဆိုက်ကားကို လူမင်းဦးက အံ့နာကြွေးပေး၍ ယူရ လေ၏။ ကောင်းစွာ ကျွန်းမာခြင်းမရှိသေးပဲ ဆိုက်ကားကို ပြန်၍ နင်းရရာလေ၏။ လူမင်းဦးသည် ရွှေဝံတိုင် အပိုင်းကြီးအနီး “ဗလ စ ဟု ရေး ထားသော အဆောက်အဦး၏ရှေ့တွင် ဆိုက် ကားကို ထိုးထားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီးလျှင် “ဗဟန်းကြားတောရကဘုန်းကြီး ကျောင်းကို သွားချင် တယ်၊ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ...” ဟု မေးလေ၏။

“တစ်ကျပ်ခွဲပဲ ယူပါတယ်ဗျာ ...” ဟု လူမင်းဦးက ပြန်ပြောလိုက်လျှင် ထိုမိန်းမကြီးက မလှမ်းမကမ်းတွင် အရိပ်ခိုနေ သော မိန်းကလေးတစ်ဦးဘက်လှည့်ကာ - “မူယာရေ ...ဆိုက်ကားရပြီဟေ့ ...”ဟု ပြောလိုက် လျှင် ထိုမိန်းကလေးသည် ဆိုက်ကားအနီးသို့ အပြေးကလေးလာပြီး စေ့ကန့် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ လူမင်းဦးသည် သူ၏ မျက်နှာကို ငုံ့၍ကြည့်ပြီးနောက် မူယာဖြစ်မှန်းသိလျှင် “ဒါဘာလုပ်တာလဲ ...” ဟု မေးလေ၏။

“ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုသွားဖို့ ဆိုက်ကားငှားစီးတာလေ၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ...”ဟု မူယာက ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထို့နောက် မူယာက “ကားရှိတဲ့လူ ဆိုက်ကားမစီးရဘူးလို့ ဥပဒေမဲ့ မရှိတာပဲ။ ပြီးတော့ ဆိုက်ကားဆရာတောင်းတဲ့ ဈေးကို မဆစ်ဘဲ စီးတာပဲ။ ခရီးသည်ကို ရန်မလုပ်ပါနဲ့ ...”ဟု မချိုမချင်မျက်နှာဖြင့် ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူမင်းဦး “တခြားခရီးသည်တွေကိုတော့ ရန်မလုပ်ပါဘူး၊ ဒီခရီးသည် ကို ရန်လုပ်မှာပဲ၊ လိုအပ်ရင် နှစ်ယောက်စလုံးသေအောင် မော်တော်ကားအောက်ကို ဝင်သင့်ရင် ဝင်ပစ်လိုက်ရမယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် “မူယာက ကိုလူမင်းဦးနဲ့အတူတူ သေရမယ်ဆိုရင် ပျော်နေ မှာပါ။ အဲဒီတော့ လုပ်လိုက်လေ ... ကြာသလားလို့၊ ဟိ...ဟိ” ဟု ပြတ်တလေသဖြင့် ပြောလေ၏။ “ကဲပါ ..မူယာရယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြတ်ပြတ်စဲစဲ ဖြစ်ပြီးပြီပဲ၊ ကိုယ်လမ်းကိုယ်လျှောက်ပါ။ မင်းနဲ့ ကို မိုက်ကွယ်နဲ့ လျှောက်ရမယ့်လမ်းလည်း အနောက်အယုတ်မရှိ ဖြောင့်ဖြူးနေ ပြီပဲ၊ ကိုယ်လျှောက်မယ့်လမ်းကလည်း နှစ်လလောက် | ဆိုက်ကားနင်း ပြီးရင် ပရိက္ခရာဝယ်ဖို့၊ ဆရာတော်ကို လှူဖို့ ငွေကြေးပြည့်စုံသွားပြီ၊ အနောက်အယုတ်မရှိ ဖြောင့်ဖြူးနေပါတယ်၊ | သံသရာတစ်ဖက် ကမ်းအထိ ဖြောင့်ဖြူးနေပါတယ်၊ ဘာပူလို့ အနောက်အယုတ် ပေးမလဲကွယ် ...”ဟု လူမင်းဦးက ပြောလိုက်လျှင် မူယာက “အနောက်အယုတ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ချစ်စိတ်တွေ မုန်းလို့မရွလို့၊ ချစ်လို့၊ မုန်းလို့မရွလို့၊ ဒါမှမဟုတ် အခုလို စကားပြော ချင်လို့ပါ၊ မူယာကို မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်းကြီးလို့ မထင်လိုက်ပါ ခဲ့၊

ကိုလူမင်းဦးရယ်၊ မူယာဟာ မိုက်ကယ်နဲ့လက်ထပ်ပြီး ဘဝခရီး ကို
လျှောက်သွားမှာပါ။ သင့်တော်တဲ့ ဘဝခရီးဖော်ကို ရွေးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မူယာရဲ့
နလုံးသားကတော့ ကိုလူမင်းဦးရဲ့ ဆိုက်ကား ခြေနင်းအောက်မှာ ရှိနေပါတယ်။
နင်းချင်သလိုနင်းပြီး ချေချင်သလို ချေပစ်ခဲ့ပါ။ မူယာရဲ့ နလုံးသားဟာ
ကြေပြုန်းပြီးသားပါ မောင်ရယ်” ဟု ဆိုကာ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရွည်များသည်
တသွင်သွင်စီးကျ လာလေ၏။ လူမင်းဦးသည် ဆိုက်ကားလက်ကိုင်ကိုကိုင်၍
ကုန်းကုန်း ကြီး ငူငူကြီးဖြစ်၍ နေလေ၏။ “မောင်ကလေး မူယာပြောတာကို
ယုံမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်ကို မုန်းလို့လည်း မရသေးဘူး၊ မေ့ပစ်လို့လည်း
မရသေးဘူး၊ ချစ်လွန်းလို့ အဝတ်ကို အတင်းချွတ်ခိုင်းပြီး ယူခဲ့တာမို့လား၊
ဘယ်လောက်ပဲ ပြောပြောပါလေ၊ မောင်ရဲ့ ခံစိတ်ထဲမှာတော့ “တောင်ကြီးမို့မို့၊
ရွတ်ဆိုပြလည်း၊ မိန်းမသစ္စာ၊ မသားသတ်ည်း” လို့ ထင်နေမှာပါ။ မောင် အနေနဲ့
ယုံတာမယုံတာအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး မူယာ ဘယ်လောက်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ
ပြောချင် လွန်းလို့ လာခဲ့တာပါ ...” ဟု မူယာက ပြောလေ၏။ “ဒီလို
စဉ်းစားအောင်လား၊ မူယာရယ်၊ မူယာက ကျပ်ကိုချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့မိုက်ကယ်နဲ့
ခရီးဆက်မှ သင့်တော်မှာဖြစ် လို့ လက်တွဲခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုပဲပေါ့။
ကျပ်ကလည်း မူယာကို ချစ်တယ်ပဲထားတော့။ ဒါပေမဲ့ ကျပ်ဘဝကို ရဟန်းအဖြစ်
နဲ့ ဇာတ်သိမ်းတာဟာ သင့်တော်တယ်လို့ ယူဆပြီး ကိုယ့်လမ်း ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာပဲ၊
အဲဒီတော့ ကိုယ့်လမ်းကို လျှောက်တာဟာ သဘာဝအကျဆုံးပါပဲ ...” ဟု
ပြောလိုက်လျှင် - ““ဒီလိုလုပ်ပါမောင်ရယ်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်ပါမယ်။
ရဟန်းဝတ်မယ်ဆိုရင်လည်း သင်္ကန်းပရိက္ခရာလေးတော့ ဘဝ ဘဝမှာ
အထုပ်ရစ်လေးပါအောင် မူယာကို လှူဒါန်းခွင့်ပေး ပါ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင်
လူမင်းဦးက “အဲဒါတော့ တောင်းပန်ပါရစေ၊ မလွှတ်လျှောက်တာကိုလည်း
ခံစားမကောင်းဖြစ်ပါနဲ့၊ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ လုပ်တဲ့ကိစ္စမို့လို့ပါ။ အဲဒီ
အဓိဋ္ဌာန်မပျက်ချင်လို့ပါ” ဟုပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ “ဒါဆိုရင်လည်း
ဆိုက်ကားပိုင်မရှိလို့ အငှားနင်းနေရတယ် ဆိုတော့ ဆိုက်ကားအသစ်တစ်စီး
ဝယ်ပေးပါရစေ ...” ဟု မူယာ ပြန်ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် လူမင်းဦးက ... ။
“ဟင်အင်း ... အဲဒါလည်း အဓိဋ္ဌာန်ထဲပါတယ်၊ မယုံ ပါရစေနဲ့၊ အဓိဋ္ဌာန်
ပျက်သွားမှာစိုးလို့ပါ ...” ဟု လူမင်းဦးက ပြောလိုက်လေ၏။ “ကားနဲ့
အတိုက်ခံရတဲ့နားက စုထားတဲ့ငွေလေး ရှစ်ဆယ် ကျော် ပျောက်သွားတယ်လို့
ကြားရတယ်၊ အဲဒါလေးတော့ လျော် ပေးပါရစေ ...” ဟု မူယာက ပြောလိုက်ရာ
လူမင်းဦးက “မူယာက ဗမာလို့ပြောတာကို နားမလည်ပဲကဲ့...။ အဲဒီတော့
အင်္ဂလိပ်လို ပြောရမှာပေါ့။ နွီး (No) ...” ဟုပြော လိုက်လေ၏။ မူယာသည်
ရှက်ကြီးတင်ငိုလေ၏။ ထိုအချိန်မှာ ပင် လူဆိုးလူမိုက်ဟု ထင်ရသော
ညှင်းသိုးသိုးနိုင်လှသည့် လူသုံးယောက်သည် အနီးသို့ရောက်လာပြီး - “ဟေ့ကောင်
... ဆိုက်ကားသမား၊ ခရီးသည်မိန်းကလေး ကို ငိုအောင်
မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ...” ဟု မေးသူက မေး၏။ “ ဒီကောင် ဘာလုပ်လဲ
ညီမလေး ပြောစမ်း” ဟု မူယာကို မေးသူကမေး၏။ မူယာသည်
မေးသည်ကိုမဖြေဘဲ ငိုမြင့်နေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ထိုလူသုံးယောက်တို့သည်
လူမင်းဦးအား ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ် ရိုက်နှက်ကြလေတော့၏။ ထို့နောက် ထွက်သွား
ကြလေတော့၏။ လူမင်းဦး၏ နာခေါင်းများ၊ ပါးစပ်များမှ သွေးများ
ထွက်ကျနေ၏။ လမ်းပေါ်တွင် မှောက်ချဲကြီးဖြစ်နေ၏။ လူမင်းဦးသည်
မိမိအဖြစ်ကို မိမိဝမ်းနည်းသွား၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ယောင်ကိုင်သွား၏။
သူသည် ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် ဝမ်းလျှားမှောက် အနေအထားနေ၍ မူယာဘက်သို့
လက်အုပ်ချကာ “ရှီကြီးခိုးပါရဲ့ မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ကျုပ်ကို A

ဒုက္ခပေးပါနဲ့...”ဟု ရွှေရွတ်လိုက်လေ၏။ မူယာသည် လူမင်းဦး အား
မေတ္တာထား၏။ လူမင်းဦးသည် မူယာလက်မှ ရုန်းထွက်ကာ ဆိုက်ကားပေါ်တက်၍
ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့် ဆိုက်ကားကို နှင်း၍ ထွက်သွား၏။ မူယာသည် နောက်မှ လှမ်း၍
ခေါ်သည်။ လူမင်းဦးသည် လှည့်၍ပင် မကြည့်ပေ။ လမ်းကွေ့တစ်ခုထဲသို့
ချိုးဝင်သွား၏။ မူယာသည် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ
“စရိုက်ချင်းမတူလို့ ပေါင်းလို့မရပေမဲ့ အချစ်ဆုံးပါပဲ မောင်ရယ်”ဟု ပြောကာ
ရိုက်ကြိုးတင်၍ ငိုကြွေးနေလေတော့၏။ လူမင်းဦးသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင်
ကိုဘသက် မိန်းမက “ဟဲ့ ... လူမင်းဦး၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မျက်နှာမှာလည်း
သွေးတွေနဲ့၊ ဖုလုံယောင်လို့ပါလား၊ ကားတိုက်ခံရပြန်ပြီလား...”ဟု မေးလေ၏။
“ကားထက်ဆုံးတဲ့ ပစ္စည်းတိုက်တာဒေါ့”ဟု ဆိုကာ မျက်နှာ သစ်လေ၏။ လက်တွင်
သွေးများကပ်၍ ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပေါက်နေသည့် နေရာများကို
ကိုဘသက်၏ မိန်းမက နှင်းမုန့် များ သိပ်ပေးလေ၏။
ခေါင်းပေါက်သွားသောနေရာမှ ဆံပင်ကို အနာမထိစေရန်အတွက် ကတ်ကြေးဖြင့်
ညှပ်ပေးလေ၏။ ကိုဘသက် ၏ မိန်းမသည် ဤသို့လျှင် ကြင်နာစွာပြုစုပေးရင်း
“ဒီတစ်ခါ ဒီကောင်မလားရင် ငါ့ကိုပြစ်မေး၊ ပါးရှစ်စပိကွ သွားအောင် ရိုက်လွှတ်မယ်၊
သွားကြားထဲက သွားချေးဟာ ယိုးဒယား က ကထွက်သွားမယ်၊ မိဘွားတဲ့
...တစ်ဘွားထဲရှိတယ်၊ ခုနောင်တု ဆိပ်ကြီးဘက်က သူကြီးသမီး၊ ခြောက်တန်းအထိ
(အေဘီအမ်မ) အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတက်ခဲ့တာ၊ သူများထက် သတ္တိရှိလို့ ဆိုက်ကား
သမားကို ယူတာ၊ ငါ့လက်ဝါးဟာ အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်က လသုံးပါး
မရွေးဘူး၊ ပြစ်မေးပါ လူမင်းဦးရယ်၊ ငါ့ရိုက်ဖြစ်အောင် ရိုက်ပြီမယ်...”ဟု
ပြောစဉ်ညှပ် ကိုဘသက်ပြန် ရောက်လာပြီး “ဘာတွေများ ဓားကြမ်း
ကြမ်းနေတာလဲ မိန်းမရဲ့၊ အကြောင်းရှိရင် မင်းရှေ့က ဖယ်လိုက်စမ်းပါ...”ဟု
ပြောလိုက် ရှာ ၎င်း၏ မိန်းမက “ကျုပ်က ရှေ့ကဖယ်လိုက်ရင် ရှင်က
ရှေ့ကထွက်ပြီး ဖိုက်မယ်ပေါ့...ဟုတ်လား...”ဟု ပြန်၍မေးလေ၏။ ထိုအခါ
ကိုဘသက်က “ဘယ်ကလာဖိုက်ရမှာလဲ၊ မင်းကို ရှေ့က ဖယ်ခိုင်းရတာ က
ငါ့အတွက် ပြေးပေါက်ပိတ်မိမှာစိုးလို့ပါ...”ဟု ပြောလိုက် ရာ လူမင်းဦးသည်
နာကျင်နေသည့်ကြားမှ ပြုံးရလေတော့၏။ ထိုသို့ပြုံးပြီးနောက် “ကိုဘသက် ...
ခင်ဗျားမိန်းမက ခုနောင်တု ဆိပ်ကြီး ဘက်က သူကြီးသမီးဆိုပါလား၊
ဘယ်ခေလို့တုံး...”ဟု ပြောလိုက် ရှာ ကိုဘသက်က “သူ့အဖေက ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက
အကြီးကြီး ဒါကြောင့် သူ့ကို လူကြီး ... လူကြီးလို့ခေါ်ရင်း
နောက်ပိုင်းသူကြီးဖြစ်သွားတာ၊ တ ကယ်က သူကြီးမဟုတ်ပါဘူး...”ဟု ပြောလျှင်
၎င်း၏မိန်းမက “ရှင်ဟာလေ ဝုဏ်ရှိအောင် မနေတတ်၊ မပြောတတ်ဘူး၊
သူကြီးသမီးဆိုရင် ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပြီးတာပဲ၊ ဤနိမ အဖေနာမည်က
သူကြီးပဲ ဥစ္စာ”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူမင်းဦးက ““ခင်ဗျားမိန်းမက
ပြောသေးတယ်ဗျ။ (အေဘီအမ်မ) ကျောင်းမှာ ခြောက်တန်းအထိ နေဖူးတယ်ဆို
...”ဟု ပြောလိုက် လျှင် “ဒီလိုဗျ..၊ သူတို့ ရွာနားမှာ ခုနစ်တန်းထိသင်တဲ့ ကျောင်း
ကလေးတစ်ကျောင်းရှိတယ်၊ အဲဒီကျောင်းက အလွတ်ပညာသင်
ကျောင်းလို့ဟာလေ၊ ကျောင်းဆရာကြီးနာမည်က ဦးအောင်ဗမ္မတဲ့။
အဲဒီအောင်ဗမ္မဆိုတဲ့ နာမည်ကို အတိုကောက် (အေဘီအမ်မ)လို့ ခေါ်တာ၊ တကယ့်
(အေဘီအမ်မ)ကျောင်းကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ နေ့ကျောင်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊
ညကျောင်းဗျ။ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ကို တစ်လကို ရေနံဆီဖိုး ငါးပံပေးရတဲ့
ကျောင်းပါ ဗျာ...”ဟု ကိုဘသက်ပြောလျှင် လူမင်းဦးသည် ရယ်ရလေ၏။
ထို့နောက် လူမင်းဦးက “ခင်ဗျားတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ ပျော်ဖို့
သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ပိုက်ဆံလည်းမရှိဘူး၊ အသိုင်းအဝိုင်းလည်း မရှိ ဘူး၊

ယောက်ျားက ဆိုက်ကားနင်း၊ မိန်းမက ပဲပြတ်ရောင်း၊ တစ်
ယောက်နှစ်ယောက်တွေလည်း နောက်ပြောနေတာ ...”ဟု ပြောလေ၏။
ထိုအခါ ကိုဘသက်က “ဒီလို ကိုယ့်လူရဲ့ ...၊ ဒီမိန်းမကို ငါယူခဲ့တာက မဟောသစာ
အမရာရှာသလို အပင်ပမ်းခရာပြီး စမ်းသပ်ပြီးမှ ယူခဲ့တာ၊ မင်းက ဒီလိုယူခဲ့တဲ့
အိမ်ထောင်မျိုးမဟုတ်ဘူးလေ၊ ရုပ်ကသိပ်ပြီး ချောတော့ မိန်းမက
ငမ်းငမ်းတက်ကြိုက်ပြီး မင်း ကို အပိုင်ကြတာလေ၊ တကယ်ပေါင်းကြည့်တော့
သူထင်သလို မဟုတ်ဘဲ စိတ်တိုင်းမကျတာတွေတော့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ အ
ဆင်မပြေဘူးပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မင်းသွားရ မယ်
လမ်းကြောင်းကတော့ ကောင်းတဲ့လမ်းကြောင်းပါပဲ၊ ဖြစ်အောင် လုပ်စမ်းပါ...”ဟု
လေးလေးနက်နက် တိုက်တွန်းလေ တော့သတည်း။

အခန်း (၁၁) ချမ်းသာပေးပါ မယ်မင်းကြီး

လူမင်းဦးသည် ဒဏ်ရာသက်သာလာသည့်နှင့်တပြိုင်နက် ဆိုက်ကားပြန်၍ နှင်းနိုင်နေပြီဖြစ်၏။ လက်ထဲတွင် ငွေအနည်းငယ် စုမိသည့်အခါ၌ ဦးစံထွန်းသကန်းတိုက်တွင် သင်္ကန်းတစ်ခု ဝယ်ယူ လေ၏။ ထိုသင်္ကန်းလေးကို ခေါင်းရင်းတွင် ကြိုးဖြင့် အကျအန ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။

၎င်းဝယ်ယူပြီးသောသင်္ကန်းမှာ အောက်ပိုင်းတွင် ဝတ်ဆင် ရန် သင်းပိုင်နှင့်အပေါ်မှရုံရန် ကေသီသာဖြစ်၏။ ပခုံးပေါ်တွင် တင်ရသည့် ဒုက္ကတသင်္ကန်းကြီး မပါသေးပေ။ ထိုအတူ သပိတ်၊ သပိတ်လွယ်၊ ရေစွမ်း ..စသော ပရိတ္တရာပစ္စည်းများလည်း ဝယ်ရန် လိုသေး၏။ တစ်နေ့တွင် လူမင်းဦးသည် မောမောပန်းပန်း ချွေးအမွှာသား ဖြင့် ဆိုက်ကားနှင်းနေစဉ် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာချသဖြင့် မိုးများ၍ စိုက် အအေးမိသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့်

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ၌ပင် ကိုယ်များ ခြစ်ခြစ်တောက်ပလာပြီး အကြီးအကျယ် ဖျားလေ တော့၏။ အိပ်ရာထဲတွင် ဗန်းဗန်းသားလ၍ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင် ကိုက်ခဲကာ ညည်းညူအော်ဟစ်နေရလေ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှင် ဖြစ်သော ကုဘသက်တို့ လင်မယားက အနီးရှိ မြန်မာဆေးဆရာ တစ်ဦးကိုပင်ရလေ၏။ မြန်မာဆေးဆရာသည် လူမင်းဦး၏ နဖူးကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်၏။ လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်ကြည့်၏။ ပြီးလျှင် ကွမ်းတံတွေးကို ဗျစ်ခနဲထွေးလိုက်ပြီး “သမားချိန်သီး၊ တေဇာမီးတဲ့ ...”ဟု ၎င်းဘာသာ၎င်း ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် လူမင်းဦးအား “ထမင်းစားကောင်းသလား..”ဟု မေးလေ၏။ လူမင်းဦး က လုံးဝမစားနိုင်ကြောင်း ပြန်၍၏။ “အိပ်ပျော်သလား ...”ဟု မေးပြန်၏။ လူမင်းဦးက တစ်ညလုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေ၍ အိပ်မပျော်ကြောင်း ပြန်၍ဖြေ၏။ ထိုအခါ ၎င်းဆေးဆရာက “အစားလည်းပျက်၊ အအိပ်လည်းပျက်ဆိုတော့ နှစ်စွယ်ပျက် နေပြီ ...”ဟု ပြောလျှင် အိမ်ရှင်မိန်းမက “မဟုတ်တာပဲ ဆရာရယ် ...၊ လူမင်းဦးက ဒီမှာနေတာပါ။ ကျွန်မတို့လင်မယားက စောင့်ရှောက်ထားရတာ။ သူ့မှာ အစွယ်မရှိ ပါဘူး...”ဟု ဝင်၍ကန့်ကွက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆေးဆရာက ““တယ်လည်း ဗဟုသုတနည်းကြတာကိုး၊ ဗဟုသုတနည်း ခြင်းဟာ မင်္ဂလာတရားပျက်ခြင်းပဲ၊ နင်တို့လူနာမှာ အစွယ်ရှိတယ် လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဓာတ်လေးပါးအစွယ်ကို ဆိုလိုတာ...။ မှတ်ထားကြ မှတ်ထားကြ ...”ဟု ဆုံးမ သွန်သင်ရှာလေ၏။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်မိန်းမက “လူနာက ဘာရောဂါလဲ ဆရာရယ် ...”ဟု မေးလေ၏။ “ဒီလို သူငယ်မရဲ့ ...၊

ချွေးတွေထွက်နေတုန်း မိုးရေ တအားစိုလိုက်တော့ လူမင်းဦးရဲ့ ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ တေဇာတွေ ပိတ်မိပြီး အကျဉ်းကျသွားတာ၊ တေဇာအာဗန္ဓနလို့ခေါ်တယ် ... အရပ်စကားနဲ့ ပြောရရင် တေဇာထောင်ကျသွားတာ”ဟု ဆေးဆရာက ရှင်းပြလေ၏။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်မိန်းမက ““လူမင်းဦးကို မော်တော်ကားနဲ့ ဝင်တိုက်တဲ့လူက ထောင်မကျဘဲ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် တေဇာက ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပြီးထောင်ကျသွားရတာလဲ...၊ ထောင်ကျခြင်းကျရင် မိုက် ကယ်ဆိုတဲ့ကောင်က ကျရမှာ ..၊ သူက ကားနဲ့ဝင်တိုက်တာ..” ဟု ဝင်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆေးဆရာကြီးသည် မျက်လုံးပြူးသွား လေ၏။ “ခက်တော့တာပဲ၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ နင်တို့ အိမ်မှာ ဆေးကုရရင်တော့ လူနာပျောက်မပျောက်တော့ မသိဘူး၊ ငါတော့ ရူးသွားနိုင်တယ်၊ အခုပြောတဲ့ကိစ္စက ကားတိုက်မှု နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး...၊ အပူဓာတ်ထောင်ကျသွားတာကို ပြောတာ၊

သမားချိန်သီး တေဇောမီးတဲ့ ...၊ မှတ်ထားကြ မှတ်ထားကြ...”ဟု ဆေးဆရာက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ကိုဘသက်က “စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဆရာရယ် ... ကျွန်တော်မိန်းမက လုံးဝနားလည်မှု မရှိဘူး၊ သူထင်ရာတွေသူလျှောက်ပြောနေတာ၊ ဆရာပြန်ကြသွားမှ ဒီမိန်းမမျိုးကို ဘယ်ပြန်ညှာပြန် ရိုက်ဦး မယ် ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆေးဆရာကြီးက ပြီးလေ၏။ “မိန်းမနဲ့ကျား ... မသနားမှ တော်တာကျတယ် မောင်ဘသက်ရေ...၊ မင်းရိုက်မှာကို မြှောက်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ စာထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာကို ပြောတာ ...၊ တအားလည်း မလုပ်လိုက်နဲ့ မောင်ဘသက်ရယ်...၊ မင်းဗလကြီးနဲ့ ရိုက်လိုက်ရင် ခမာ အသက်ထွက်သွားရာမယ်...”ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုဘသက် က “ဒီကောင်မပါးကို ဘယ်ပြန်ညှာပြန် ရိုက်မှာက လက်နဲ့ မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့၊ နာခေါင်းနဲ့ရိုက်မှာ...” ဟုပြောလိုက်လျှင် ဆေးဆရာကြီးသည် သဘောကျ၍ ဟက်ဟက်ပတ်ပတ် ရယ်လေ၏။ “အလွန်နောက်တွဲလှပဲကွာ...”ဟုလည်း ပြောလေ၏။ ကွမ်းယာတစ်ယာလည်း ပါးစပ်ထဲသို့ ထပ်၍သွင်းလိုက်လေ၏။ လူမင်းဦးမှာလည်း ပြီးလေ၏။ ထို့နောက် အသံသွဲ့သွဲ့ကလေးဖြင့် “ဆရာရယ်...၊ တစ်နေ့လောက် ဒီကုလားနေကြည့် စမ်း ပါ။ ဒီလင်မယားဟာ အတော့်ကို ရယ်စရာပြောတာ ကျွန်တော့်ဖြင့် အမြဲမြဲလို့လို ရယ်နေရတော့တာပဲ...”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို အခါ ဆေးဆရာကြီးက “ရယ်တယ်ဆိုလို့ ... ဗဟုသုတနည်းတဲ့ သူငယ်တို့ကို မှတ်သားလောက်အောင် ပြောပြခဲ့ဦးမယ်၊ ရယ်ခြင်းဟာ (၆) မျိုး ရှိတယ်ကွေ...၊ တစ် - သိတဆိုတဲ့ မျက်စိပွင့်ရုံမျိုးပြီးခြင်း၊ နှစ် - ဟသိတ ဆိုတဲ့ သွားအနည်းငယ်ပေါ်ရုံမျိုး ပြီးခြင်း၊ သုံး - ဝိဟ သိတဆိုတဲ့ အသံညှင်းစွာထွက်ရုံမျိုးရယ်ခြင်း၊ လေး - ဥပဟသိတ ဆိုတဲ့ ပခုံးဦးခေါင်း လှုပ်အောင်ရယ်ခြင်း၊ ငါး - အပဟသိတဆို တဲ့ မျက်ရည်ထွက်အောင် ရယ်ခြင်း၊ ခြောက် - အတိဟသိတဆို တဲ့ လက်ခြေကိုယ်ကို ပစ်ယမ်းပြီးရယ်ခြင်းလို့ ရှိတယ်ကွေ...။ မှတ်ထားကြ မှတ်ထားကြ” ဟု ပြောစဉ်မှာပင် ထိုဆရာကြီး ဝါးထားသော ကွမ်းဖက်အချို့သည် လည်ချောင်းအတွင်းသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် ဆရာကြီးသည် သီးလေတော့၏။ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် သီးသောကြောင့် ...ကိုဘသက်နှင့် သူ၏မိန်းမသည် ဆရာကြီး၏ ကျောကုန်းကို ထုပေးရ၏။ ထွေးခံချပေး၍ ကွမ်းဖက် များကို အနုထုတ်စေရလေ၏။ သက်သာသွားသောအခါ၌ မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို ပေးလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးလည်း မျက်နှာကို သုတ်ရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကိုဘသက်က - “ပါးစပ်ထဲမှာ တာပရိရှိ...၊ ပလုတ်ပလောင်းဖြစ်နေရင် စကားများများ မပြောရဘူး၊ ပြောလိုက်ရင် သီးတတ်တယ် ...။ မှတ်ထားလိုက်ပါ မှတ်ထားလိုက်ပါ...”ဟု ပြောလေ၏။ “သီးတာက ဘယ်နှစ်မျိုးရှိသလဲတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်မ တို့ကလည်း သီးဖူးပါတယ်၊ အခုဆရာကြီး သီးတာကတော့ အသက်တောင် ထွက်သွားမလားလို့ ထင်ရတယ်၊ အတော့်ကို ဆိုးတာပဲ။ တချို့ကွမ်းဖက်တွေဟာ ပါးစပ်က မထွက်ဘဲ နာခေါင်း က ထွက်တာတောင် ရှိသေးတယ်၊ အိမ်ရောက်တဲ့အခါမှာ လည်ချောင်းရှင်းအောင် ရေနွေးလေး သောက်ပြီး တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ဖို့တော့ လိုမယ်ထင်တယ် ...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆေးဆရာကြီးသည် ထိုမိန်းမအား မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုး လိုက်ပြီးနောက် “တယ်...မချောင်းမင်း ရေခင်းပြတဲ့...၊ ဖယ်ကြ...” ဟု ဆိုကာ လူမင်းဦး၏ နဖူးကို ဒုတိယအကြိမ် စမ်းပြန်၏။ လက်ကောက်ဝတ်မှ သွေးများကို စမ်းပြန်၏။ ထို့နောက် အိတ် အတွင်းမှဆေးလုံးက လေးများကို ပေးလေ၏။ “တစ်နေ့ ၃ ကြိမ် ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်နဲ့ သောက်ရ မှာ...”ဟု မှာကြားလေတော့၏။ အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး တစ်ပတ်ခန့် ကြာလာသောအခါ၌ လူမင်းဦးသည်

ကောင်းစွာကျန်းမာလာခဲ့၏။ ဆိုက်ကားပြန်နင်းနိုင်ပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဆိုက်ကား အနည်းငယ် မှု နင်းလိုက်လျှင်ပင် လွန်စွာမောပန်းလာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းစွာမနင်းနိုင်ဘဲ မကြာခဏ နားရလေ ၏။ ဆိုက်ကားငှားလျှင်လည်း ခရီးရှည် မလွန်နိုင်ဘဲ ခရီးတို လောက်ကိုသာ လိုက်နိုင်ရာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကိုဘသက် က “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူမင်းဦးရဲ့...၊ မဝီလမ်း (ယခု ရွှေဘိုသာ လမ်း)က ဆေးခန်းတစ်ခုမှာ ပြကြည့်ဖို့တော့ လိုမယ်ထင် တယ်...”ဟု ဆိုသဖြင့် လူမင်းဦးလည်း မဝီလမ်း (ယခု ရွှေဘိုသာလမ်း)သို့ သွားရောက်ကာ ဆရာဝန်ထံ ပြသခဲ့လေ၏။ ဆရာ ဝန်လည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စမ်းသပ်ပြီးနောက် နှလုံးရောဂါရှိ ကြောင်း ပြောလေတော့၏။ အမောခွဲ၍ လုပ်ရမည့်အလုပ်များကို လည်း မလုပ်ရန် မှာကြားလိုက်လေ၏။ လူမင်းဦးသည် စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် ပြန်လာလေ၏။ ရွှေဝံတိုင်လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ သူ၏အနီးတွင် မော်တော် ကားတစ်စီး လာ၍ရပ်သဖြင့် တေးသို့ဖယ်ကာ ကားမောင်းသူကို ကြည့်လိုက်ရာ မူယာဖြစ်နေကြောင်း တွန်လူပဲဖွယ်ရာ တွေ့ရလေ “မောင်.. ဒီယမ်းဒီယင်နဲ့ လျှောက်တာကိုတွေ့လို့ လိုက်လာ ၏။ တာ...၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ မူယာလိုက်ပြီးပို့ပါရစေ၊ ဒုက္ခပေး တာမဟုတ်ပါဘူး...၊ မကြည့်ရက်လို့ပါ...”ဟု မူယာက ပြောလိုက် လျှင် လူမင်းဦးသည် ချိုးပွဲချ၍ ငိုချင်စိတ်များ ပေါ်လာ၏။ ကြုံရာမရ သည့်အဆုံး၌ မူယာဘက်သို့ လှည့်ကာ လက်အုပ်ချ၍ “ရှိကြီးခိုးပါရဲ့ မယ်မင်းကြီးမရွယ် ...၊” ဟုတစ်ခါလည်း ခင်ဗျားလွှပ်လို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပေါက်ပြဲဖူးယောင်ပြီးပြီ၊ အခု ကျုပ်မှာက နှလုံးရောဂါကြီးနဲ့ ဆိုက်ကားနင်းနေရတဲ့ ဒုက္ခတပါ။ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ချမ်းသာပေးပါ ...”ဟု ဝမ်းနည်းသံ ကြီးဖြင့် ပြောဆို၍ ခေါင်းကို ညွတ်လိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၂) ရေကန်ဘေးက အရိုးအိုး အုတ်ဂူလေး

လူမင်းဦးသည် မကျန်းမာသည့်ကြားက ဆိုက်ကားကို နေ့ရောညရော နှင်းလေ၏။
 ငွေကို စုလေ၏။ အတော်အတန်ကလေး စုမိသည်နှင့် ရဟန်းဘောင်သို့ပြန်၍
 ဝင်ရန်အတွက် သင်္ကန်းပရိက္ခရာများ ဝယ်ယူလေတော့၏။ သင်္ကန်းပရိက္ခရာ
 ပြည့်စုံသောအခါ၌ ရဟန်းတက်သောနေ့တွင် ဆွမ်းကပ်ရန်အတွက် ထပ်၍စုရ၏။
 အလုံးစုံပြည့်စုံသောအခါ၌ ဆိုက်ကားဆရာ လင်မယားအား
 “ကဲ...ကျေးဇူးရှင် ဇနီးမောင်နှံရေ...၊ ပရိက္ခရာတွေ လည်းဝယ်ပြီးပြီ၊
 ရဟန်းဘောင်ကို ပြန်ဝင်မယ့်နေ့မှာ ဆွမ်းကပ်ဖို့ ငွေလည်း ရပြီ၊ ဆရာသမားကို
 လှူဖို့ ဝတ္ထုရော၊ ပစ္စည်းပစ္စယာပါရှိ ပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့
 နှစ်ယောက်ကိုနှုတ်ဆက်တာ၊ မနက် စောကြီး ဒီကနေ ပြည့်ကိုထွက်မယ့်
 ကားနဲ့လိုက်မယ်...၊ ပြည် ကျတော့ သဘောနှုမင်းဘူးကိုလှိုက်မယ် ...၊
 မင်းဘူးရောက်ရင် အနှောက် စူးစူးကို သစ်တင်တဲ့ကားကြိုနဲ့လိုက်မယ်၊ ပဒန်းလမ်း
 ဆုံကျရင် ဆင်းမယ်၊ အဲဒီကနေ ကျောင်းကိုသွားဖို့ သိပ်မဝေး တော့ဘူး၊
 ရောက်တာနဲ့ ရဟန်းတက်မယ်၊ ရောက်သွားတဲ့ အချိန်ဟာရဟန်းတက်ဖို့ မမီရင်
 ဆံချပြီး ကိုရင်ကြီးဝတ်မယ်၊ နောက် တစ်နေ့မှာ ရဟန်းဖြစ်ပြီ” ဟု ပျော်ရွှင်စွာဖြင့်
 ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆိုက်ကားဆရာ ကိုဘသက်၏ မိန့်မက “လူမင်းဦးရဲ့
 ရုပ်နဲ့သင်္ကန်းနဲ့ အားကြီးလိုက်မှာပဲ၊ အတော် ကို သပ္ပာယ်မယ်၊ ငါဖြင့်မုန်းကြည့်ပြီး
 ကြည့်ညို့လိုက်တာဟယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုဘသက်က “မလုပ်ပါနဲ့ မိန်းမရယ်၊
 မူယာကြည့်ညို့လို့ သူ့ခမျာ လူဖြစ်သွားတာ၊ မဟူးတရား
 မကြည့်ညစ်မိပါနဲ့...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် လူမင်းဦးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်
 ရယ်လေ၏။ ထိုနေ့ညက နှုတ်ဆက်ပွဲအဖြစ် ထမင်းစားရန် ကိုဘသက်ကိုယ် တိုင်
 ကြက်သားဆီပြန်ချက်၏။ သုံးယောက်သား စကားတပြော ပြောဖြင့် ညစာ
 စားခဲ့ကြ၏။ ထမင်းစားရင်း ကိုဘသက်၏ မိန့်မက [“ရဟန်းဝတ်နဲ့ ရန်ကုန်လေး
 ဘာလေး ကြပါဦး...” ဟု ပြောလိုက်ရာ လူမင်းဦးက
 “မကြပါရစေနဲ့ဗျာ...တစ်ခုတော့ရှိတယ် ရွှေစက်တော် ဘုရားဖူးရင် ကျုပ်ဆီလည်း
 ဝင်ခဲ့ကြပေါ့ ...” ဟု ပြောလိုက်လေ ၏။ ထိုအခါ ကိုဘသက်က “ရောက်အောင်ကို
 လာခဲ့မယ်ကွာ...” ဟု ပြောလေ၏။ ၎င်းမိန့်မက “ကိုဘသက်ရယ်...၊ အဲဒီကို
 ဆိုက်ကားနဲ့သွားရအောင်၊ ရှင်ကနင်း ...၊ ကျုပ်ကစီးမယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ
 ကိုဘသက်က “သူကြီးသမီး...ဘယ်တုန်းကများ ငါ့ကို မုန်းနေတာလဲ ဟယ်၊
 အဲဒီအထိ ဆိုက်ကားနဲ့သွားရင် ငါသေမှာပေါ့...” ဟု ပြောလေ၏။
 ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ သုံးယောက်သား ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ရေနွေးသောက်ကြလေ၏။
 ရေနွေးသောက်ရင်း ကိုဘသက်က “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ မနက်ဖြန် သဘင်ခါဆိုရင်
 မင်းဟာ သင်္ကန်းနဲ့ဖြစ်သွားပါပြီ၊ တို့လည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ အဲဒီတော့
 တို့နှစ်ယောက်ကို ပရိသတ်လိုထားပြီး တရားလေးတစ်ပုဒ်လောက် ချီးမြှင့်ခမ်းပါ
 ...” ဟု ပြောရာ ၎င်း၏မိန့်မကလည်း “ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ လုပ်စမ်းပါဦး...” ဟု
 ဝင်၍ ထောက်ခံလေ၏။ ထိုအခါ လူမင်းဦးသည် မေ့ကထိက လေသံဖြင့်
 ဥပကာနှင့် မစာပါဇာတ်ကို အသံနေအသံထားနှင့်တကွ ဟောလေ တော့၏။
 ဆိုက်ကားဆရာ လင်မယားသည် ကောင်းစွာနာကြလေ ၏။ “ဒီလို ပရိသတ်ကြီးရဲ့
 ဥပကာကြီးဟာ စာပါဆိုတဲ့ ကောင်းမလေးနဲ့ အမိထောင်ကျသွားပြီး၊
 ကလေးတစ်ယောက်လည်း ရသွားပြီ၊ ကောင်းမလေးကလည်း ယောက်ျားဖြစ်တဲ့
 ဥပကာလူထွက် ကြီးကို အမြဲလိုလို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်၊ သူကလေးကို သူ
 သိပ်တဲ့အခါမှာ ကောင်းကောင်းမသိပ်ဘူး၊ ဥပကာကြီးကို စောင်း ပြီး

သားချောသီချင်းဆိုတယ်။ ဘယ်လိုဆိုသလဲဆိုတော့ “ပညာပေ တိုး၊ ကတိုးပွဲရဲ့ သား၊ အပ်ပြီတော့လား...” လို့စောင်းပြီး ဆို တယ်”ဟု ပြောလိုက်လျှင် တရားနာပရိသတ်ဖြစ်သော ဆိုက်ကား သမားလင်မယားလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေတော့၏။ တရားအဆုံးသတ်သောအခါ၌ လင်မယားနှစ်ယောက်က သာဓုခေါ်၍ လူမင်းဦးအား ရှိခိုးကုန်တော့ကြလေ၏။ ။ ထိုညက လူမင်းဦးသည် ရဟန်းဘောင်ကို ပြန်လည် ရောက်ရှိမည်ကဲ့သို့တွေးကာ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စိတ်ကူးယဉ်လေ၏။ ရဟန်းဘောင်ဘဝနှင့် အားထုတ်သောကြောင့် ဈာန်သမ္မာပတ်များ ပင် ရရှိသွားသည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်၏။ ထိုသို့ စိတ်ကူးယဉ်နေသော ကြောင့် ထိုညက ကောင်းစွာမအပ်ရပေ။ နံနက်ငါးနာရီထိုးသော အခါ၌ အထုပ်အပိုးများ သယ်ကာ လူမင်းဦး အိမ်မှထွက်ခဲ့လေ၏။ “ပြည်ကို ထွက်မယ့်ကားဂိတ်အထိ ဆိုက်ကားနဲ့ ပို့ပေး ပါရစေ...”ဟုဆိုကာ ကိုဘသက်က သူ၏ ဆိုက်ကားဖြင့် ပို့ပေး လေ၏။ လူမင်းဦးသည် ကားဂိတ်သို့ရောက်လျှင် ပြည်ကိုထွက်မည့် ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်လေ၏။ ကားပေါ်သို့မတက်မီ ကားကိုကြည့် လိုက်ရာ ကား၏နံဘေးတွင် “အောင်တံခွန် ဟု ရေးထားသော စာကိုဖတ်မိလေ၏။ ။ “ကိုဘသက်ရေ အောင်တံခွန်ဆိုပါလားဗျ၊ ကျုပ်လုပ်မယ့် အလုပ်ကတော့ အောင်ပြီလို့ အတိတ်ကောက်ရမှာပဲ...”ဟု ပြောမိလေ၏။ ကိုဘသက်ကလည်း “အောင်တာတောင် ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူးဗျ။ တံခွန်ဆိုတော့ ထိပ်မှာပေါ်ဗျာ...”ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ လူမင်းဦးလည်း အောင်တံခွန်ကားနှင့် ပါသွားပြီဖြစ်၏။ ပြည်သို့ ညရစ်နာရီလောက် တွင် ရောက်သွား၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင်ထွက်မည့် ပြည် ကတို့နှစ်ထပ် သဘောကလေးဖြင့် မင်းဘူးသို့ လွှတ်ရလေ၏။ မင်းဘူးသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ကားကြိုဖြင့် ပဒန်းလမ်းဆုံသို့ လိုက် ရပြန်လေ၏။ ပဒန်းလမ်းဆုံမှ ကြာဖြူကျောင်းသို့ မြင်းလည်းဖြင့် သွားရ၏။ မြင်းလည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည့်အခါ လူမင်းဦးသည် ဝမ်းနည်းသလိုလှ ခစားလိုက်ရ၏။ မတ်တပ်ရပ်နေရင်း ဒူးများလှုပ် ရွမ်းလာ၏။ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာ၏။ မောဟိုက်လာ၏။ ချွေးစီး များ မျက်နှာတစ်ခုလုံး စွံ၍ထွက်လာ၏။ ပရိဘူရာများကို ထုပ် ထားသော အထုပ်အား ပခုံး၌ ကြိုးစား၍ထမ်းလိုက်၏။ ဆရာတော် အား လှူဒါန်းမည့် ငွေကို ညာလက်တွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်၏။ မြင်းလည်းသမားပြန်အမ်းသော အကြွေစေ့များကိုလည်း ရောနှော၍ ထုပ်ထား၏။ ကျောင်းအတွင်းသို့ ဒယ်ဒယ်ပိုင်ဖြင့် ဝင် သွားရရှာ၏။ ဆရာတော်လည်း စကြိုလျှောက်ရန်အတွက် ကျောင်း ပေါ်မှ ထွက်လာရာ လှေကားထိပ်သို့ အရောက်၌ လူမင်းဦးဝင် လာသည်ကို မြင်သဖြင့် ရပ်တော်မူ၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလိုက်လေ ၏။ မည်သူမည်ဝါဟု သံသကဲ့ကဲ့ မသိတော်မူပေ။ “ဆရာတော်ဘုရား တပည့်တော်ပါ။ မေ့သမိက်ပါ...” ဟု အော်၍ပြောသော်လည်း အသံမှာကောင်းစွာမထွက်၊ သို့ရာ တွင် ဆရာတော် ရိပ်မိသွားပြီဖြစ်၏။ “တပည့်တော်ကို ကယ်တော်မူပါဘုရား၊ သံသရာဝဋ်ဆင်း ရက ထုပ်ဆောင်ကယ်တင်တော်မူပါဘုရား၊ အစဉ်သနားသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး ရဟန်းဘဝကို ချိုးမြှင့်ပေးပါဘုရား၊ သင်န်းကရိက္ခ ရာတွေလည်း ပါပါတယ်ဘုရား၊ ဆရာတော်ရဲ့ ခြေအစုံမှာ ခိုလှုံပါ တယ်ဘုရား၊ နောက်နှောင်ကို ဘယ်လိုမှ လမ်းမသလားတော့ပါ ဘူးဘုရား ...”ဟု ပါးစပ်မှ တွတ်တွတ် လျှောက်ထားလေ၏။ သို့ရာတွင် စကားလုံးများမှ မပီသတော့ပေ။ ဗလုံးပထွေးဖြစ်နေ၏။ မောဟိုက်နေ၏။ မျက်စိများ ပြာဝေနေ၏။ ဆရာတော်ကလည်း အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းများ ပြည့်ဝနေ၏။ “...လာ..လာ...”ဟု ခေါ်ရှာတော်မူ၏။ လူမင်းဦးလည်း ကြိုးစား၍ အုတ်လေကားဆီသို့

အရောက်သွား၏။ အုတ်လှေကား လေးမှာ သုံးထစ်သာရှိ၏။ ဆရာတော်သည် အပေါ်ဆုံးထစ်၌ ရွပ်တော်မူလေ၏။ လူမင်းဦး၏ မျက်လုံးများသည် မည်သည့်အရာ ကိုမျှ သဲကွစွာ မမြင်ရတော့ပေ။ မဲမှောင်၍နေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် ကြိုးစား၍သွားရာ လှေကားထစ်၏ အောက်ဆုံးသို့ ရောက်သည့် အခါ၌ ပန်းတွင်ထမ်းထားသော ပရိက္ခရာထုတ်သည် လွတ်ကျသွား ပြီဖြစ်၏။ သူသည် လှေကားအောက်ဆုံးထစ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ၌ အလယ်ထစ်သို့ အားယူ၍တက်ကာ ဆရာတော်၏ ခြေအစွဲကို နှိုးပြင်ကပ်ခါ ဦးတိုက်လိုက်သည့် ခဏ၌ပင်လဲကျသွားလေတော့ ၏။ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ထားသော ပိုက်ဆံများသည် ပင်လျှင် လက်အတွင်းမှ ကျသည်ကျ၍ ကျန်သည့်ပင် ကျန်၏။ လုံးဝ မထနိုင် တော့ပေ။ ဇီဝိန်ကြွေ၍ အသက်ပျောက်သွားပြီဖြစ်၏။ ဆရာတော် သည် စိုး၍ပေထား၏။ ရေကန်ကိုဖြတ်၍ တိုက်လာသော လေသည် လူမင်းဦးလက်အတွင်းမှ ကျန်နေသော ငွေစက္ကူတို့ကို လွင့်ပျံ့၍ ထွက်သွားစေ၏။ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်လေ၏။ သူ၏ မျက်နှာ သည် သေနေသည့်နှင့်မတူပဲ ငြိမ်းချမ်းစွာ အပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ ရှိ၏။ “မောင်ပညွှင်းရာ...၊ နာရီပိုင်းလောက် အသက်ရှင်ခွင့် ရရင် အကျိုးရှိမယ်ကွာ၊ ရဟန်းဖြစ်ပြီး အခုတော့လည်းကံနည်းရှာ သကဲ့ကွာ...” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့၏။ ဆရာတော်ကြီးသည်ပင်လျှင် လူမင်းဦး၏ ဈာပနကို ပြာကျသည်အထိ သပြိဟ်ပေးရှာ၏။ လူမင်းဦး၏ အရိုးများကို ကောက်ကာ ရေကန်အနီးလေးတွင် အမှတ်တရ အရိုးအုတ်ဂူလေး ပြုလုပ်ပေးလေ၏။ ထိုသို့ပြုလုပ်ပေးသောအခါ၌ “မိုးကိုမျှော်တဲ့ တပည့်ရေ၊ တစ်ချက်ကလေး လမ်းချော သွားတာနဲ့ မိုးပေါ်ကို မရောက်ဘဲ မြေကြီးထဲရောက်သွားပြီ ကိုး...” ဟုရေရွတ်ရင်း အရိုးအိုး အုတ်ဂူတွင် “မိုးနဲ့မြေ” ဟူသော စာကို ကမ္ဗည်းထိုးလိုက်လေတော့သတည်း။ “သမ္မေသတ္တာ ကမ္မဿကာ မင်းသိမ် စာကြွင်း။ ။ အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပွားပြီး နှစ်အတန် ကြာသောအခါ၌ ရွှေစက်တော်သို့ ဘုရားဖူးလာသော ဇနီးမောင်နှံစုံ တွဲ၏။ မော်တော်ကားလေးသည် ကြာဖြူကျောင်းရှေ့တွင် လာ၍ ရပ်၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် လက်ချင်းချီတကာ ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင် လာ ကြ၏။ မိန်းမလုပ်သူသည် ကျောင်းတွင်းသို့ ရောက်လျှင်ရပ် ၍ ဟိုမှသည်မှို မျက်စိကို ဝှေ့ယမ်း၍ ကြည့်ရှုလေ၏။ ရေကန် အနီး ရေညှိတက် နေသော အုတ်ဂူဟောင်းလေးကို မြင်လျှင် စိတ်ဝင် စား၍သွား၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဆရာတော်ကြီးလည်း ၎င်းတို့အနီး သို့ရောက်လာ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ပျာပျာသလ ထိုင်ကြပြီးလျှင် ဆရာတော်အား ဝတ်ပြုကြလေ၏။ “ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်မ မူယာပါဘုရား၊ ဆရာတော်ကျောင်းကလေးကို ပြင်ပြီးဆောက်ပေးခဲ့တာလေ...” ဟု လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။ “အိမ်း... အိမ်း၊ မှတ်မိပါပြီ၊ ဟောဟို အုတ်ဂူလေးဟာ ဒကာမလေးနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ဓမ္မသာမိရဲ့ အရိုးအုတ်ဂူလေးပါပဲ။ ရဟန်းဝတ်ဖို့ ပြန်လာတာ၊ ကျောင်းပေါ်တောင် မတက်နိုင်ပါဘူး၊ လှေကားမှာပဲ အသက်ပျောက်သွားရှာတယ်၊ မိုးကို မျှော်မှန်းတဲ့ လူပါ၊ ဒါပေမဲ့ မိုးကို မရောက်ရှာဘူး၊ မြေကြီးထဲကုပ် ရောက် သွားတယ်ကွယ့်၊ ဒါ့ကြောင့် သူ့မှာ “မိုးနဲ့မြေ” လို့ပဲ ကမ္ဗည်းတပ် လိုက်ရတော့တယ်...” ဟု မိန့်တော်မူရှာ၏။ ထိုနောက်တွင် ကား၎င်းတို့ဇနီးမောင်နှံသည် ဆရာတော်အား နှုတ်ဆက်၍ ကားပေါ် တက်ကာ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုကားလေးသည် ပန်းတောင်းသို့ သွားသော လမ်းသို့ဦးတည်၍ မောင်းနှင်လေ၏။ ယောက်ျားလုပ် သူက ကားမောင်းရင်း “ဘယ်လိုလဲ မူယာ၊ လူမင်းဦးရဲ့ အုတ်ဂူကို တွေ့လို့ အတော်ပဲ ဆွေးသွားသလား..” ဟုမေး၍ မူယာဘက်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ မူယာ၏ ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်များ တသွင် သွင်စီးကျနေသည်ကို

တွေ့ရလေ၏။ မူယာသည် ရိုက်၍ရိုက်၍ ငိုနေ၏။ ထိုသို့ငိုရင်း ။ ““မိုက်ကယ်ရယ် ...
မူကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့၊ ဆွေးတယ် ဆိုတဲ့ စကားလုံးတောင် မလုံလောက်ပါဘူး၊
တို့အသည်းနှလုံးတွေ ကြေမပြီး အမုန်ဖြစ်သွားတယ်လို့ ပြောရင်တောင်
မလုံလောက် သေးပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့မှာဘာမှ အပြစ်မရှိဘူး၊ တို့ကြောင့် ဖြစ်ရ
သာ တို့... တို့... ..ဟိ..ဟိး..ဟိး..."ဟု ချိုးပဲ့ချ၍ မျက်နှာကို
လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ကာ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကုက်ပါတော့ သ တည်း။